

GIONI POPA-ROMAN

OPERATIUNEA ATLAS

Comoara de pe malul lacului

Gioni POPA-ROMAN

Operațiunea Atlas

- Comoara de pe malul lacului

roman

ISBN 978-630-317-311-5

Editura Sfântul Ioan

*Adevărul moare repede, doar legenda rămâne,
crescând încet în memoria oamenilor și locurilor.*

Autorul

Dedicație

Această carte este închinată celor trei membri dragi ai familiei mele: mamei mele - Rozina Popa, tatălui meu - Gheorghe Popa, fratelui meu - Narcis-Iulian Popa,

Rozina Popa
(04.06.1949 – 08.01.2025)

Narcis-Iulian Popa
(12.07.1975 – 17.09.2009)

Gheorghe Popa
(21.01.1941 – 02.06.2019)

Plecați prematur dintre noi, dar rămași pentru totdeauna prezenți în memoria, în rugăciunea și în tăcerea mea.

Lor le datorez nu doar amintirea celor mai curați și luminoși ani ai vieții mele, ci și temelia lăuntrică pe care s-a așezat tot ceea ce am devenit.

În gesturile lor simple, în felul lor de a privi lumea, în credința și demnitatea lor tăcută s-au format primele mele repere despre adevăr, despre răbdare și despre puterea de a rămâne drept în fața necunoscutului.

Această carte s-a născut și din dor.

Din acea absență care nu se stinge, ci capătă formă nouă, uneori în amintire, alteori în cuvânt.

Din tăcerile care apasă și din nevoia de a le transforma în sens.

Din întrebările rămase fără răspuns și din convingerea că, dincolo de ceea ce vedem și putem explica, există o legătură nevăzută care continuă.

Dacă în aceste pagini se simte neliniștea, ea vine și din dorința de a înțelege ceea ce scapă privirii.

Dacă se simte căldură, ea vine din iubirea pe care nimic nu o poate desface.

Dacă există lumină, ea vine din memoria lor.

Această carte este o ofrandă de recunoștință, credință și neuitare.

Un semn așezat între timp și eternitate.

Gioni Popa-Roman

Cuprins

Partea I

Capitolul 1 – Bruxelles – Ordinul.....	8
Capitolul 2 – Decizia.....	14
Capitolul 3 – Cutii sigilate.....	22
Capitolul 4 – Trei coloane.....	30
Capitolul 5 – O valiză diferită.....	38
Capitolul 6 – Noaptea plecării.....	49

Partea II

Capitolul 7 – Autostrada spre Viena.....	56
Capitolul 8 – Separarea convoaielor.....	63
Capitolul 9 – Coloana Poloniei.....	70
Capitolul 10 – Coloana Ungariei.....	78
Capitolul 11 – Ordinul lui Viktor Orban –Interceptarea.....	86
Capitolul 12 –Scandal diplomatic.....	95
Capitolul 13 – Presa europeană.....	104
Capitolul 14 – Ce nu știe nimeni.....	113

Partea III

Capitolul 15 – Intrarea în România.....	121
Capitolul 16 – Primele filaje.....	131
România 17 – Umbra serviciilor române.....	139
Capitolul 18 – Urmele rusești.....	148
Capitolul 19 – Drumurile Ardealului.....	159
Capitolul 20 –Adierea din spate.....	167
Capitolul 21 – Coridorul.....	176
Capitolul 22 – Suspiciunea.....	182

Partea IV

Capitolul 23 – Onești.....	192
Capitolul 24 – Urmărirea.....	198
Capitolul 25 – Mașina spre Bacău.....	207
Capitolul 26 – Coada lacului.....	215
Capitolul 27 – Moș Ilie Braconierul.....	223
Capitolul 28 – Planul trei, de rezervă.....	230
Capitolul 29 – Primul care pune întrebarea.....	237
Capitolul 30 – Flash-Back: Pădurile Sucevei.....	246

Partea V

Capitolul 31 – Ziaristul.....	252
Capitolul 32 – Amenințările.....	261
Capitolul 33 – București.....	269
Capitolul 34 – Razia.....	275
Capitolul 35 – Zvonul.....	282
Capitolul 36 – Comoara.....	290
Capitolul 37 – Noaptea care nu mai aparținea nimănui.....	297
Post-scriptum.....	310

Capitolul 1

Bruxellesul – Ordinul

Bruxellesul avea în dimineața aceea o lumină metalică, aproape rece, care părea să se reflecte în toate suprafețele de sticlă ale cartierului european. Era una dintre acele zile în care orașul nu părea să aparțină nimănui. Funcționarii intrau și ieșeau din clădirile instituțiilor fără să se privească, purtând badge-uri colorate la gât și dosare sub braț, fiecare cu propria lui urgență administrativă, fiecare convins că undeva, în spatele unei uși cu acces controlat, se decidea ceva important.

La ora șapte fix, într-o clădire situată la câteva străzi de sediul principal al Comisiei, un lift cobora lent spre nivelurile inferioare. Era un lift obișnuit, fără niciun marcaj special. Ușile sale din inox reflectau imaginea celor trei bărbați care coborau în tăcere.

Niciunul nu vorbea.

În astfel de locuri, tăcerea devenise aproape o regulă profesională.

Primul era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu părul scurt și complet cărunț. Costumul său gri era perfect croit,

dar nu avea nimic ostentativ. Al doilea era mai tânăr, probabil în jur de patruzeci, cu o expresie calmă și o privire atentă care părea să observe fiecare detaliu din jur. Al treilea purta o mapă subțire din piele neagră și avea acel aer discret al oamenilor care nu apar niciodată în fotografii oficiale.

Liftul s-a oprit fără zgomot la nivelul minus doi.

Ușile s-au deschis spre un coridor lung, iluminat uniform de benzi de lumină albă montate în tavan. Pereții erau simpli, fără tablouri, fără semne. La capătul coridorului se afla o ușă groasă de securitate, cu un panou electronic discret.

Un paznic în uniformă închisă la culoare i-a privit pentru o clipă, apoi a făcut un semn scurt din cap.

— *Dimineața bună.*

Nu era o întrebare. Era doar o formalitate.

Unul dintre bărbați a apropiat cardul de cititor. Panoul a emis un sunet scurt, iar ușa s-a deschis.

Dincolo de ea se afla o sală de briefing relativ mică, dar impecabil organizată. O masă ovală ocupa centrul încăperii, iar pe unul dintre pereți se afla un ecran mare, deja aprins.

Pe ecran se vedea o hartă a Europei.

Pe masă erau așezate câteva dosare identice, fiecare marcat doar cu un cod numeric.

Atmosfera era complet diferită de agitația de la suprafață. În sala aceea nu se simțea nimic din ritmul administrativ al Bruxellesului. Acolo jos, lucrurile se mișcau într-un alt timp, într-o altă logică.

În jurul mesei mai erau deja patru persoane. Niciuna nu părea surprinsă de sosirea celor trei.

Un bărbat cu ochelari subțiri a privit spre ceasul de pe perete.

— *Șapte fix. Putem începe.*

Tonul său era neutru, aproape mecanic.

Cel cu părul cărunt a ocupat locul din capătul mesei. A deschis dosarul din fața lui fără grabă, ca și cum ar fi făcut același gest de sute de ori.

Pe prima pagină era scris un singur cuvânt:

“Operațiunea Atlas”

— *Domnilor, a spus el, fără să ridice vocea, vom fi foarte scurți.*

Pe ecran, harta Europei s-a apropiat lent până când continentul a devenit o rețea de drumuri, linii și noduri logistice.

— *Transportul pleacă în această seară.*

Unul dintre cei prezenți a apăsă o tastă, iar pe hartă au apărut trei trasee subțiri, trasate cu culori diferite.

Roșu.

Albastru.

Verde.

— *Trei coloane, a continuat bărbatul. Trei rute separate.*

Nimeni nu a pus întrebări.

În astfel de întâlniri, explicațiile veneau doar dacă erau necesare.

— *Prima coloană pleacă din Bruxelles la ora douăzeci și unu. Traseu direct spre Viena. Acolo se face separarea.*

Pe hartă, linia roșie s-a extins spre nord-est.

— *Coloana unu: traseu Viena – Cehia – Polonia - Ucraina.*

Linia albastră a coborât spre sud-est.

— *Coloana doi: traseu Viena – Ungaria - Ucraina.*

Linia verde a continuat spre sud.

— *Coloana trei: traseu Viena – România - Ucraina.*

În sală s-a lăsat o liniște scurtă.

Nu era o liniște de nedumerire. Era liniștea celor care înțeleg deja ce înseamnă o astfel de structură.

Dispersie.

Redundanță.

Diversiune.

Bărbatul cu ochelari a ridicat privirea.

— *Escorte?*

— *SBU, a răspuns cel din capul mesei. Echipe separate.*

Apoi a adăugat, aproape absent:

— *Nu sunt singurii care vor urmări transportul.*

Pe ecran, harta s-a schimbat din nou. Au apărut câteva puncte discrete de-a lungul traseelor.

— *Monitorizare pasivă din partea altor servicii, a spus el.*

Nu a precizat care.

Nu era nevoie.

Unul dintre participanți a răsfoit dosarul.

— *Conținutul transporturilor?*

Bărbatul cărunț a ridicat pentru prima dată privirea.

— *Fiecare coloană transportă active de natură diferită.*

Pe ecran au apărut trei pictograme.

Prima era simbolul unei valize de transport.

A doua, o bară de aur stilizată.

A treia era doar o formă simplă, dreptunghiulară.

— *Numerar.*

— *Active financiare.*

— *Pietre prețioase.*

A spus ultimele două cuvinte aproape în șoaptă.

Unul dintre cei prezenți a zâmbit ușor.

— *O structură interesantă.*

— *O structură sigură*, a răspuns celălalt.

Apoi a închis dosarul.

— *Dacă una dintre coloane este compromisă, celelalte continuă.*

Pe ecran, traseele s-au luminat simultan.

Trei direcții.

Trei povești diferite.

— *Întrebări?*

Nimeni nu a vorbit.

În cele din urmă, bărbatul cu părul cărunț s-a ridicat.

— *Atunci încheiem aici.*

A făcut o pauză scurtă, apoi a adăugat:

— *La ora douăzeci și unu, vehiculele părăsesc Bruxellesul.*

Pe ecran, harta Europei a revenit la dimensiunea inițială.

Un continent liniștit, desenat în linii simple.

Nimic nu trăda faptul că, peste câteva ore, trei coloane blindate aveau să pornească în tăcere din inima lui.

*

În subsolul clădirii, un mecanic a pornit primul motor. Sunetul s-a propagat scurt prin beton.

Un Jeep blindat, vopsit într-un gri neutru, a început să se miște lent spre rampa de ieșire.

În spatele lui, alte două vehicule identice așteptau.

În câteva ore aveau să fie nouă.

Trei coloane.

Trei destinații.

Și o poveste care abia începea.

Mult mai târziu, într-un sat din Moldova, oameni care nu auziseră niciodată de briefingul din subsolul acelei clădiri aveau să sape pământul nopții cu lopeți și detectoare de metale, convinși că undeva, sub iarba umedă de pe malul unui lac, fusese ascunsă o comoară.

Dar în dimineața aceea, la Bruxelles, nimeni nu vorbea despre comori.

Se vorbea doar despre *o operațiune logistică specială*.

Și despre trei coloane care urmau să plece spre Kiev.

Capitolul 2

Decizia

Clădirea de sticlă rămăsese în urma lor, dar atmosfera briefingului nu dispăruse. În cartierul european al Bruxellesului, dimineața continua să curgă într-un ritm obișnuit. Cafenelele se umpleau treptat de funcționari cu badge-uri la gât, taxiurile se strecurau printre clădiri moderne, iar turiștii fotografiau fără grabă fațadele lucioase ale instituțiilor.

Nimic nu trăda faptul că, într-un subsol bine izolat, fusese aprobată cu câteva minute înainte o operațiune logistică de proporții.

În astfel de orașe, deciziile importante nu lăsau urme vizibile.

Ușa sălii de briefing s-a închis încet în urma ultimului participant. Pe coridor, pașii lor au devenit mai puțin formali. Fiecare mergea în direcția lui, fiecare avea rolul său în mecanismul care fusese pus în mișcare.

Cel cu părul cărunt, care condusese întâlnirea, s-a oprit pentru o clipă lângă peretele de sticlă care dădea spre curtea interioară a clădirii. De acolo se vedea cerul cenușiu al

Bruxellesului, tăiat de liniile drepte ale altor clădiri administrative.

A scos telefonul din buzunar și a format un număr scurt.

— *Confirmat*, a spus simplu.

A ascultat câteva secunde.

— *Da. În această seară.*

A închis fără să mai adauge nimic.

Pentru oamenii implicați în astfel de operațiuni, confirmările erau întotdeauna scurte. Cu cât mai puține cuvinte, cu atât mai puține riscuri.

*

În altă parte a clădirii, două etaje mai sus, un birou aparent banal găzduia un alt tip de activitate. O femeie în jur de patruzeci de ani stătea în fața unui monitor mare pe care erau deschise mai multe ferestre cu hărți, liste și coduri de transport.

Se numea *Claire Beaumont*, iar funcția ei oficială era aceea de coordonator logistic pentru programe speciale ale Uniunii. În realitate, rolul ei era mult mai discret și mai complex.

Ea nu participase la briefing.

Nu era nevoie.

Știa deja conținutul deciziei.

Pe ecranul din fața ei apăreau trei coduri de transport.

ATLAS-1

ATLAS-2

ATLAS-3

Claire a privit pentru câteva secunde liniile subțiri care reprezentau traseele convoaielor. Fiecare dintre ele traversa jumătate de continent.

Europa, văzută din acel unghi, semăna cu o tablă de șah.

Mutările erau calculate cu grijă.

Dar uneori piesele dispăreau.

A tastat câteva comenzi scurte. Sistemul intern de securitate a generat automat autorizațiile necesare pentru deplasarea convoaielor. Documentele aveau forma unor simple permise de transport diplomatic, nimic spectaculos.

În realitate, fiecare dintre ele reprezenta un pașaport invizibil pentru un transport de aproape trei miliarde de euro.

A luat o gură de cafea rece și a oftat ușor.

Nu era pentru prima dată când coordona o operațiune de acest tip.

Dar ceva în structura celor trei transporturi îi dădea o senzație vagă de neliniște.

A deschis fișa detaliată a transportului ATLAS-1.

Numerar:

Un miliard de euro în bancnote de 200 și 500.

Cutii metalice sigilate, fiecare numerotată și scanată.

Traseu: Viena – Cehia – Polonia – Ucraina.

Volum mare. Transport greu.

Un transport care atrăgea atenția.

A trecut la ATLAS-2.

Active financiare și aur.

Lingouri, certificate de depozit, instrumente bancare speciale. Documente care ofereau acces la conturi offshore.

Valoare estimată: aproximativ șapte sute de milioane de euro.

Traseu: Viena – Ungaria – Ucraina.

Mai compact. Mai discret.

Dar totuși suficient de vizibil pentru cine știa unde să privească.

Claire a rămas câteva secunde cu cursorul deasupra ultimului cod.

ATLAS-3.

A deschis fișa.

Pe ecran a apărut o descriere mult mai scurtă.

Pietre prețioase.

Diamante industriale și diamante de investiție, plus câteva perle rare provenite din depozite private.

Valoare estimată: aproximativ nouă sute de milioane de euro.

Transportul ocupa o singură valiză diplomatică.

O valiză de dimensiunea unui bagaj de cabină.

Claire a zâmbit scurt.

Uneori, cele mai valoroase lucruri ocupau cel mai puțin spațiu.

A verificat traseul.

Viena – România – Ucraina.

Pe hartă, linia verde traversa Carpații, apoi se pierdea spre est.

În acel moment, telefonul de pe biroul ei a sunat.

A ridicat receptorul.

— *Da.*

Vocea de la celălalt capăt era calmă.

— *Avem confirmarea finală.*

Claire a închis ochii pentru o clipă.

— *În regulă.*

— *Convoaiele pleacă în această seară.*

— *Știu.*

A mai urmat o pauză.

— *Vreo problemă?*

Claire a privit din nou harta.

— *Nu, a spus ea. Doar că...*

S-a oprit.

Nu avea sens să formuleze ceea ce simțea.

— *Doar că?*

— *Nimic.*

A închis apelul.

*

Într-o altă parte a orașului, într-o clădire mai puțin vizibilă, un alt ecran afișa aceeași hartă.

Dar acolo traseele erau urmărite dintr-o perspectivă diferită.

Un bărbat înalt, cu umerii lați și părul negru tuns foarte scurt, stătea în fața unui monitor plin de date.

Numele lui era *Mykola Hrebenko*.

Ofițer SBU.

Pe ecranul din fața lui apăreau aceleași trei coduri.

ATLAS-1

ATLAS-2

ATLAS-3

El era responsabil pentru escorta transportului
ATLAS-3.

Valiza cu diamante.

Mykola nu zâmbea niciodată când se uita la astfel de
informații.

Pentru el, fiecare transport era o responsabilitate
personală.

În război, banii deveneau aproape la fel de importanți
ca armele.

A luat un creion și a notat câteva lucruri pe un carnetel
mic.

Ora plecării.

Punctele de realimentare.

Posibilele zone de risc.

Apoi a ridicat privirea spre unul dintre agenții aflați în
cameră.

— *Vehiculele sunt pregătite?*

— *Da.*

— *Echipa?*

— *Verificată.*

Mykola a închis carnetelul.

— *Atunci nu mai avem nimic de discutat.*

În același timp, la câteva sute de kilometri depărtare,
într-un birou discret din Budapesta, un alt bărbat analiza
același tip de informație.

Serghei Volkov nu avea acces la documentele operațiunii.

Dar avea ceva la fel de util.

Răbdare.

Pe masa lui se afla o hartă simplă a Europei Centrale.

Traseele posibile erau marcate cu creion roșu.

Volkov nu știa exact ce transporta fiecare coloană.

Dar știa un lucru sigur.

Când trei convoaie pleacă în același timp din Bruxelles, unul dintre ele transportă întotdeauna ceva mult mai important decât celelalte.

A privit liniile pentru câteva secunde.

Apoi a murmurat aproape pentru sine:

— *Să vedem unde merge comoara.*

În acel moment, decizia fusese deja luată.

La Bruxelles, sistemele logistice generau ultimele autorizații.

La Viena, un garaj securizat se pregătea pentru sosirea convoaielor.

În Ucraina, oameni ca Mykola verificau arme și rute de evacuare.

Iar în câteva ore, nouă vehicule blindate aveau să pornească din inima Europei.

Trei coloane.

Trei direcții.

Și o poveste care, deocamdată, nu era decât o operațiune discretă pe o hartă.

Dar undeva, mult mai departe de Bruxelles, într-un sat liniștit din Moldova, oamenii nu știau nimic despre hărțile acelea.

Nu știau nimic despre deciziile luate în clădiri de sticlă.

Și totuși, peste câteva zile, aveau să devină parte din aceeași poveste.

O poveste care începea cu o decizie.

La Bruxelles, serverele închideau ultimele autorizații.

La Viena, mecanicii verificau pentru ultima dată motoarele.

În Ucraina, echipele de escortă își încărcau armele.

Iar în câteva ore, nouă vehicule blindate aveau să plece din inima Europei.

Trei coloane.

Trei rute.

Și un transport despre care aproape nimeni nu știa cât valorează cu adevărat.

Capitolul 3

Cutii sigilate

Subsolurile clădirilor europene nu apar niciodată în fotografiile oficiale. În broșurile lucioase ale instituțiilor, Bruxellesul este prezentat prin fațadele sale moderne, prin săli de conferințe luminoase și prin birouri elegante în care diplomați și funcționari discută despre politici publice și viitorul continentului.

Dar sub acele clădiri există alte spații.

Spații fără ferestre.

Spații unde lucrurile nu sunt discutate, ci executate.

În dimineața acelei zile, două niveluri sub pavajul discret al unei curți administrative, aerul avea mirosul ușor metalic al betonului umed și al uleiului de motor. Coridoarele lungi, luminate de neoane albe, conduceau spre o zonă izolată prin uși grele de securitate.

În spatele uneia dintre ele se afla garajul.

Era mai mult decât un garaj. Era un spațiu logistic perfect organizat, unde fiecare centimetru părea gândit

dinainte. Pereții erau vopsiți într-un gri uniform, iar podeaua lucioasă reflecta luminile reci ale tavanului.

În mijlocul încăperii, trei Jeepuri blindate stăteau aliniate cu precizia unei parade militare.

Motoarele lor erau oprite, dar păreau gata să pornească în orice moment.

Un bărbat în salopetă închisă la culoare se plimba încet în jurul primului vehicul. Verifica fiecare detaliu: presiunea roților, încuietorile portierelor, conexiunile electrice. Nu avea nimic din graba mecanicilor obișnuiți.

Era calm.

Metodic.

În astfel de locuri, graba era considerată un defect.

Pe o platformă metalică, câteva metri mai în spate, se aflau primele cutii.

Aerul din garaj avea un miros greu de metal și ulei, amestecat cu praful fin al betonului umed. Când prima cutie a fost așezată pe platformă, sunetul metalului lovind metalul a răsunat scurt prin încăperea, ca într-un hangar gol. În tăcerea aceea tehnică, fiecare mișcare părea mai grea decât era în realitate.

Cutii metalice, perfect identice, fiecare marcată cu un cod discret.

Fără simboluri.

Fără descrieri.

Doar numere.

Un alt bărbat, cu un scanner portabil, le verifica pe rând. Dispozitivul emitea câte un bip scurt de fiecare dată când un cod era confirmat.

— *Unu-zero-patru.*

Bip.

— *Unu-zero-cinci.*

Bip.

În interiorul cutiilor se aflau bancnote.

Bancnote noi, abia ieșite din depozitele bancare europene.

De două sute de euro.

De cinci sute de euro.

Pachete perfect aliniate, sigilate cu bandă transparentă.

Un miliard de euro nu arăta spectaculos atunci când era împărțit în sute de cutii metalice.

Arăta doar... greu.

Două persoane ridicau fiecare cutie și o așezau în compartimentul blindat din spatele primului Jeep.

Cutia cobora în suport cu un zgomot sec, ca o piesă într-un mecanism mare. Fiecare dintre ele adăuga câteva zeci de kilograme la greutatea vehiculului, dar nimeni nu comenta nimic.

Fiecare mișcare era înregistrată.

Fiecare cutie era scanată.

Nimic nu era lăsat la întâmplare.

Un bărbat în costum, care nu purta nici badge, nici insignă, urmărea procesul de la câțiva metri distanță. Nu intervenea. Nu dădea ordine.

Doar privea.

În astfel de operațiuni, rolul lui era simplu: să confirme că lucrurile se desfășurau exact așa cum fusese stabilit.

La capătul încăperii, o altă zonă era rezervată pentru al doilea transport.

Acolo, cutiile erau diferite.

Mai mici.

Mai compacte.

Unele erau căptușite cu spumă protectoare.

În interiorul lor se aflau lingouri de aur.

Fiecare lingou avea gravat un cod și sigla depozitului bancar de proveniență. Străluceau discret sub lumina rece a neoanelor.

Pe lângă lingouri, câteva dosare subțiri erau așezate într-o cutie specială. Documente bancare, certificate de depozit, accesuri criptate la conturi offshore.

Pentru ochiul unui om obișnuit, acele documente nu spuneau nimic.

Pentru oamenii care știau să le citească, reprezentau acces la sute de milioane de euro.

Unul dintre tehnicieni a închis capacul cutiei și a rotit mecanismul de blocare.

— *Sigilat.*

Bărbatul în costum a făcut un semn scurt din cap.

— *Continuați.*

Câteva minute mai târziu, compartimentul blindat al celui de-al doilea Jeep era plin.

Transportul doi era pregătit.

În spatele garajului, însă, exista o a treia zonă.

Mai mică.

Mai discretă.

Acolo nu se aflau zeci de cutii.

Acolo se afla doar o masă metalică.

Pe masă, o valiză.

Lumina rece a neoanelor se reflecta în colțurile metalice ale valizei. Nu era mare, nu era grea și nu avea nimic spectaculos. Tocmai de aceea părea aproape banală în mijlocul unui garaj construit pentru transporturi uriașe.

Era o valiză aparent banală, de dimensiunea unui bagaj de cabină. Neagră, cu colțuri metalice și cu două încuietori mecanice.

Dacă cineva ar fi văzut-o într-un aeroport, nu ar fi observat nimic neobișnuit.

Dar oamenii din garaj știa că acea valiză valora aproape un miliard de euro.

Un tehnician purta mănuși albe când a deschis-o.

Capacul s-a ridicat încet.

În interior, spuma de protecție era tăiată cu precizie pentru a fixa câteva zeci de capsule transparente.

În fiecare capsulă se afla câte un diamant.

Unele erau mici, altele mari cât o unghie.

Luminile garajului se reflectau în fațetele lor, creând scurte scânteii reci.

Alături, într-un compartiment separat, câteva perle rare străluceau cu o lumină lăptoasă.

Bărbatul în costum a privit pentru câteva secunde valiza deschisă.

Diamantele nu produceau niciun sunet.

Nu miroseau.

Nu ocupau aproape niciun spațiu.

Și totuși valorau mai mult decât toate cutiile de bancnote și lingouri din jur.

— *Închideți.*

Tehnicianul a închis capacul cu grijă.

Cele două încuietori au făcut clic simultan.

Valiza a fost apoi introdusă într-un compartiment special din al treilea Jeep.

Un compartiment atât de bine ascuns încât nici măcar un mecanic curios nu l-ar fi observat.

În acel moment, garajul a devenit complet tăcut.

Cele trei vehicule erau pregătite.

Transportul era complet.

Bărbatul în costum s-a apropiat de primul Jeep și a trecut palma peste capota rece a mașinii.

Apoi s-a întors spre mecanic.

— *Ora plecării rămâne aceeași.*

— *Douăzeci și unu.*

— *Exact.*

A aruncat o ultimă privire spre cele trei vehicule.

Pentru oricine ar fi intrat în acel garaj, ar fi părut doar trei mașini blindate pregătite pentru un transport discret.

Dar în interiorul lor se afla o valoare suficientă pentru a schimba soarta unor operațiuni militare întregi.

Și poate chiar a unor orașe.

*

În acel moment, undeva la sute de kilometri depărtare, Mykola Hrebenko studia încă traseele pe o hartă digitală.

El nu vedea garajul din Bruxelles.

Nu vedea cutiile metalice.

Nu vedea valiza.

Dar știa exact că ele existau.

Și știa că responsabilitatea lui începea în momentul în care convoiul avea să ajungă la Viena.

În altă parte a Europei, Serghei Volkov privea o hartă simplă de hârtie.

Pe ea trasase deja trei linii.

Nu știa ce transporta fiecare.

Dar intuia că unul dintre ele avea să fie mai important decât celelalte.

*

În garajul din Bruxelles, luminile au început să se stingă una câte una.

Mecanicul a închis capota ultimului Jeep.

— *Totul este gata.*

Bărbatul în costum a privit din nou vehiculele.

— *Perfect.*

Apoi a adăugat, aproape pentru sine:

— *De aici înainte, depinde de drum.*

La suprafață, orașul își continua viața normală.

Funcționarii discutau despre bugete.

Politicienii pregăteau conferințe de presă.

Turiștii fotografiau clădirile de sticlă.

Nimeni nu știa că, sub picioarele lor, fusese pregătită o operațiune care avea să traverseze jumătate de continent.

Și nimeni nu ar fi putut ghici că, la capătul acelei operațiuni, într-un loc liniștit din Moldova, o valiză plină cu diamante avea să fie ascunsă în pământul umed de pe malul unui lac.

Dar pentru moment, povestea se afla încă în stadiul ei cel mai simplu.

Cutii sigilate.

Motoare oprite.

Și trei mașini blindate care așteptau ora plecării.

Capitolul 4

Trei coloane

Subsolul clădirii din Bruxelles mirosea a beton rece și metal. Era unul dintre acele spații care nu apăreau pe niciun plan oficial și despre care puțini oameni știau că există.

Deasupra, în etajele transparente ale clădirii de sticlă, funcționarii europeni își terminau ultimele rapoarte ale zilei. Luminile birourilor se stingeau rând pe rând, iar orașul intra încet în ritmul liniștit al nopții.

În subsol însă, noaptea abia începea.

Motoarele primelor trei vehicule blindate erau deja pornite. Sunetul lor grav vibra în aerul greu al garajului securizat. Nu erau vehicule militare în sensul clasic, dar aveau aceeași robustețe și aceeași discreție. Caroseria lor mată absorbea lumina neoanelor, iar ferestrele întunecate nu lăsau să se vadă nimic în interior.

În jurul lor se mișcau câțiva oameni în costume închise la culoare. Fiecare gest era precis. Fiecare mișcare părea repetată de sute de ori înainte.

Un bărbat cu părul grizonat, îmbrăcat într-un palton lung, privea scena fără să spună nimic.

Se numea *Karl Devries*, iar funcția lui oficială era imposibil de găsit într-un organigramă publică. Pentru cei care participau la operațiune, era pur și simplu omul care trebuia ascultat.

Unul dintre tehnicieni se apropie de el cu o tabletă în mână.

— *Verificarea finală este completă*, spuse calm. *Toate vehiculele sunt pregătite.*

Devries nu răspunse imediat. Își mută privirea spre primul vehicul blindat.

Pe caroseria lui nu era niciun semn distinctiv. Nici steaguri, nici coduri militare, nici măcar numărul unei unități logistice. Era construit special pentru operațiuni în care vizibilitatea trebuia redusă la minimum.

— *Traseele sunt confirmate?* întrebă el.

— *Da.*

Tehnicianul atinse ecranul tabletei.

Pe hartă apăreau trei linii care porneau din același punct și se despărțeau apoi spre estul Europei.

— *Coloana unu*, spuse el, *va merge spre Polonia.*

Devries încuviință ușor.

— *Coloana doi?*

— *Spre Ungaria.*

— *Și a treia?*

— *România.*

Pentru câteva secunde, liniștea garajului fu spartă doar de zgomotul motoarelor.

Devries ştia foarte bine că acea separare aparent banală era cheia întregii operațiuni.

Nu era doar un transport. Era o *diversiune construită în straturi*.

În jurul primului vehicul blindat, câțiva agenți în uniforme discrete fixau ultimele containere metalice în interiorul compartimentului securizat.

Capacele erau deja sigilate cu încuietori electronice.

Unul dintre agenți bătu ușor cu palma pe unul dintre containere.

— *Dacă cineva ar încerca să deschidă asta pe traseu,* spuse el, *sistemul de securitate ar bloca automat compartimentul.*

— *Și ar trimite semnalul?* întrebă altul.

— *Exact.*

Tehnicianul închise ușa blindată.

În interiorul acelui Jeep blindat se aflau *zeci de cutii pline cu bancnote*. Bancnote de 200 și 500 de euro, împachetate în pachete compacte.

Un miliard de euro.

Suma era atât de mare încât devenea aproape abstractă.

Dar pentru operațiunea în curs, banii nu erau decât primul nivel al jocului.

Un alt vehicul blindat aștepta câțiva metri mai departe.

Acesta avea un sistem de protecție diferit.

Compartimentul interior era împărțit în mai multe module independente.

Înăuntru se aflau *lingouri de aur*, certificate bancare și documente de acces la conturi off-shore.

Valoarea totală era estimată undeva între șase sute și șapte sute de milioane de euro.

În orice alt context, un astfel de transport ar fi fost considerat extraordinar.

Dar în această noapte, nici aurul nu era piesa centrală.

Devries își mută privirea spre al treilea vehicul blindat. Era cel mai mic dintre toate. Cam cât un SUV normal.

Nu avea compartimente voluminoase și nici cutii grele.

În interior se afla o *valiză diplomatică*.

Atât.

Valiza era așezată într-un suport metalic fixat în centrul compartimentului blindat. În jurul ei, spațiul era aproape gol.

Pentru cineva care ar fi privit scena fără să știe contextul, ar fi părut un transport absurd.

Atâta protecție pentru un singur obiect.

Dar Devries știa foarte bine ce se afla înăuntru.

Diamante.

Perle rare.

Pietre prețioase provenite din colecții private și depozite bancare.

Valoarea estimată depășea *nouă sute de milioane de euro*.

Iar avantajul lor era simplu: nu puteau fi urmărite electronic și nu puteau fi blocate financiar.

Odată ajunse la destinație, deveneau aproape imposibil de recuperat.

În garaj, unul dintre agenți se apropie de al treilea vehicul blindat.

— *Escortele sunt pregătite.*

Devries dădu din cap.

— *Fiecare coloană își menține traseul stabilit.*

— *Și dacă apare o problemă?*

— *Nu va apărea.*

Agenții schimbaseră deja câteva priviri scurte între ei.

Toți știau că în astfel de operațiuni *problemele apar întotdeauna.*

La câțiva metri de vehicule, un alt bărbat urmărea scena fără să participe direct.

Era *Mykola Hrebenko.*

Ofițer al serviciului ucrainean SBU.

Privirea lui era fixată asupra celui de-al treilea vehicul blindat.

El era unul dintre puținii oameni care știau exact ce se afla în valiză.

Și era responsabil pentru escorta ei până la granița Ucrainei.

Se apropie de Devries.

— *Vehiculul trei va avea escortă suplimentară după Viena.*

— *Așa cum am stabilit.*

— *Dacă apar interceptări?*

Devries ridică ușor din umeri.

— *Atunci vom vedea care dintre coloane atrage atenția.*

Hrebenko înțelese imediat.

Exact asta era ideea.

Operațiunea fusese concepută astfel încât orice serviciu străin să urmărească *transportul greșit*.

Numerarul era cel mai vizibil.

Aurul era cel mai tentant.

Dar adevărata încărcătură mergea într-un vehicul care părea aproape gol.

Un agent deschise ușa garajului.

Aerul rece al nopții pătrunse în interior.

În depărtare, luminile Bruxellesului sclikeau ca un ocean de puncte galbene.

— *Este ora*, spuse tehnicianul.

Devries privi încă o dată vehiculele.

În astfel de momente, orice operațiune devenea un pariu.

Nu conta cât de bine fusese planificată.

Drumul dintre plan și realitate era plin de necunoscute.

Ridică mâna.

— *Plecați*.

Primul vehicul blindat porni încet.

Roțile grele se rostogoliră pe betonul garajului și apoi dispărură în noapte.

După câteva secunde, al doilea vehicul îl urmă.

Aurul și documentele bancare plecau deja spre est.

Ultimul vehicul blindat rămase câteva clipe pe loc.

Hrebenko urcă în vehiculul de escortă din spate.

Șoferul întoarse cheia.

Motorul blindatului vibra profund.

Valiza diplomatică era fixată în interior, complet imobilă.

Ca un obiect fără greutate.

Ca o promisiune.

Vehiculul porni.

Când ultima mașină dispăru din garaj, Devries rămase singur în spațiul gol.

Motoarele nu se mai auzeau.

Subsolul redevenise liniștit.

Operațiunea era deja în mișcare.

În acel moment, în Europa, existau trei convoaie care se îndreptau spre est, spre Ucraina.

Unul transporta bani.

Unul transporta aur.

Iar unul transporta o comoară atât de compactă încât putea dispărea într-o valiză.

Devries privi harta de pe tabletă.

Trei puncte se mișcau încet pe ecran.

Trei direcții.

Trei povești.

Niciunul dintre oamenii care conduceau acele vehicule nu știa că, în câteva zile, traseele lor aveau să ducă spre un loc complet neașteptat.

*

Un sat liniștit din Moldova.

Un lac numit *Lilieci*.

Și o legendă care încă nu exista.

Dar care, în curând, avea să înceapă să circule prin cârciumi, păduri și drumuri de țară.

Pentru că uneori, cele mai mari operațiuni ale lumii nu se termină în capitale.

Se termină în locuri unde oamenii sapă în pământ și spun povești despre lucruri pe care nimeni nu le-a văzut cu adevărat.

Iar în acea noapte, fără ca nimeni să știe încă, legenda începuse deja să se miște odată cu cele trei coloane care părăseau Bruxellesul.

Capitolul 5

O valiză diferită

În majoritatea operațiunilor logistice, valoarea unui transport se vede cu ochiul liber. Se vede în dimensiunea vehiculelor, în numărul de escorte, în modul în care oamenii se mișcă în jurul încărcăturii. Cutii grele, containere sigilate, echipe întregi de tehnicieni care verifică fiecare șurub.

Dar uneori lucrurile funcționează exact invers.

Uneori, ceea ce contează cu adevărat este atât de mic încât pare aproape banal.

În subsolul clădirii de sticlă din Bruxelles, după plecarea celor trei convoaie, liniștea revenise complet.

În garajul rămas aproape gol se mai simțea încă mirosul motoarelor pornite cu câteva minute înainte. Undeva, o cheie metalică căzuse pe beton și răsunase prelung, ca într-o hală industrială părăsită. Ecoul acela scurt făcea spațiul să pară mult mai mare decât era în realitate.

Ușile blindate se închiseseră, luminile din garaj erau reduse, iar personalul tehnic își relua procedurile obișnuite.

Pentru majoritatea celor care lucraseră acolo în acea seară, operațiunea se terminase deja.

Dar nu pentru toți.

La câteva etaje mai sus, într-un birou fără ferestre, două persoane continuau să urmărească mișcarea celor trei vehicule pe un ecran mare.

Harta digitală a Europei ocupa aproape tot peretele.

Trei puncte luminoase se deplasau lent spre est.

Unul dintre bărbați era Karl Devries. Celălalt era un analist tânăr, care nu participase direct la pregătirea transportului.

— *Coloanele s-au despărțit conform planului*, spuse acesta.

Devries nu răspunse imediat.

Privea punctul care reprezenta al treilea vehicul.

Cel mai mic.

Cel mai puțin impresionant.

Și, paradoxal, cel mai important.

— *Știi care este problema cu operațiunile mari?* întrebă el în cele din urmă.

Analistul ridică privirea.

— *Care?*

— *Toată lumea se uită la lucrurile mari.*

Tânărul înțelese imediat ideea.

În orice investigație, primul instinct este să urmărești ceea ce pare evident: transporturi voluminoase, sume uriașe de bani, mișcări militare vizibile.

Dar tocmai de aceea operațiunile sofisticate funcționează diferit.

Ele ascund esențialul în lucruri care par neimportante.

Pe ecran, primul convoi avansa deja pe autostrada spre Germania.

În interiorul lui se aflau cutiile pline cu numerar.

Un miliard de euro.

Suma era suficient de mare încât să atragă interesul oricărui serviciu de informații care ar fi interceptat zvonuri despre operațiune.

Și exact asta era ideea.

Al doilea convoi, cel care transporta aur și instrumente financiare, avea un profil și mai atractiv pentru observatori externi.

Lingourile de aur erau greu de ascuns. Documentele bancare și accesul la conturi offshore reprezentau o miză strategică uriașă.

Dacă cineva ar fi reușit să intercepteze acel transport, ar fi produs nu doar o pierdere financiară, ci și un scandal diplomatic major.

Dar nici banii, nici aurul nu erau adevărata problemă.

Devries își mută din nou privirea spre punctul care reprezenta *al treilea vehicul*.

Acesta părăsise deja periferia Bruxellesului și se îndrepta spre autostrada care ducea spre Germania.

În interiorul lui se afla ceva atât de simplu încât aproape că părea absurd.

O valiză.

Nici măcar foarte mare.

Nu cântărea mai mult de câteva kilograme.

Dar valoarea ei era mai mare decât încărcătura oricăruia dintre celelalte două convoaie.

Analistul tânăr se apropie de ecran.

— *Este ciudat, spuse el. Dacă cineva ar urmări operațiunea, ar presupune că transportul principal este cel cu numerar.*

— *Exact.*

— *Sau cel cu aur.*

Devries încuviință.

— *Și asta îi va face să ignore vehiculul trei.*

Pentru câteva secunde, în birou domni liniștea.

Tânărul analiză din nou datele.

— *De ce diamante? întrebă el.*

Devries zâmbi vag.

— *Pentru că diamantele sunt perfecte pentru război.*

Analistul ridică o sprânceană.

— *Cum adică?*

— *Banii pot fi blocați. Conturile pot fi înghețate. Aurul poate fi urmărit. Dar pietrele prețioase...*

Se opri pentru o clipă.

— *Pietrele prețioase pot dispărea.*

Aceasta era logica reală a transportului.

Diamantele și perlele rare aveau o proprietate pe care niciun alt activ financiar nu o avea: *erau imposibil de urmărit digital.*

Nu aveau serie.

Nu aveau cont.

Nu existau într-o bază de date globală.

Odată ajunse într-un alt loc, puteau fi vândute, schimbate, ascunse sau transportate mai departe fără să lase aproape nicio urmă.

Într-un conflict geopolitic, o astfel de formă de valoare devenea extrem de utilă.

— *Câte pietre sunt în valiză?* întrebă analistul.

— *Destule.*

— *Valoarea estimată?*

— *Aproape nouă sute de milioane.*

Tânărul rămase tăcut.

O astfel de sumă concentrată într-un obiect atât de mic era greu de imaginat.

— *Cine știe despre asta?* întrebă el.

— *Foarte puțini oameni.*

— *Șoferii?*

— *Nu.*

— *Echipele de escortă?*

— *Doar unul dintre ei.*

Analistul înțelese imediat.

— *Ofițerul ucrainean.*

— *Da.*

Mykola Hrebenko era singura persoană din escortă care știa ce transporta de fapt vehiculul.

Pentru restul oamenilor din convoi, valiza era doar un obiect diplomatic sigilat.

Nimic mai mult.

În acel moment, pe autostrada care ieșea din Bruxelles, vehiculul care transporta valiza avansa liniștit în noapte.

Șoferul conducea fără grabă.

Traficul era redus.

Mașinile treceau rar, iar luminile orașului rămâneau treptat în urmă.

În vehiculul de escortă din spate, Hrebenko urmărea drumul prin parbriz.

Era un bărbat obișnuit cu misiuni dificile.

Serviciul SBU îl trimisese de multe ori în operațiuni în care riscul era constant.

Dar de data aceasta exista ceva diferit.

Nu era vorba doar de securitate.

Era vorba de *miza reală a transportului*.

În buzunarul interior al hainei avea o fotografie mică.

Era fotografia valizei deschise, făcută în timpul inventarierii din Bruxelles.

Zeci de diamante mari.

Perle rare.

Pietre cu o claritate aproape ireală.

Hrebenko știa că, dacă acel transport ar dispărea, nimeni nu ar putea demonstra vreodată exact unde ajunsese.

Și tocmai de aceea operațiunea era atât de riscantă.

În oglinda retrovizoare, vehiculul cu valiza părea liniștit.

Prea liniștit.

De obicei, în astfel de misiuni, tensiunea apare imediat.

Dar în acea noapte drumul era aproape gol.
Autostrada se întindea lungă și întunecată.

*

În Bruxelles, Devries continua să urmărească harta.

— *Când vor ajunge la Viena?* întrebă analistul.

— *Dimineată devreme.*

— *Și acolo se vor despărți definitiv?*

— *Da.*

În Viena, cele trei coloane aveau să ia direcții complet diferite.

Una spre Polonia.

Una spre Ungaria.

Una spre România.

Și din acel moment, orice serviciu de informații care încerca să urmărească operațiunea ar fi trebuit să aleagă ce transport merită urmărit.

Devries știa că alegerea lor va fi, aproape sigur, greșită.

Pentru că oamenii urmăresc întotdeauna ceea ce pare important.

Și ignoră lucrurile mici.

Pe ecran, punctul care reprezenta al treilea vehicul se deplasa constant spre est.

Un punct mic.

Aproape banal.

În acel moment, unul dintre punctele de pe hartă a tremurat.

Nu mult.

Doar o clipă.

Analistul a clipit și s-a aplecat instinctiv spre ecran.

— *Așteptați puțin.*

Devries nu și-a mutat privirea.

— *Ce este?*

Tânărul a mărit sectorul de hartă care arăta periferia Bruxellesului. Linia traseului rămânea stabilă, dar punctul luminos care reprezenta vehiculul al treilea dispăruse pentru o fracțiune de secundă.

Apoi reapăruse.

Puțin mai în față.

— *Interferență de semnal*, spuse analistul încet.

Pe ecran a apărut o notificare scurtă, aproape banală:

UNKNOWN SIGNAL OVERLAY

Tânărul a deschis logul tehnic.

— *Pierdere de semnal... patru secunde.*

Devries a făcut un pas mai aproape de monitor.

— *Satelit?*

— *Nu pare.*

Analistul derulă câteva linii de cod. Frecvența GPS fusese întreruptă pentru câteva secunde de o emisie scurtă, puternică și extrem de precisă.

Prea precisă.

— *Un jammer?* întrebă el.

— *Nu.*

Devries privea ecranul fără expresie.

— *Un jammer ar fi tăiat complet semnalul.*

Analistul a dat din cap.

— *Aici pare mai degrabă... o sondare.*

În birou se lăsă liniștea.

Pe ecran, cele trei puncte continuau să se miște spre est.

Primul — transportul cu numerar.

Al doilea — aurul.

Al treilea — vehiculul mic care transporta valiza.

Analistul a verificat din nou logul tehnic.

Semnalul necunoscut durase doar câteva secunde.

Apoi dispăruse.

Ca și cum cineva doar verificase ceva.

— *Probabil o interferență civilă*, spuse el în cele din urmă.

Devries nu a răspuns imediat.

Privirea lui rămase fixată asupra punctului care reprezenta al treilea vehicul.

— *Poate.*

Apoi a adăugat calm:

— *Sau poate cineva se uită deja.*

Analistul nu a comentat.

În registrele sistemului, incidentul a fost înregistrat automat ca *anomalia de transmisie minoră*.

Un eveniment prea mic pentru a declanșa o alertă.

*

Dar în acel moment, la câteva sute de kilometri depărtare, într-un birou întunecat din Budapesta, Serghei Volkov privea o hartă simplă a Europei Centrale.

Pe masă, lângă el, un receptor pe unde radio încă vibra ușor.

Semnalul fusese scurt.

Aproape imperceptibil.

Dar suficient.

Volkov a tras o linie subțire cu creionul roșu pe hartă.

Apoi a murmurat încet:

— *Interesant.*

*

Pe ecranul din Bruxelles, cele trei puncte continuau să se deplaseze spre est.

Unul spre Polonia.

Unul spre Ungaria.

Unul spre România.

Iar pentru moment, nimeni nu știa încă dacă semnalul pierdut fusese doar o imperfecțiune tehnică...

sau primul semn că operațiunea Atlas nu mai era chiar atât de invizibilă pe cât credeau oamenii care o planificaseră.

Acel al treilea punct transporta o încărcătură care, în câteva zile, avea să dispară complet din sistemul oficial al lumii.

Nu într-un seif.

Nu într-o bancă.

Ci într-un loc în care nimeni nu ar fi căutat niciodată.

Un lac liniștit din Moldova.

Un sat care nu apărea pe hărțile geopolitice ale Europei.

Un loc unde poveștile circulau mai repede decât informațiile oficiale.

Și unde, uneori, realitatea avea obiceiul ciudat de a se transforma în legendă.

Pentru că adevărul despre valiza aceea nu avea să apară în niciun raport diplomatic.

Nu avea să fie discutat în nicio ședință europeană.

El avea să supraviețuiască într-un mod mult mai simplu.

Ca o poveste spusă într-o cârciumă. Despre o noapte în care niște mașini au apărut lângă lac. Despre lumini în beznă.

Și despre o comoară pe care nimeni nu a văzut-o cu adevărat, dar pe care toți au început să o caute.

Capitolul 6

Noaptea plecării

Puțin după ora 21:00, Bruxellesul avea deja aerul orașelor care își închid încet ziua. Cafenelele din centrul european se goleau treptat, ultimele tramvaie treceau prin intersecțiile luminate difuz, iar funcționarii care lucraseră până târziu ieșeau din clădirile administrative cu acea oboseală discretă a oamenilor care trăiesc în ritmul instituțiilor.

Dar în acea noapte exista o mișcare care nu apărea pe niciun program oficial.

Pe o stradă laterală din apropierea districtului european, trei vehicule blindate ieșiseră deja din subsolul securizat al clădirii de sticlă și intrau pe arterele principale ale orașului.

Nu se deplasau în coloană strânsă. Între ele exista o distanță calculată cu precizie.

Pentru un observator obișnuit, ar fi părut doar trei mașini mari care plecau în aceeași direcție.

Dar în interiorul fiecăreia dintre ele se desfășura o poveste diferită.

Primul vehicul, cel mai voluminos, transporta containerele cu numerar. Cutii metalice perfect sigilate, fiecare dintre ele umplută cu pachete compacte de bancnote.

Un miliard de euro.

O sumă care, în orice alt context, ar fi reprezentat centrul unei operațiuni.

În cabina vehiculului blindat, șoferul conducea calm, fără să spună nimic. În dreapta lui stătea un agent de securitate care urmărea constant ecranul sistemului de monitorizare.

Pe acel ecran apăreau mai multe semnale: presiunea compartimentului blindat, temperatura internă, integritatea sigiliilor electronice.

Pentru o fracțiune de secundă, unul dintre punctele de pe hartă pâlpâi. Semnalul vehiculului trei dispăru și reapăru imediat, ca și cum ar fi fost atins de o interferență invizibilă.

Agentul clipi surprins și apropie ușor fața de ecran.

Semnalul revenise la normal.

Total era stabil.

— *Trafic normal*, spuse șoferul după câteva minute.

Agentul nu răspunse imediat.

— *Menține viteza constantă*.

În operațiunile de acest tip, ritmul era mai important decât viteza.

Mașina blindată traversă un bulevard larg, unde câteva taxiuri și autobuze de noapte treceau liniștite.

Nimeni nu bănuia că în interiorul vehiculului se afla una dintre cele mai mari sume de bani transportate vreodată în numerar pe teritoriul Uniunii Europene.

La câteva minute în urmă, al doilea convoi ieșise pe un traseu diferit.

Vehiculul care transporta aurul era mai compact, dar mai greu. Lingourile erau depozitate în module separate, fiecare dintre ele fixat în interiorul compartimentului blindat.

Greutatea totală făcea vehiculul să se miște cu o stabilitate aproape rigidă.

În cabina acestuia, doi agenți discutau încet.

— *Crezi că cineva știe despre transport?*

— *Despre aur?* întrebă celălalt.

— *Da.*

Agentul ridică din umeri.

— *Dacă ar ști, ar încerca să-l intercepteze.*

— *Exact.*

Și tocmai de aceea transportul fusese conceput astfel încât aurul să pară cea mai importantă piesă a operațiunii.

Dar adevărata piesă se afla în al treilea vehicul.

Acesta ieșise din Bruxelles cu câteva minute întârziere față de celelalte două, ca parte a protocolului de dispersie.

Era mai mic decât celelalte două și, pentru un ochi neavizat, părea aproape gol.

În interiorul compartimentului blindat se afla un suport metalic fixat în podea.

Pe acel suport era așezată o valiză.

Nici foarte mare, nici foarte grea.

Dar conținutul ei era suficient pentru a schimba balanța financiară a unei operațiuni militare.

Diamante.

Perle rare.

Pietre prețioase provenite din colecții private și depozite bancare.

Valoarea lor depășea nouă sute de milioane de euro.

În vehiculul de escortă din spatele SUV-ului blindat, Mykola Hrebenko privea drumul fără să spună nimic.

Era obișnuit cu transporturi sensibile.

Dar nu cu unele care puteau dispărea atât de ușor.

Diamantele aveau o caracteristică pe care nici aurul, nici banii nu o aveau.

Odată scoase din circuitul oficial, deveneau aproape imposibil de urmărit.

În oglinda retrovizoare, vehiculul cu valiza părea o siluetă întunecată care aluneca pe autostradă.

Hrebenko își aprinse o țigară și coborî ușor geamul.

Aerul rece al nopții pătrunse în mașină.

Pe marginea drumului, luminile orașului începeau deja să se estompeze.

*

Bruxellesul rămânea în urmă.

În acel moment, cele trei coloane se deplasau deja pe rute diferite spre ieșirile din oraș.

Un sistem discret de monitorizare din clădirea de sticlă urmărea fiecare vehicul.

La etajul superior, Karl Devries stătea singur în fața ecranului cu harta digitală.

Trei puncte luminoase avansau încet spre est.

Unul urma autostrada spre Aachen.

Altul cobora spre ruta sudică care ducea spre Bavaria.

Al treilea ieșea din oraș pe o rută mai puțin folosită. Se îndrepta spre *Köln*, intrând pe o rută paralelă către Germania.

Strategia era simplă.

În primele ore, convoaiele trebuiau să pară complet independente.

Dacă cineva ar fi încercat să urmărească transportul, ar fi fost obligat să aleagă.

Devries știa foarte bine că alegerea observatorilor externi avea să fie, aproape sigur, greșită.

Pentru că oamenii urmăresc întotdeauna lucrurile mari.

Un miliard de euro în numerar atrage atenția.

Lingourile de aur atrag și mai multă atenție.

Dar o valiză mică într-un SUV aparent gol nu atrage aproape deloc interes.

În acel moment, primul vehicul traversa deja granița belgiană.

Autostrada era aproape liberă.

Șoferul își ajustează ușor poziția pe scaun.

— *Suntem pe traseu.*

Agentul din dreapta confirmă pe ecran.

— *Sistemele sunt stabile.*

La câteva sute de kilometri distanță, alte servicii de informații începeau deja să primească fragmente de informație.

Mișcări logistice.

Vehicule blindate.

Un transport posibil legat de Ucraina.

Dar informațiile erau incomplete.

Iar operațiunea fusese concepută exact pentru acest tip de incertitudine.

Pe autostradă, convoiul cu diamante continua să înainteze.

În interiorul vehiculului, valiza era complet imobilă în suportul metalic.

Nu exista niciun sunet.

Nicio mișcare.

Nimic care să trădeze valoarea incredibilă a obiectului.

Hrebenko privi din nou oglinda retrovizoare.

În astfel de operațiuni, cea mai mare amenințare nu apare întotdeauna la început.

Ea apare atunci când oamenii încep să creadă că totul merge prea bine.

Scoase telefonul criptat și verifică mesajele de securitate.

Totul era în regulă.

Convoiul urma să ajungă în Germania în câteva ore.

De acolo, drumul ducea spre Viena.

Și în Viena avea să se producă ruptura reală.

Cele trei coloane aveau să se despartă definitiv.

Una spre Polonia.

Una spre Ungaria.

Una spre România.

*

Dar în acea noapte, nimeni dintre cei care conduceau vehiculele nu știa încă ceva.

Nu știau că traseul lor avea să ducă spre un loc care nu apărea pe niciun plan strategic.

Nu spre o capitală.

Nu spre o bază militară.

Ci spre un sat liniștit din Moldova.

Un sat în care oamenii vorbeau încă despre lucruri inexplicabile petrecute în trecut.

Despre nopți în care obiectele se mișcau singure.

Despre povești pe care nimeni nu reușise să le explice complet.

Un loc unde realitatea și legenda se amestecau fără să ceară permisiunea cuiva.

Iar în acea noapte, fără ca nimeni să știe, trei coloane care pleaseră din inima Europei se îndreptau încet spre o poveste care avea să devină mai mare decât operațiunea însăși.

Pentru că uneori istoria nu se termină în arhivele instituțiilor.

Se termină în povești spuse în șoaptă.

În cârciumi.

Pe malul unui lac.

Și în mâinile oamenilor care, ani mai târziu, vor săpa în pământ convinși că undeva acolo, sub rădăcinile copacilor, se află o valiză plină cu diamante.

Capitolul 7

Autostrada spre Viena

La ora trei dimineața, autostrăzile din vestul Germaniei au o liniște aparte. Nu sunt complet goale, dar nici aglomerate. Din când în când apare câte un camion de marfă, câte o mașină care gonește grăbită spre o destinație îndepărtată sau câte un autocar care traversează continentul fără oprire.

În acea noapte, trei vehicule blindate se deplasau pe direcții apropiate, dar suficient de separate încât să nu poată fi asociate ușor între ele.

Fiecare transport avea ritmul lui.

Fiecare echipă avea instrucțiuni precise.

Iar fiecare dintre ele credea, într-o anumită măsură, că misiunea lor era cea mai importantă.

Pe autostrada care cobora spre sud, primul vehicul blindat continua să transporte încărcătura de numerar.

Interiorul compartimentului blindat era stabil, cutiile metalice fixate rigid în suporturi speciale.

În cabină, șoferul conducea cu o concentrare calmă. Pe bordul vehiculului, sistemul de navigație arăta traseul care ducea spre Viena.

Agentul de securitate din dreapta urmărea periodic ecranul sistemelor interne.

— *Temperatură constantă*, spuse el.

— *Presiune?*

— *Stabilă.*

În astfel de transporturi, fiecare detaliu era monitorizat.

Nu pentru că cineva se aștepta neapărat la un atac direct, ci pentru că orice incident tehnic putea transforma o operațiune perfect planificată într-un dezastru.

Mașina depăși un alt vehicul greu care mergea mai încet.

Luminile autostrăzii se reflectau în caroseria blindată.

În acel moment, la sute de kilometri distanță, al doilea convoi își continua drumul spre sud-est.

Vehiculul cu aur avea o mișcare diferită.

Greutatea lingourilor făcea vehiculul mai rigid în viraje și mai lent la accelerare. Șoferul trebuia să mențină o viteză constantă pentru a evita orice variație suspectă.

În cabină, cei doi agenți discutau în șoaptă.

— *Câte lingouri sunt în total?* întrebă unul dintre ei.

— *Destule încât să umple o bancă.*

— *Sau să provoace un scandal internațional.*

Agentul zâmbi vag.

— *Dacă cineva ar pune mâna pe transportul ăsta, da.*

Pentru orice serviciu de informații care ar fi urmărit operațiunea, aurul ar fi părut ținta perfectă.

Lingourile aveau o valoare uriașă.

Documentele bancare transportate împreună cu ele reprezentau accesul la conturi și active greu de recuperat.

Dar în acea noapte, chiar și aurul era doar o piesă secundară.

La aproape cincizeci de kilometri în spatele lor, pe o altă autostradă, vehiculul cu valiza continua să înainteze spre Viena.

Era cel mai discret dintre toate.

Nicio cutie voluminoasă.

Nicio încărcătură vizibilă.

Doar un compartiment blindat în care, în centrul suportului metalic, se afla o valiză diplomatică.

În mașina de escortă din spate, Mykola Hrebenko urmărea drumul fără să spună nimic.

Noaptea germană avea un ritm special. Autostrăzile erau lungi, liniștite și aproape hipnotice.

Liniile albe de pe asfalt treceau într-un flux constant.

Motoarele produceau un sunet uniform.

Acest tip de liniște era uneori mai tensionat decât zgomotul.

Pentru că în tăcere, mintea începe să caute pericole.

Hrebenko privi din nou blindatul din față.

Știa foarte bine ce se afla în interior.

În buzunarul interior al hainei avea încă fotografia făcută la inventarierea din Bruxelles.

Valiza deschisă.
Diamantele răspândite pe o suprafață de catifea.
Perle rare cu reflexe aproape albastre.
Pietre mari, perfect tăiate, care captau lumina într-un mod aproape ireal.

Valoarea totală depășea nouă sute de milioane de euro.
Dar ceea ce făcea transportul atât de important nu era doar valoarea.

Era *portabilitatea*.
Aurul cântărea tone.
Banii ocupau spațiu.
Dar pietrele prețioase puteau fi transportate într-o valiză.

Și odată ce dispăreau din sistemul oficial, deveneau aproape imposibil de urmărit.

*

În acel moment, la Bruxelles, Karl Devries continua să urmărească harta digitală.

Trei puncte luminoase se deplasau spre Viena.
Analistul tânăr stătea în spatele lui.
— *Ritmul este exact cum a fost planificat*, spuse acesta.
— *Bun.*
— *Ajung în Viena în aproximativ patru ore.*
Devries nu răspunse imediat.
Pentru el, momentul critic al operațiunii nu era plecarea din Bruxelles.

Era *separarea din Viena*.
Acolo începea adevărata confuzie.

Acolo fiecare coloană urma să devină complet independentă.

Un transport urma să meargă spre Polonia.

Altul spre Ungaria.

Iar al treilea avea să intre într-o direcție pe care foarte puțini oameni ar fi anticipat-o.

România.

*

În autostrada germană, convoiul cu diamante continua să înainteze.

Hrebenko aprinse o altă țigară.

În oglinda retrovizoare, farurile câtorva mașini se apropiau și apoi dispăreau.

Nimic suspect.

Totuși, instinctul unui ofițer de informații nu dispare niciodată complet.

Ridică telefonul criptat și verifică sistemul de comunicare securizată.

Mesajele erau scurte.

Tehnice.

Coduri de poziție.

Confirmări de traseu.

Pentru o fracțiune de secundă, indicatorul de semnal fluctua. O linie subțire de bruijă apărui și dispărui imediat de pe ecran.

Hrebenko își încruntă ușor sprâncenele.

Semnalul revenise la normal.

Totul era normal.

Pe autostradă, vehiculul blindat din față schimbă banda pentru a depăși un alt vehicul.

În acel moment, pentru o fracțiune de secundă, luminile vehiculului de escortă iluminară partea din spate a compartimentului blindat.

În interior, valiza rămânea complet nemișcată.

Un obiect mic.

Dar un obiect care putea provoca reacții uriașe dacă ar fi dispărut.

În altă parte a Europei, alte servicii de informații începeau deja să observe mici anomalii.

Vehicule blindate.

Mișcări logistice neobișnuite.

Un transport posibil legat de Ucraina.

Dar informațiile erau incomplete.

Și tocmai asta fusese strategia.

Operațiunea fusese construită astfel încât *orice observator să primească doar fragmente.*

Fragmente care, puse împreună, duceau aproape inevitabil la concluzii greșite.

*

În acel moment, toate cele trei convoaie se apropiau de granița cu Austria.

Drumul cobora ușor spre sud.

Pe cer începea să apară prima lumină palidă a dimineții.

Viena nu era încă vizibilă.

Dar orașul devenea deja centrul nevăzut al operațiunii.

Acolo avea să se producă ruptura.

Acolo traseele aveau să se despartă definitiv.

Acolo fiecare transport urma să devină o poveste separată.

Și, fără să știe încă, unul dintre ele avea să înceapă un drum care nu apărea pe nicio hartă oficială.

Un drum spre est.

Spre munți.

Spre păduri.

Și, în cele din urmă, spre un lac liniștit din Moldova.

Un lac numit Lilieci.

Un loc unde oamenii nu urmăresc convoaie blindate.

Dar unde, uneori, apar povești despre comori îngropate în noapte.

Și unde, mult mai târziu, zeci de oameni vor veni cu lopeți și lanterne convinși că undeva, sub rădăcinile copacilor, se află o valiză pe care nimeni nu a văzut-o vreodată.

Pentru că uneori istoria nu se scrie în capitale.

Se scrie în legende.

Capitolul 8

Separarea convoaielor

Dimineța la Viena are o lumină diferită de cea a orașelor vestice. Nu este lumina limpede a nordului și nici cea aspră a sudului. Este o lumină calmă, aproape imperială, care cade peste clădirile vechi ca o peliculă subțire de istorie.

În acea dimineață, orașul se trezea lent. Tramvaiele începeau să circule, cafenelele deschideau ușile pentru primii clienți, iar pe bulevardele largi mașinile intrau treptat în ritmul obișnuit al zilei.

Dar undeva, la marginea orașului, în mai multe zone logistice răspândite pe periferia Vienei, trei vehicule blindate încetineau *aproape simultan*.

Acolo urma să se producă momentul cel mai important al operațiunii.

Separarea.

Pentru oricine ar fi privit scena din exterior, nu ar fi părut nimic neobișnuit. Camioane de transport intrau și ieșeau constant din acea zonă. Containere se încărcau și se descărcau. Mașini grele schimbau trasee și direcții fără să atragă atenția nimănui.

Dar în acea dimineață, fiecare dintre cele trei vehicule purta în interior o încărcătură care putea schimba echilibrul financiar al unui război.

Primul blindat intră într-o curte industrială delimitată de garduri metalice înalte. Poarta se deschise automat, iar vehiculul intră fără să oprească complet.

Șoferul opri motorul.

Agentul din dreapta verifică încă o dată sistemele.

— Stabil.

Câteva minute mai târziu, un SUV negru intră în curte și se opri lângă vehiculul blindat. Din el coborî un bărbat înalt, îmbrăcat simplu, cu o geantă subțire în mână.

Nu purta uniformă. Nu purta niciun simbol oficial.

Dar felul în care se mișca arăta clar că era obișnuit cu astfel de operațiuni.

— *Convoiul unu confirmat*, spuse el calm.

Agentul aprobă.

— *Numerarul este intact*.

Bărbatul scoase o tabletă și verifică pozițiile celorlalte două vehicule.

Pe ecran apăreau trei puncte.

Trei trasee.

Și trei destinații diferite.

În același timp, într-o altă zonă logistică a periferiei Vienei, al doilea blindat încetinea într-un punct de transfer.

Vehiculul cu aur opri lângă un depozit mare, cu uși metalice și camere de supraveghere montate la fiecare colț.

Șoferul coborî din cabină și întinse brațele obosit.

Unul dintre agenții de escortă verifică rapid zona.

— *Curat.*

— *Confirmați poziție?*

— *Viena, sector logistic est.*

Lingourile din interiorul camionului erau fixate în module metalice care nu permiteau nicio mișcare.

Greutatea lor se simțea în fiecare vibrație a vehiculului.

Aurul are o particularitate ciudată: nu pare niciodată spectaculos atunci când este transportat. Nu produce lumină specială. Nu creează impresii dramatice.

Este doar metal.

Dar valoarea lui poate destabiliza piețe întregi.

În acea dimineață, transportul de aur devenea piesa centrală a unei iluzii.

Pentru că operațiunea fusese concepută astfel încât orice observator extern să creadă că aurul este ținta principală.

La câțiva kilometri depărtare, al treilea convoi intra într-o parcare discretă lângă o autostradă care ducea spre est.

Blindatul cu valiza opri lângă o clădire mică de service.

Mykola Hrebenko coborî din mașina de escortă și își întinse umerii.

Privirea lui rămase câteva secunde pe camion

Era momentul în care traseele aveau să se despartă definitiv.

În câteva minute, fiecare transport urma să devină o operațiune complet separată.

În buzunarul hainei, telefonul criptat vibra scurt.

Un mesaj simplu.

Separarea autorizată.

Hrebenko ridică privirea spre șoferul camionului.

— *De aici mergem singuri.*

Șoferul dădu din cap.

*

În același moment, la Bruxelles, Karl Devries privea aceeași hartă digitală.

Cele trei puncte ajunseseră în Viena.

Analistul tânăr apăsă câteva taste.

— *Încep separarea.*

Pe ecran, liniile traseelor se schimbau.

Primul transport urma să urce spre nord-est.

Slovacia.

Polonia.

Ucraina.

Al doilea urma să coboare ușor spre sud-est.

Ungaria.

Frontiera ucraineană.

Al treilea traseu era cel mai puțin evident.

România.

Devries își sprijini mâinile pe masă.

— *De aici începe adevărata operațiune*, spuse el încet.

În Viena, primul vehicul blindat porni motorul.

Transportul cu numerar ieși din curte și intră pe autostrada care ducea spre nord.

Cutii metalice pline cu bancnote stăteau perfect aliniate în compartimentul blindat.

Un miliard de euro.

O sumă suficient de mare încât orice serviciu de informații care ar fi aflat de ea ar fi concentrat toate resursele pe interceptarea acestui convoi.

Exact așa fusese gândit.

La câteva minute după plecarea lui, blindatul cu aur ieși din depozit și intră pe drumul spre Ungaria.

Șoferul accelerează ușor.

Lingourile din spate nu produceau niciun zgomot.

Dar greutatea lor se simțea în fiecare mișcare a vehiculului.

În cabina blindatului, unul dintre agenți deschise radioul.

O voce de știri vorbea despre piețele financiare europene.

Nimeni nu spunea nimic despre transporturi militare sau convoaie blindate.

Operațiunea continua în liniște.

În același timp, SUV-ul blindat cu valiza porni ultimul.

Traseul lui ducea spre sud-est.

Spre o direcție pe care puțini observatori ar fi considerat-o relevantă.

Drumul spre România.

Hrebenko urcă din nou în mașina de escortă.

Motorul porni.

În fața lui, vehiculul cu compartimentul blindat se integra deja în traficul autostrăzii.

Valiza din interior rămânea complet nemișcată.

Un obiect discret.

Dar unul care avea să devină centrul întregii povești.

*

La peste o mie șase sute de kilometri distanță, într-un apartament modest din Moscova, un bărbat urmărea ecranul unui laptop.

Serghei Volkov nu lucra direct pe teren.

Rolul lui era diferit.

Observa.

Analiza.

Aștepta.

Pe ecranul lui apăreau câteva puncte de mișcare.

Fragmente de informație culese din rețele logistice, sisteme comerciale și mici scurgeri de date.

— *Interesant*, murmură el.

Trei convoaie.

Trei direcții.

Dar unul dintre ele era mult prea discret.

Volkov închise laptopul.

Experiența îl învățase că atunci când ceva pare prea puțin important, tocmai acolo trebuie privit mai atent.

*

În acel moment, convoiul care mergea spre România depășea deja periferia Vienei.

Autostrada devenea mai liberă.

Câmpurile începeau să apară pe marginea drumului.

Și undeva, departe în est, începea o altă lume.

O lume în care operațiunile geopolitice nu mai sunt discutate în săli de briefing.

Ci transformate în zvonuri.

În povești.

În legende.

Pentru că undeva, într-un sat din Moldova, oamenii aveau să audă peste câteva zile o poveste ciudată.

Despre o mașină străină care a trecut noaptea.

Despre niște oameni care au săpat pe malul lacului.

Despre o valiză.

Și despre o comoară despre care nimeni nu știa sigur dacă există.

Dar despre care, odată rostită prima dată într-o cârciumă, nimeni nu mai putea spune că nu e adevărată.

Capitolul 9

Coloana Poloniei

La ora zece fără câteva minute, autostrada care ieșea din Viena spre nord-est începea deja să se aglomereze. Camioane comerciale, autobuze turistice și mașini de navetiști se amestecau într-un flux constant care urca spre *granița slovacă*.

În acel flux, blindatul primului convoi se integra fără să atragă atenția.

Era exact ceea ce fusese planificat.

Operațiunile logistice de mare valoare nu caută niciodată drumurile goale. Drumurile goale atrag privirea.

Drumurile pline absorb vehiculele în anonimatul traficului.

Șoferul vehiculului blindat, un bărbat trecut de cincizeci de ani cu experiență în transporturi speciale, ținea volanul cu o calmă precizie profesională. Pe bord, sistemul de navigație arăta traseul lung care urma să străbată Europa Centrală.

Viena rămânea în urmă.

În față se întindea drumul spre Brno.

De acolo, spre Polonia.

În cabina vehiculului, agentul de securitate verifică din nou sistemele interne.

— *Compartimentul este stabil.*

— *Sigiliile?*

— *Toate active.*

În spatele lor, în compartimentul blindat, cutiile metalice erau fixate în rânduri perfecte.

În interiorul fiecărei cutii se aflau pachete compacte de bancnote.

Bancnote de două sute.

Bancnote de cinci sute.

Ambalate în folie de securitate, legate în pachete numerotate.

Un miliard de euro.

O sumă pe care puțini oameni o pot înțelege cu adevărat.

Pentru majoritatea oamenilor, banii există doar în conturi, cifre digitale care apar și dispar pe ecran.

Dar în acel blindat, banii existau fizic.

Greutatea lor era reală.

Mirosul lor era real.

Șoferul nu văzuse niciodată conținutul cutiilor, dar știa foarte bine ce transporta.

— *Dacă cineva ar ști exact ce avem în spate, spuse el încet, n-ar mai fi atât de liniștit drumul ăsta.*

Agentul ridică din umeri.

— *Dacă cineva ar ști exact, ar încerca să ne oprească.*

— *Crezi că nu știe nimeni?*

Agentul nu răspunse imediat.

Experiența lui îi spusese un lucru simplu despre astfel de operațiuni: *niciodată nu poți fi sigur cine privește de la distanță.*

În acel moment, blindatul depăși o coloană de vehicule lente și intră pe banda centrală.

Autostrada se deschidea larg spre nord.

Pe marginea drumului, câmpurile austriece începeau să apară printre sate mici și ferme vechi.

Pentru orice șofer obișnuit, drumul era banal.

Dar pentru echipajul camionului, fiecare kilometru conta.

Pentru că misiunea lor nu era doar să ajungă la destinație.

Era să ajungă fără să fie observați.

*

La câteva sute de kilometri depărtare, în Bruxelles, Karl Devries urmărea evoluția convoaielor pe ecranul digital.

Analistul tânăr stătea în spatele lui.

— *Coloana unu se deplasează conform planului.*

— *Viteză?*

— *Nouăzeci și doi de kilometri pe oră.*

— *Perfect.*

Devries privea harta fără să spună nimic.

În operațiuni de acest tip, cea mai mare parte a muncii se face înainte de plecare.

După aceea rămâne doar *așteptarea.*

Și uneori așteptarea este partea cea mai dificilă.

Pe ecran, primul punct luminos se îndepărta constant de Viena.

Destinația lui finală era Polonia.

Dar traseul complet continua până în Ucraina.

Pentru autoritățile oficiale, transportul avea o explicație clară.

Fonduri logistice.

Transfer de capital pentru operațiuni militare urgente.

Dar realitatea era puțin diferită.

Pentru că acel miliard de euro avea și un alt rol.

Era *diversiunea perfectă*.

Un transport suficient de mare încât să atragă atenția tuturor celor care ar încerca să urmărească operațiunea.

În acele clipe, coloana de trei vehicule cu blindatul în mijloc se apropia de granița cu Slovacia.

Șoferul încetini ușor.

Traficul devenea mai compact.

— *Intrăm în zona de frontieră*, spuse el.

Agentul verifică comunicarea securizată.

Un mesaj scurt apăru pe ecranul criptat.

“Traseu confirmat. Continuați.”

Bariera de control pentru transporturi comerciale era aproape liberă. Camioanele treceau unul câte unul prin zona de verificare automată.

Pentru transporturile cu documente speciale, procedura era simplificată.

Vehiculul încetini.

Un scanner optic verifica plăcuța de înmatriculare.

Câteva secunde.

Apoi bariera se ridică.

Convoiul trecu fără oprire.

În partea din spate a blindatului, cutiile metalice rămâneau complet nemișcate.

Nimeni nu le văzuse.

Nimeni nu le verificase.

Un miliard de euro traversase frontiera europeană ca și cum ar fi fost o simplă marfă logistică.

Pe autostrada slovacă, convoiul accelerează din nou.

Drumul devenea mai liber.

În cabină, șoferul blindatului își schimbă ușor poziția pe scaun.

— *Dacă mă întrebi pe mine, spuse el după câteva minute, transportul ăsta e prea mare ca să nu atragă atenția cuiva.*

Agentul îl privi.

— *Tocmai asta este ideea.*

— *Cum adică?*

— *Dacă cineva urmărește operațiunea, va urmări convoiul nostru.*

Șoferul se gândi câteva secunde.

— *Pentru că avem banii.*

Agentul dădu din cap.

— *Exact.*

În același moment, la sute de kilometri spre sud, convoiul cu aur își continua drumul spre Ungaria.

Și mult mai discret, pe o altă direcție, convoiul cu valiza cu diamante înainta spre România.

Dar în acel moment, pentru orice observator extern, primul convoi era cel mai evident.

Banii sunt lucrul pe care oamenii îl înțeleg cel mai repede.

Aurul poate fi ascuns.

Diamantele pot dispărea complet.

Dar banii au o caracteristică simplă: *toată lumea îi înțelege.*

De aceea operațiunea fusese construită pe o idee aproape psihologică.

Dacă oamenii văd bani, nu mai caută altceva.

Pe autostrada slovacă, camionul continua să înainteze.

Orașele treceau pe lângă el.

Stații de alimentare.

Parcări pentru camioane.

Peisajul Europei Centrale curgea liniștit.

Șoferul porni radioul.

O emisiune de știri vorbea despre tensiunile geopolitice din estul continentului.

Analize.

Comentarii.

Speculații.

Nimeni nu știa că la câteva sute de kilometri de studioul radio, un convoi auto transporta o sumă de bani suficientă pentru a finanța operațiunii militare întregi.

Agentul opri radioul.

— *Mai bine fără.*

— *De ce?*

— *Prea mult zgomot inutil.*

Drumul continua.

Spre după-amiaza târziu, convoiul avea să ajungă în apropierea graniței poloneze.

De acolo, traseul urma să devină mai sensibil.

Pentru că în acel punct începea zona unde mai multe servicii de informații deveneau interesate de mișcările logistice.

Dar până atunci, convoiul mergea înainte fără incidente.

*

Pe o hartă digitală dintr-un apartament discret din Moscova, Serghei Volkov urmărea aceleași puncte de mișcare.

Primul convoi.

Al doilea.

Al treilea.

Volkov își sprijini mâna pe bărbie.

Transportul cu numerar era clar.

Prea clar.

— *Prea vizibil*, murmură el.

Experiența lui îi spusese de multe ori că atunci când ceva pare prea important, probabil nu este.

*

În acea dimineață, convoiul cu un miliard de euro continua să urce spre nord-est.

Șoferul blindatului privea drumul.

Agentul verifica sistemele.

Totul părea normal.

*

Dar undeva, departe în est, în pădurile și lacurile Moldovei, o poveste se apropia deja de locul unde avea să devină legendă.

Pentru că uneori comorile nu sunt ascunse în convoaiele care par cele mai valoroase.

Ci în cele pe care nimeni nu le observă.

Iar când oamenii vor începe peste ani să sape pe malul lacului Lilieci, nimeni nu va vorbi despre camionul plin cu bani care a trecut prin Polonia.

Toți vor vorbi despre *valiza care a dispărut*.

Capitolul 10

Coloana Ungariei

Când convoiul cu aur a părăsit zona logistică din Viena, era puțin trecut de ora nouă dimineața. Soarele urcase deja deasupra orașului și lumina cădea oblic peste autostrada care cobora spre sud-est.

Pentru majoritatea șoferilor, drumul spre Ungaria era unul obișnuit. Un traseu comercial intens, folosit zilnic de sute de transportatori care legau Europa Centrală de Balcani și de estul continentului.

În acel flux constant de vehicule, coloana blindatului se integra fără să atragă atenția.

Șoferul conducea cu mișcări precise, menținând viteza constantă.

Greutatea vehiculului se simțea încă din primele sute de metri.

Lingourile de aur din compartimentul blindat transformau vehiculul într-o masă compactă de metal și oțel.

Agentul din dreapta verifică pentru a treia oară sistemul intern de monitorizare.

Pe ecranul mic apăreau indicatori simpli:

sigilii electronice — active
presiune compartiment — stabilă
temperatură — constantă

Totul funcționa exact cum fusese proiectat.

— *Îți dai seama ce avem în spate?* spuse șoferul după câteva minute.

Agentul nu ridică privirea.

— *Știu.*

— *Am transportat multe lucruri în viața mea.*

Echipamente militare, valori bancare, chiar și opere de artă.

Pauză.

— *Dar niciodată aur în cantitatea asta.*

Agentul închise ecranul și se sprijini de scaun.

— *În realitate, aurul nu este singura parte importantă a operațiunii.*

Șoferul îl privi o secundă.

— *Cum adică?*

— *Pentru că aurul este vizibil.*

— *Și?*

— *Lucrurile cu adevărat importante sunt întotdeauna cele mai puțin vizibile.*

Convoiul continua să coboare spre granița austro-ungară.

Pe marginea autostrăzii începeau să apară câmpuri largi și sate mici austriece, cu acoperișuri roșii și biserici vechi.

Peisajul era calm.

Prea calm pentru o operațiune care, în esență, transporta aproape șapte sute de milioane de euro în active fizice.

În compartimentul blindat, lingourile erau aranjate în module metalice speciale.

Fiecare lingou cântărea douăsprezece kilograme și jumătate.

Fiecare avea număr de serie.

Fiecare era fixat într-un suport care împiedica orice mișcare.

Pe lângă aur, în compartiment se aflau și alte lucruri mai puțin evidente.

Dosare sigilate.

Certificate bancare.

Documente de depozit.

Accesuri codificate la conturi offshore.

În limbajul serviciilor financiare, acest tip de transport era numit *transfer de active recuperabile*.

Aurul putea fi topit.

CertIFICATELE puteau fi activate.

Conturile puteau fi accesate de oriunde.

Era o formă de capital care nu depindea de sistemele bancare publice.

Și tocmai de aceea era atât de important.

Convoiul depăși un autocar turistic și intra pe banda centrală.

Șoferul blindatului își mișcă ușor umerii.

— *Dacă cineva ar încerca să ne oprească?*

Agentul îl privi calm.

— *Nu ar încerca aici.*

— *De ce?*

— *Pentru că aici este încă teritoriu prea vizibil.*

Autostrada era plină de camere.

Traficul era constant.

Orice incident ar fi devenit imediat public.

Dar cu cât se apropiau mai mult de Ungaria, cu atât lucrurile deveneau mai puțin previzibile.

*

În același apartament discret din Moscova, Serghei Volkov își turna cafea într-o ceașcă mică.

Laptopul deschis pe masă arăta mai multe ferestre cu fluxuri de date.

Volkov nu urmărea direct convoaiele.

Nici nu avea nevoie.

Experiența îi spusese de mult timp că *informațiile importante nu apar niciodată ca evenimente mari.*

Apar ca mici anomalii.

În acea dimineață, pe ecranul lui apăruseră câteva astfel de anomalii.

Transporturi logistice neobișnuite.

Vehicule blindate.

Trasee care plecau simultan din Viena în trei direcții diferite.

Volkov sorbi din cafea.

— *Interesant*, murmură el.

În mod normal, astfel de transporturi ar fi fost raportate în sistemele comerciale.

Dar aici informațiile erau incomplete.

Fragmentate.

Deliberat obscure.

Ceea ce însemna un singur lucru.

Operațiunea nu era comercială.

Era politică.

Și când operațiunile devin politice, ele devin și periculoase.

Volkov deschise o hartă digitală.

Un punct se deplasa spre Polonia.

Altul spre Ungaria.

Al treilea spre sud-est.

România.

Privirea lui rămase câteva secunde pe punctul din mijloc.

Cel care cobora spre Budapesta.

— *Să vedem ce transportă*, spuse el încet.

*

Pe autostrada care cobora spre granița austro-ungară, camionul cu aur se apropia de zona de frontieră.

Traficul devenea mai compact.

TIR-uri poloneze.

Camioane slovace.

Transportatori italieni.

Șoferul blindatului încetini ușor.

— *Intrăm în zona de control.*

Agentul verifică sistemul de comunicații criptate.

Un mesaj scurt apăru pe ecran.

„*Traseu confirmat. Continuăți.*”

Bariera pentru transporturi comerciale era aproape liberă.

Un scanner optic analiza plăcuțele de înmatriculare.

Convoiul încetini.

Câteva secunde.

Un fascicul de lumină albastră trecu peste partea frontală a fiecărui vehicul din convoi.

Apoi bariera se ridică.

— *Atât?* întrebă șoferul blindatului.

— *Atât.*

Convoiul auto trecu granița.

Ungaria.

Drumul devenea mai drept, mai plat.

Câmpiile se întindeau până la orizont.

Peisajul avea o liniște aproape hipnotică.

În cabină blindatului, șoferul porni radioul.

O emisiune locală de știri discuta despre politica europeană.

Despre sancțiuni.

Despre tensiuni diplomatice.

Agentul opri radioul după câteva secunde.

— *Mai bine nu.*

— *De ce?*

— *Pentru că uneori realitatea devine ironică.*

Camionul continua să înainteze.

Dar undeva, la câțiva kilometri în față, ceva începea deja să se miște.

Pe o parcare laterală a autostrăzii, două SUV-uri negre stăteau parcate în umbra unei stații de alimentare.

Motoarele erau oprite.

Dar oamenii din interior urmăreau atent drumul.

Unul dintre ei ridică binoclul.

— *Confirmare vizuală.*

— *Acela este.*

Celălalt bărbat nu răspunse imediat.

Privirea lui rămase fixată pe camionul care se apropia în depărtare.

— *Să vedem dacă transportul este exact cel pe care îl așteptăm.*

În acel moment, convoiul cu aur trecu pe lângă parcare fără să încetinească.

Șoferii nu observară nimic.

Agenții nu observă nimic.

Dar în oglinda retrovizoare, cele două SUV-uri porneau deja motoarele.

Și intrau pe autostradă.

*

La Bruxelles, Karl Devries urmărea harta digitală.

Cele trei convoaie auto se îndepărtaseră deja mult de Viena.

Analistul tânăr verifică un indicator nou.

— *Avem activitate neobișnuită în zona Ungariei.*

Devries ridică privirea.

— *Ce fel de activitate?*

— *Vehicule care par să urmărească convoiul doi.*

Pentru câteva secunde, în încăpere se făcu liniște.

Apoi Devries se sprijini de masă.

— *A început, spuse el încet.*

Pentru că momentul pe care îl anticipaseră toți începuse în sfârșit.

Iar convoiul care transporta aurul devenea prima piesă dintr-un joc mult mai mare.

Un joc care avea să transforme o operațiune logistică într-un scandal internațional.

Și care avea să facă presa europeană să vorbească zile întregi despre un transport misterios interceptat în Ungaria.

*

Dar nimeni nu avea să observe atunci lucrul cel mai important.

În timp ce toate privirile urmau să se concentreze asupra convoiului plin cu aur...

...adevărata comoară își continua liniștită drumul spre România.

Spre munți.

Spre păduri.

Și, în cele din urmă, spre un lac liniștit din Moldova.

Un lac unde în viitor oamenii vor continua să sape pământul, convinși că undeva acolo a fost ascunsă o valiză plină cu diamante.

O valiză pe care nimeni nu a văzut-o vreodată.

Capitolul 11

Ordinul lui Viktor Orban - Interceptarea

Cu puțin înainte de ora paisprezece, câmpia ungară avea acea liniște largă care pare să înghită zgomotul drumurilor.

Autostrada M1, care cobora dinspre Viena spre Budapesta, tăia câmpurile ca o linie perfect dreaptă, iar în depărtare se vedeau doar silozuri de cereale și ferme rare, ridicate pe marginea drumurilor agricole.

Pentru șoferul blindatului, drumul devenise aproape monoton.

Motorul mergea constant.

Viteza rămânea stabilă.

Traficul era moderat.

Din când în când, câte un TIR polonez sau slovac depășea coloana auto, apoi dispărea în depărtare.

În oglinzile retrovizoare se vedeau doar câteva mașini care păstrau distanța.

Agentul de securitate verifică din nou sistemul compartimentului blindat.

Sigilii electronice — active.

Presiune — stabilă.

Temperatură — constantă.

În spate, cutiile metalice stăteau nemișcate în suporturile blindate. Unele conțineau lingouri de aur, altele pachete compacte de bancnote

Fiecare lingou avea număr de serie.

Fiecare cântărea exact douăsprezece kilograme și jumătate.

Fiecare reprezenta o valoare suficientă pentru a cumpăra o casă într-un oraș european.

Dar în acel moment, echipajul convoiului ucrainian nu avea nici cea mai mică idee că drumul lor devenise deja centrul unui conflict politic care urma să explodeze la nivel continental.

Cu câteva minute înainte, la aproape trei kilometri în spate, două SUV-uri negre apăruseră pe autostradă.

În interiorul primului SUV, bărbatul de pe scaunul din dreapta vorbea calm într-un microfon discret.

— *Confirmare vizuală. Convoi auto de trei, la mijloc un blindat, numere logistice europene.*

O pauză scurtă.

— *Ținta confirmată.*

Vocea din cască răspunse sec.

— *Continuați.*

SUV-ul accelerează ușor și intră pe banda din spatele convoiului.

Al doilea SUV rămase la câteva sute de metri în urmă.

Mișcările lor erau calculate.

Nimic brusc.

Nimic suspect.

Pentru orice șofer care ar fi privit scena, ar fi fost doar două mașini care mergeau în aceeași direcție.

În cabina blindatului, șoferul observă primul SUV în oglindă.

— *Avem un vehicul care ne urmărește de ceva timp.*

Agentul se uită în spate.

— *Care?*

— *Cel negru.*

Agentul privi câteva secunde.

SUV-ul păstra distanța.

— *Poate merge în aceeași direcție.*

Șoferul nu părea convins.

— *Nu schimbă banda.*

Agentul ridică ușor din umeri.

— *Nici noi.*

Convoiul auto continua să înainteze.

Autostrada era dreaptă.

Câmpurile se întindeau până la orizont.

Agentul ridică telefonul criptat și trimise un mesaj scurt.

„*Posibilă urmărire.*”

*

La Bruxelles, Karl Devries primi alerta aproape instantaneu.

Pe ecranul hărții, punctul convoiului doi continua să se miște spre est.

Analistul tânăr verifică fluxul de date.

— *Avem vehicule care se apropie.*

— *Câte?* întrebă Devries.

— *Două.*

Devries rămase câteva secunde tăcut.

— *Este mai devreme decât credeam.*

Pe autostrada M1, SUV-ul din spate accelera treptat.

În interiorul lui, bărbatul cu microfonul urmărea convoiul prin parbriz.

— *Intrăm în zona de interceptare.*

Șoferul SUV-ului dădu din cap.

În față, autostrada începea să încetinească.

Pe marginea drumului apăruseră primele vehicule de poliție.

Câteva mașini civile erau deja deviate spre o bandă laterală.

— *Ce e asta?* murmură șoferul vehiculului blindat.

Agentul privi înainte.

Pe asfalt apăreau acum semnale luminoase.

Câteva vehicule blindate negre și feroase erau parcate pe marginea autostrăzii.

Pe portiere se vedea clar sigla *TEK*.

TEK - „Terrorelhárítási Központ.”

Unitatea antiteroristă a Ungariei.

— *Nu îmi place asta*, spuse agentul.

Traficul încetini brusc.

Convoiul ucrainian ajunsese în dreptul punctului de control.

Un bărbat în uniformă tactică ridică mâna.

— *Opriți.*

Șoferul frână.

Agentul privi prin geam.

Pe marginea autostrăzii se aflau deja mai mulți agenți TEK.

Unii aveau arme automate.

Alții vorbeau în stații radio.

Atmosfera nu semăna cu un control obișnuit.

Ușa cabinei blindatului se deschise.

Un ofițer se apropie.

— *Documentele vehiculului.*

Agentul întinse dosarul.

Ofițerul îl răsfoi rapid.

Apoi ridică privirea.

— *Coborâți din vehicul.*

— *Suntem transport bancar*, spuse agentul.

— *Știm.*

— *Este transport oficial.*

— *Tocmai de aceea suntem aici.*

Șoferul și agentul coborâră din cabină.

Un alt ofițer se apropie.

— *Compartimentul blindat trebuie deschis.*

Agentul rămase câteva secunde tăcut.

— *Nu avem autorizație.*

Ofițerul îl privi direct.

— *Autorizația este emisă de statul ungar.*

Pauză.

— *Deschideți.*

Agentul înțelese.

Operațiunea fusese compromisă.

Se îndreaptă spre partea din spate a vehiculului.

Compartimentul blindat avea două sisteme de securitate.

Un cod digital.

Și o cheie mecanică.

Agentul introduse codul în panoul digital.

Un semnal scurt se auzi în interiorul mecanismului, apoi ușa blindată începu să se deschidă lent, cu un zgomot metalic greu.

Lumina după-amiezii pătrunse în compartiment.

Înăuntru se aflau rânduri de cutii metalice sigilate, fixate în suporturi speciale.

Un ofițer TEK se apropie și ridică capacul primei cutii.

În interior erau bancnote.

Pachete compacte, legate în benzi de securitate.

Dolari.

Ofițerul luă un pachet și îl cântări instinctiv în palmă.

— *Confirmare. Numerar.*

Un alt agent privi rapid inventarul.

— *Aproximativ patruzeci de milioane dolari în modulul acesta.*

Capacul se închise cu un zgomot sec.
A doua cutie fu deschisă imediat.
De data aceasta, pachetele erau diferite.
Bancnote europene.
— *Euro*, spuse agentul.
Ofițerul aruncă o privire rapidă asupra conținutului.
— Treizeci și cinci de milioane.
Capacul se închise din nou.
Un al treilea agent deschise o cutie mai mică.
În interior, lingouri de aur erau fixate în suporturi de
spumă rigidă.
Unul dintre agenți ridică un lingou și îl întoarse spre
lumină.
Suprafața metalului reflectă cerul alb al câmpiei
ungare.
— *Aur*.
Ofițerul privi scurt cântarul portabil.
— *Aproximativ nouă kilograme în modulul acesta*.
Capacul fu pus la loc.
Ofițerul închise cutia și privi restul compartimentului.
În interior mai erau zeci de containere identice.
Suficiente pentru a transforma acel camion într-un
depozit mobil de capital.
— *Este doar primul compartiment*, spuse el calm.
Unul dintre agenți notă rapid datele.
Ofițerul închise dosarul și ridică privirea.
— *Transportul este confiscat*.

Toți cei șapte membri ai convoiului ucrainian au fost imediat escortați de agenți.

Pe autostradă începeau deja să apară echipe de televiziune.

*

În câteva ore, incidentul urma să devină știre internațională.

La Budapesta, primele declarații politice erau deja pregătite.

La Kiev, reacția avea să fie furioasă.

Dar în acel moment, în apartamentul lui Serghei Volkov din Budapesta, liniștea era totală.

Pe laptop, punctul convoiului doi rămăsese nemișcat.

Volkov privi ecranul câteva secunde.

Apoi zâmbi foarte ușor.

— *Așa deci.*

Sorbi din cafea.

— *Prima piesă a căzut.*

*

La Bruxelles, Karl Devries privea același punct roșu care nu se mai mișca pe hartă.

Analistul tânăr întoarse capul spre el.

— *Convoiul doi este oprit.*

Devries inspiră adânc.

— *Atunci începe partea politică.*

Pentru că interceptarea de pe autostrada M1 avea să devină imediat un scandal diplomatic.

O dispută între state.

O criză în presa europeană.

O poveste despre bani, aur și acuzații de corupție militară.

Dar în acel moment, nimeni dintre cei implicați nu înțelegea încă ceva esențial.

Transportul interceptat nu fusese niciodată piesa centrală a operațiunii.

*

În timp ce agenții TEK inventariau bancnotele și lingourile, alte două convoaie continuau să se deplaseze prin Europa.

Unul mergea spre Polonia.

Celălalt spre România.

Iar în interiorul unuia dintre blindatele care coborau deja spre vestul României, o valiză mică stătea perfect nemișcată într-un suport metalic.

Diamante.

Perle rare.

Pietre prețioase în valoare de aproape un miliard de euro.

Comoara care avea să dispară.

Comoara despre care, și peste ani, oamenii din Hemeiuș aveau să vorbească în șoaptă la cârciumă.

Și despre care aveau să spună același lucru, de fiecare dată.

— *A existat.*

Sau poate...

— *A fost doar o poveste.*

Capitolul 12

Scandalul diplomatic

La aproximativ două ore după interceptarea de pe autostrada M1, primele imagini apăruseră deja pe ecranele televiziunilor europene.

O filmare realizată de la distanță arăta vehiculele negre ale unității antiteroriste ungare, TEK, parcate oblic pe asfaltul autostrăzii. În spatele lor, convoiul ucrainian cu numere logistice europene era înconjurat de agenți în veste tactice.

În jurul vehiculului blindat din mijlocul convoiului se vedeau cutii metalice deschise.

Bancnote.

Lingouri.

O scenă care avea toate ingredientele unui scandal internațional.

În redacțiile marilor agenții de presă, telefoanele începuseră să sune aproape simultan.

La *Reuters*, prima alertă fusese trimisă la ora 15:21.

La *Associated Press*, titlul provizoriu apăruse câteva minute mai târziu.

În câteva ore, imaginile aveau să ajungă în toate capitalele europene.

*

Dar la Budapesta, reacția oficială fusese pregătită deja.

În clădirea guvernului ungar, consilierii premierului Viktor Orbán urmăreau imaginile pe un ecran mare.

Unul dintre ei opri filmarea exact în momentul în care un agent TEK ridica un lingou de aur.

— *Asta va face efect*, spuse el.

Un alt consilier răspunse calm:

— *Important este mesajul.*

În câteva minute, purtătorul de cuvânt al guvernului urma să susțină o declarație oficială.

Textul fusese redactat atent.

Fiecare cuvânt fusese ales.

Fiecare formulare avea un scop.

La ora 16:05, declarația apărui pe ecranele televiziunilor.

„Autoritățile ungare au interceptat un transport suspect de numerar și aur destinat Ucrainei. Există indicii serioase că fondurile ar putea aparține unor rețele financiare ilegale asociate structurilor militare.”

În spatele cuvintelor diplomatice se ascundea însă o acuzație clară.

Guvernul ungar sugera existența unei *mafii militare ucrainene*.

*

La Kiev, reacția fu imediată.

Ministerul de Externe convocă de urgență ambasadorul Ungariei.

Ministrul Andrii Sybiha apăru în fața camerelor la mai puțin de o oră după declarația Budapestei.

Tonul lui era mult mai dur.

— *Este un act de banditism de stat, spuse el. Un transport bancar legitim a fost confiscat ilegal. Cetățeni ucrainenii au fost reținuți. Este o încălcare gravă a dreptului internațional.*

În spatele lui, jurnaliștii scriau frenetic.

Termenii folosiți erau puternici.

„*Banditism.*

Terorism de stat.

Luare de ostatici.”

*

La Bruxelles, sala de briefing a Comisiei Europene devenise brusc aglomerată.

Oficialii încercau să înțeleagă ce se întâmplase cu adevărat.

În mod oficial, incidentul era un conflict bilateral între Ungaria și Ucraina.

Dar realitatea era mult mai complicată.

Pentru că interceptarea nu se petrecuse într-un stat oarecare.

Se petrecuse într-un stat membru al Uniunii Europene.

Karl Devries urmărea imaginile în tăcere.

Pe ecranul laptopului lui se vedea autostrada M1.

Convoiul auto cu vehiculul blindat în centru.

Agenții.

Cutiile deschise.

Analistul tânăr intră în cameră.

— *Presa vorbește deja despre aproape optzeci de milioane în numerar și aur.*

Devries dădu din cap.

— *Atât au găsit.*

— *Crezi că era doar atât?*

Devries nu răspunse imediat.

Privirea lui rămase fixată pe hartă.

Două puncte continuau să se deplaseze.

Convoiul spre Polonia.

Convoiul spre România.

— *Nu*, spuse el în cele din urmă.

— *Nu era doar atât.*

*

În aceeași după-amiază, tensiunea politică crescuse rapid.

În parlamentul ungar, premierul Viktor Orbán susținea o declarație specială.

Discursul fusese transmis în direct.

— *Ungaria nu va permite ca rețele financiare obscure să folosească teritoriul nostru pentru activități ilegale, spuse el. Vom folosi toate instrumentele politice și financiare pentru a apăra interesele naționale.*

Mesajul avea și o altă direcție.

Energia.

Conducta *Druzhba*.

Ungaria depindea încă de petrolul rusesc transportat prin Ucraina.

În ianuarie 2026, fluxul fusese blocat.

Budapesta considera că decizia fusese politică.

Interceptarea transportului devenise acum o piesă în acel conflict.

*

La Kiev, reacția președintelui Volodimir Zelenski fu și mai directă.

Într-o conferință de presă scurtă, el critică dur poziția Budapestei.

— *Dacă cineva crede că poate șantaja Ucraina în timpul unui război, se înșală.*

Tonul era clar.

Relația dintre cele două state se deteriora rapid.

Un jurnalist ridică o întrebare.

— *Domnule președinte, ce veți face dacă Ungaria continuă blocarea pachetului financiar european pentru Ucraina?*

Zelenski zâmbi scurt.

— *Atunci poate că vom publica adresa și numărul de telefon al celui care blochează decizia.*

Sala izbucni în murmure.

Declarația era fără precedent.

La Budapesta, purtătorul de cuvânt al guvernului reacționează imediat.

— *Este o formă de șantaj care depășește orice limită diplomatică.*

În aceeași seară, guvernul ungar anunță o măsură suplimentară.

Suspendarea unor transporturi de tranzit către Ucraina.

Oficial, decizia era o reacție la amenințările Kievului.

Neoficial, era o presiune directă.

Europa începea să realizeze că incidentul de pe autostrada M1 devenise mai mult decât o simplă confiscare de bani.

Devenise un conflict politic.

*

La Moscova, Serghei Volkov urmărea imaginile pe un ecran mic din apartamentul lui.

Televiziunile europene repetau aceleași secvențe.

Convoiul.

Blindatul.

Lingourile.

Bancnotele.

Comentatorii discutau despre corupție, sancțiuni și război.

Volkov zâmbi ușor.

— *Exact cum era de așteptat.*

Pentru el, interceptarea nu fusese o surpriză.

Fusese o etapă.

O piesă dintr-un mecanism mai mare.

Pe laptopul lui, harta arăta în continuare trei trasee.

Unul era blocat.

Celelalte două continuau.

— *Oamenii privesc mereu unde este lumina, murmură el.*

Sorbi din cafea.

— *Și ignoră întotdeauna întunericul.*

*

În acel moment, convoiul care mergea spre România se apropia deja de graniță.

Nimeni din studiourile de televiziune nu vorbea despre el.

Nici la Bruxelles.

Nici la Budapesta.

Nici la Kiev.

Toată atenția era concentrată pe convoiul confiscat.

Pe banii găsiți.

Pe scandalul diplomatic.

Exact cum fusese prevăzut.

În jurul orei douăzeci și două, primul vehicul al convoiului trei se apropia de punctul de frontieră dintre Ungaria și România.

Pe autostradă era liniște.

Nici camere de televiziune.

Nici vehicule antiteroriste.

Doar câteva camioane și mașini care traversau granița.

În cabina primului SUV, Mykola Hrebenko privea în față.

Era calm.

Știa că operațiunea intrase în faza cea mai importantă.

În spatele lui, în vehiculul blindat, într-un compartiment metalic mic, o valiză stătea fixată într-un suport special.

În interiorul ei se aflau sute de pietre prețioase.

Diamante. Perle rare.

Rubine.

Valoarea lor totală era aproape imposibil de estimat exact.

Dar un lucru era sigur.

Era mult mai mare decât tot ceea ce fusese găsit pe autostrada M1.

Hrebenko privi luminile graniței.

— *Pregătiți documentele*, ordonă el convoiului prin radio.

Șoferul lui dădu din cap.

În câteva minute aveau să intre în România.

În spatele lor, Europa discuta despre un scandal diplomatic.

În fața lor începea un drum mult mai liniștit.

Drumul spre Moldova.

Drumul spre lacul Lilieci.

Locul unde, într-o noapte rece, avea să se nască o legendă.

O poveste despre o comoară îngropată.

O poveste pe care oamenii aveau să o spună ani întregi la mesele din cârciumile satului Hemeiuș.

Unii aveau să spună că valiza a existat.

Alții aveau să râdă.

Dar aproape nimeni nu avea să știe adevărul.
Pentru că adevărul plecase deja mai departe.
Pe un drum infundat din Moldova.
Unde, uneori, poveștile nu se termină niciodată.
Ele doar se transformă.
În zvonuri.
În amintiri.
Și, în cele din urmă, în legendă.

Capitolul 13

Presa europeană

La ora șase dimineața, în redacțiile marilor agenții de presă europene, telefoanele sunau deja fără oprire.

Incidentul de pe autostrada M1 devenise subiectul principal al zilei.

Primele titluri apăruseră în cursul nopții, dar dimineața transformase povestea într-o avalanșă mediatică.

Pe ecranele televiziunilor rulau aceleași imagini repetate obsesiv: blindatul cu numere logistice europene, vehiculele negre ale unității antiteroriste ungare TEK, agenți în veste tactice care deschideau cutii metalice pline cu bancnote.

Un reporter de la o televiziune germană vorbea din marginea autostrăzii.

- Autoritățile ungare au interceptat ieri pe autostrada M1 un transport ucrainean în care au fost descoperite aproximativ optzeci de milioane de dolari în numerar și aur.

În urma operațiunii, șapte cetățeni ucraineni au fost reținuți.

În spatele lui se vedeau încă urmele intervenției.

Un cordon de poliție.

Vehicule de intervenție.

Și vehiculele din convoi, care deveniseră, peste noapte, unele dintre cele mai filmate obiecte din Europa.

La *Reuters*, editorii verificau fiecare frază de două ori.

În lumea agențiilor internaționale, un cuvânt greșit putea schimba sensul unei crize diplomatice.

Un jurnalist ridică privirea de la ecran.

— *Kievul spune că transportul era bancar.*

Un alt editor răspunde:

— *Budapesta spune că aparține unei rețele ilegale.*

— *Și noi ce spunem?*

Editorul șef ridică din umeri.

— *Spunem că există două versiuni.*

În câteva minute, știrea apărură pe fluxul global:

„*Ungaria confiscă circa 80 milioane dolari dintr-un transport ucrainean; Kievul acuză banditism de stat.*”

La Paris, în redacția unui mare ziar, un comentator politic dicta deja editorialul zilei.

— *Nu este doar un incident financiar, spuse el. Este un conflict geopolitic.*

În redacția de la Londra a unui canal de știri, un alt jurnalist încerca să explice situația publicului britanic.

— *Disputa dintre Ungaria și Ucraina are rădăcini mai vechi. Blocarea conductei Druzhba, sancțiunile energetice și tensiunile din interiorul Uniunii Europene creează un context exploziv.*

*

În alte redacții europene, aceeași poveste era urmărită cu interes.

— Autoritățile ungare au confirmat că transportul interceptat pe autostrada M1 aparține unei structuri financiare ucrainene. Potrivit comunicatului oficial, vehiculele vor fi returnate, însă fondurile și valorile descoperite în interior rămân temporar sub controlul statului maghiar, până la finalizarea investigației.

Pe ecrane apăreau imagini cu SUV-urile negre parcate într-o bază logistică de lângă Budapesta.

Pentru moment, cazul părea doar un nou episod din tensiunile economice dintre statele din regiune.

Dar, în redacțiile marilor publicații, unii jurnaliști începeau deja să ridice întrebări.

*

În câteva ore, povestea depășise deja Europa.

Pe rețelele sociale circulau deja teorii de toate felurile.

Unii spuneau că transportul era destinat finanțării războiului.

Alții susțineau că era o operațiune bancară legitimă.

Unii sugerau chiar existența unor rețele de corupție militară.

Adevărul era imposibil de stabilit.

Pentru presă, însă, adevărul absolut nu era întotdeauna esențial.

Important era conflictul.

Iar conflictul era perfect.

Ungaria contra Ucraina.

Orbán contra Zelenski.

Europa împărțită între două narațiuni.

*

La Bruxelles, sala de briefing a Comisiei Europene era plină de jurnaliști.

Un purtător de cuvânt al Comisiei apăru în fața microfoanelor.

— *Urmărim situația îndeaproape, spuse el. Este important ca toate statele membre să respecte cadrul legal european.*

Un jurnalist italian ridică mâna.

— *Comisia a fost informată înainte de operațiune?*

Purtătorul de cuvânt zâmbi rigid.

— *Nu comentăm operațiuni naționale de securitate.*

Un alt jurnalist interveni:

— *Există suspiciuni că transportul era destinat finanțării efortului de război al Ucrainei. Ce poziție are Comisia?*

— *Nu avem informații confirmate.*

În spatele declarațiilor prudente se ascundea însă o realitate simplă.

Nimeni nu știa exact ce se întâmplase.

*

La Budapesta, guvernul continua să insiste asupra versiunii sale.

Ministrul de interne apăru la o televiziune locală.

— *Investigația este în curs, spuse el. Există indicii că transportul ar putea fi legat de rețele financiare ilegale.*

Reporterul îl întrebă direct:

— *Vorbiți despre o mafie militară ucraineană?*

Ministrul evită să confirme explicit.

Dar nici nu negă.

*

La Kiev, reacția era și mai dură.

Un purtător de cuvânt al guvernului ucrainean vorbi la o conferință de presă.

— *Este un transport bancar oficial. Fondurile aparțin unei bănci de stat și erau destinate nevoilor economice ale cetățenilor și companiilor ucrainene.*

Un jurnalist întrebă:

— *De ce transporta banca numerar și aur pe autostrada M1?*

Purtătorul de cuvânt ridică din umeri.

— *În timpul războiului, sistemele financiare nu funcționează întotdeauna normal.*

Explicația era logică.

Dar nu convingea pe toată lumea.

*

În redacțiile europene, reporterii încercau să afle mai mult.

Cine organizase transportul?

De ce fusese interceptat tocmai în Ungaria?

Și, mai ales, de ce devenise subiectul unei operațiuni antiteroriste?

*

În apartamentul lui din Moscova, Serghei Volkov urmărea toate aceste întrebări pe ecranul laptopului.

Pentru el, spectacolul mediatic avea ceva aproape previzibil.

Pe ecran se succedau titluri:

„*Criză diplomatică între Ungaria și Ucraina.*”

„*Orbán amenință cu blocarea tranzitului energetic.*”

„*Kievul acuză terorism de stat.*”

Colonelul Volkov își aprinse o țigară.

— *Exact cum era de așteptat*, murmură el.

Presa privea exact acolo unde fusese pus reflectorul.

Vehiculele confiscate.

Banii.

Aurul.

Declarațiile politice.

Dar Volkov știa că presa funcționează după o regulă simplă.

Se concentrează pe ceea ce este vizibil.

Și ignoră aproape întotdeauna ceea ce nu se vede.

Pe laptopul lui, harta digitală arăta încă două puncte care continuau să se miște.

Unul mergea spre Polonia.

Celălalt cobora spre sud-est.

Spre România.

Volkov stinse țigara.

— *Adevărata poveste nu este acolo unde privesc ei.*

*

În acel moment, la câteva sute de kilometri depărtare, convoiul care transporta valiza cu diamante se apropia deja de granița română.

Autostrada era aproape goală.

Camioanele treceau fără grabă prin punctul de frontieră.

Nimeni nu verifica cu atenție vehiculele.

Pentru că atenția Europei era concentrată în altă parte.

La Budapesta.

La Kiev.

La Bruxelles.

În cabină, Mykola Hrebenko privea luminile graniței.

— *Mai avem zece minute*, spuse șoferul.

Hrebenko dădu din cap.

În spatele lor, în mașina blindată, într-un compartiment metalic mic, valiza stătea fixată într-un suport special.

Exteriorul ei era banal.

O simplă valiză diplomatică.

Dar în interior se aflau sute de pietre prețioase.

Diamante. Perle rare.

Rubine.

Valoarea lor depășea cu mult suma despre care vorbea presa europeană.

Hrebenko privi în oglindă.

Nicio mașină suspectă.

Niciun control special.

— *Exact cum trebuia*, spuse el încet.

Pentru că planul fusese construit pe o idee simplă.

Dacă vrei ca un transport să dispară, trebuie mai întâi să creezi o poveste suficient de mare încât lumea să privească în altă direcție.

Interceptarea de pe autostrada M1 făcuse exact asta.

În studiourile televiziunilor europene, comentatorii continuau să discute despre bani.

Despre aur.

Despre conflictul Orbán–Zelenski.

Nimeni nu vorbea despre diamante.

Nimeni nu vorbea despre România.

Nimeni nu vorbea despre lacul Lileci.

*

În comuna Hemeiuș, dimineața începea ca oricare alta.

O ceață ușoară plutea peste câmpuri.

La o cârciumă din centrul satului, câțiva bărbați beau deja prima cafea.

Pe televizorul mic din colț rula o știre despre scandalul dintre Ungaria și Ucraina.

Unul dintre localnici ridică privirea.

— *Ai văzut?* spuse el.

— *Ce?*

— *Zic ăștia că au prins un camion plin cu bani.*

Un altul râse.

— *Bani găsesc ei. Dar aurul adevărat nu îl găsește nimeni.*

Nimeni din încăpere nu avea cum să știe că, la câteva sute de kilometri depărtare, o valiză plină cu pietre prețioase tocmai intra în România.

Și că, în mai puțin de două zile, acea valiză avea să ajungă pe malul unui lac liniștit.

Un lac unde, uneori, în nopțile fără lună, oamenii spun că apar lumini ciudate.

La Hemeiuș, însă, astfel de povești nu erau ceva neobișnuit.

Pentru că, în acel loc, realitatea și legenda se amestecau de mult timp.

Iar uneori, chiar și cele mai mari operațiuni geopolitice se termină în același fel.

Nu în arhivele serviciilor secrete.

Nu în rapoartele guvernelor.

Ci în poveștile spuse la mesele din cârciumile unui sat moldovenesc.

Povești despre o comoară.

Povești despre o noapte.

Și despre un lac unde, poate, cineva a îngropat cândva o valiză plină cu diamante.

Capitolul 14

Ce nu știe nimeni

În dimineața aceea Europa părea să se trezească mai devreme decât de obicei.

Nu pentru că soarele ar fi răsărit altfel peste clădirile de sticlă ale Bruxellesului sau peste bulevardele liniștite din Viena. Ci pentru că, undeva între două conferințe de presă și câteva sute de telefoane nervoase, se produsese o fisură.

Interceptarea transportului din Ungaria devenise știrea zilei.

La început, informația circulase ca un zvon. Un mesaj scurt apărut pe fluxurile interne ale agențiilor de presă. Apoi, aproape simultan, mai multe redacții europene primiseră confirmări neoficiale: un convoi cu valori financiare fusese oprit de autoritățile maghiare pe autostrada M1, la câteva zeci de kilometri de granița cu Austria.

Ceea ce inițial părea o simplă verificare vamală se transformase rapid într-un incident diplomatic.

În redacțiile din Viena și Berlin telefoanele începuseră să sune fără pauză.

Jurnaliștii încercau să afle ce transport fusese blocat, cine îl trimisese și mai ales ce conținea.

Primele răspunsuri erau contradictorii.

Unii vorbeau despre lingouri de aur.

Alții despre documente bancare sensibile.

Un editor de la o publicație economică sugerase chiar că ar fi fost vorba despre fonduri destinate sprijinirii economiei ucrainene.

Nimeni nu avea însă imaginea completă.

În sate, adevărul nu trăiește în dosare.

Trăiește în povești.

Iar poveștile, odată pornite, sunt mai puternice decât orice document.

În realitate, aproape nimeni nu știa că acel convoi interceptat era doar o piesă dintr-un mecanism mult mai complicat.

Un mecanism gândit cu o precizie aproape matematică.

*

Într-un birou discret din București, la etajele superioare ale unei clădiri administrative, doi oameni urmăreau fluxurile de știri pe un ecran mare.

Colonelul Radu Drăgan își sprijinea coatele pe masă și privea în tăcere.

Nu era genul de ofițer care să reacționeze impulsiv.

Experiența îl învățase că în operațiunile complexe lucrurile se mișcă *rareori* exact cum au fost planificate.

Dar niciodată nu se mișcă la întâmplare.

— *Au mușcat momeala*, spuse în cele din urmă.

Omul de lângă el, un analist tânăr cu ochelari subțiri și voce calmă, ridică privirea.

— *Presa?*

— *Toată lumea.*

Pe ecran se succedau titluri din mai multe țări.

„*Transport suspect interceptat în Ungaria.*”

„*Aur și documente bancare confiscate.*”

„*Tensiuni între Budapesta și Bruxelles.*”

Fiecare publicație adăuga câte o interpretare nouă, iar povestea devenea din ce în ce mai spectaculoasă.

Drăgan știa însă că esențialul nu apărea nicăieri.

Pentru că esențialul nu fusese niciodată în acel convoi.

*

Cu câteva ore mai devreme, într-un hotel discret din Viena, Mykola Hrebenko își turnase cafea într-o ceașcă mică de porțelan.

Camera era simplă, aproape austeră. Pe masă se aflau doar un laptop, un telefon criptat și un dosar subțire.

Pe ecranul laptopului *rula atunci* un flux continuu de știri internaționale.

Și acolo, povestea interceptării devenise deja dominantă.

Hrebenko zâmbise ușor.

Era genul de zâmbet care nu exprima satisfacție, ci confirmare.

Planul funcționa.

Convoiul interceptat în Ungaria fusese conceput exact pentru asta: pentru a atrage atenția.

Lingourile de aur și documentele bancare erau suficient de valoroase pentru a provoca un scandal internațional, dar nu atât de importante încât să schimbe rezultatul operațiunii.

Adevărata miză era în altă parte.

Mult mai discretă.

Mult mai greu de urmărit.

Hrebenko închise laptopul și privi pentru câteva secunde spre fereastră.

Dincolo de geam, Viena își continua dimineața obișnuită. Tramvaiele circulau regulat, iar oamenii traversau grăbiți bulevardele.

Nimeni nu bănuia că, în același timp, undeva pe autostrăzile Europei de Est, un alt convoi înainta în tăcere.

Un convoi mult mai mic.

Mult mai puțin vizibil.

Și infinit mai important.

*

În redacția unui ziar din Bacău, Andrei Moga își începea ziua ca de obicei.

Cafeaua era deja rece pe birou, iar pe monitorul calculatorului se derulau titluri din presa internațională.

Inițial nu acordase mare atenție știrii.

Interceptări de transporturi, scandaluri diplomatice, declarații politice — toate acestea apăreau aproape zilnic.

Dar ceva din modul în care evolua povestea îl făcuse să se oprească.

Nu era vorba doar despre transportul oprit.

Era vorba despre ceea ce nu apărea nicăieri.

Detaliile.

Traseul exact.

Numărul vehiculelor.

Orice informație concretă.

Totul era vag.

Prea vag pentru o operațiune care implicase atâtea instituții.

Andrei mai citise astfel de articole.

Știa că, atunci când informațiile lipsesc complet, de obicei există două explicații: fie nimeni nu știe nimic, fie cineva nu vrea să se afle adevărul.

Își notă câteva lucruri într-un carnetel.

Ungaria.

Transport de valori.

Scandal diplomatic.

Dar ceva nu se lega.

Pentru că, dacă acel convoi fusese într-adevăr atât de important, de ce fusese lăsat să circule atât de vizibil?

De ce traseul fusese atât de ușor de urmărit?

Andrei închise site-urile de știri și rămase câteva clipe privind ecranul gol.

Instinctul de jurnalist îi spunea că povestea reală nu era aceea care apărea pe prima pagină.

Povestea reală era probabil ascunsă în spatele ei.

*

Pe autostrada care lega Viena de Budapesta, un convoi cu 3 SUV-uri negre rula cu viteză constantă.

Mașinile nu aveau însemne oficiale.

La prima vedere păreau vehicule obișnuite, iar SUV-ul din mijloc era blindat, dar asta nu se vedea din exterior.

În interior acestuia însă atmosfera era complet diferită.

Șoferul nu spunea nimic.

În dreapta lui, un bărbat tânăr urmărea un ecran mic conectat la sistemul de comunicații.

În spate, două valize metalice erau fixate într-un compartiment special.

Una dintre ele era o valiză diplomatică aparent banală.

Dar conținutul ei era altceva.

Mult altceva.

Mykola Hrebenko verificase personal sigiliile cu câteva ore înainte.

Diamante brute.

Perle rare.

Pietre prețioase evaluate la aproape un miliard de euro.

Un volum mic, dar o valoare aproape imposibil de urmărit financiar.

Exact genul de încărcătură care putea dispărea fără să lase urme.

Șoferul privi scurt în oglindă.

— *Traficul e liber.*

— *Continuăm pe traseul stabilit*, răspunse pasagerul.

Mașina își continuă drumul.

*

În același timp, undeva departe, camerele televiziunilor filmau lingourile confiscate în Ungaria.

Iar politicienii discutau despre transparență și cooperare internațională.

Nimeni nu vorbea despre convoiul care tocmai trecea frontiera în liniște.

Nimeni nu știa că adevărata operațiune începea abia acum.

*

În Moscova, într-un birou luminat slab, Serghei Volkov privea un ecran plin de date.

Analiza traseelor.

Interceptări de comunicații.

Rapoarte din teren.

Volkov era genul de om care nu avea nevoie de titluri din presă.

El urmărea liniile invizibile.

Fluxurile reale.

După câteva minute de tăcere, trase cu un stilou o linie subțire pe hartă.

— *Interceptarea din Ungaria este o diversiune*, spuse calm.

Un ofițer mai tânăr ridică privirea.

— *Credeți?*

Volkov zâmbi aproape imperceptibil.

— *Nu cred. Știu.*

Pentru că, în astfel de operațiuni, adevărata regulă este simplă.

Dacă toată lumea privește într-o direcție, transportul real merge în direcția opusă.

Și undeva, între Viena și granițele României, exact asta se întâmpla.

*

Europa discuta despre aur.

Despre sancțiuni.

Despre drept internațional.

Dar ceea ce nu știa nimeni era mult mai simplu și mult mai periculos.

Adevărata comoară nu fusese niciodată în convoiul interceptat.

Ea călătorea acum, în liniște, pe un drum secundar al continentului.

Spre un loc unde hărțile geopolitice nu mai aveau nicio importanță.

Un loc mic, un sat liniștit din Moldova.

Un loc numit Hemeiuș, lângă lacul Lilieci.

Unde, peste câteva zile, nimeni nu va mai ști dacă povestea care începe este o operațiune secretă sau începutul unei legende.

Capitolul 15

Intrarea în România

Frontiera de la Nădlac, în miezul nopții, are o liniște specială.

Nu este liniștea unui loc pustiu, ci liniștea unui mecanism care funcționează fără să facă zgomot.

Camioanele vin și pleacă.

Mașinile încetinesc, farurile luminează asfaltul umed, barierele se ridică și se coboară într-un ritm aproape mecanic.

Pentru majoritatea oamenilor, granița este doar un punct de trecere.

Pentru alții însă, este o linie invizibilă între două lumi.

În noaptea aceea, *la ora 21:48*, un convoi de trei SUV-uri negre se apropia de controlul românesc.

Mașinile nu aveau nimic spectaculos.

Erau modele germane obișnuite, cu geamuri ușor fumurii și numere diplomatice temporare.

Șoferul vehiculului doi conducea calm, fără grabă.

În dreapta lui stătea un bărbat tânăr, cu o cască discretă în ureche.

În spate, două valize metalice erau fixate într-un compartiment special.

Valizele păreau identice, dar doar una avea importanță.

Înăuntru, într-un sistem de protecție termică și magnetică, se aflau pietrele.

Diamante brute.

Perle rare.

Cristale tăiate imperfect, unele cât un bob de mazăre, altele cât o unghie.

În total, aproape un miliard de euro.

O avere care încăpea într-o cutie metalică de dimensiunea unei serviete.

Șoferul încetini.

Farurile iluminau cabinele controlului de frontieră.

Un polițist român ridică palma.

— Documentele.

Șoferul îi întinse un dosar subțire.

Pașapoarte diplomatice.

Autorizație specială de transport.

Un cod de verificare emis de o instituție europeană obscură.

Polițistul le privi câteva secunde.

Nu părea impresionat.

În spatele lui, în biroul mic de control, un coleg verifica numerele într-un sistem electronic.

Un bip scurt confirmă validarea.

— *Drum bun.*

Bariera se ridică.

Unul câte unul, SUV-rile trecură încet peste linia albă care marca frontiera.

În acel moment, România devenise, fără să știe nimeni, scena principală a operațiunii

În interiorul mașinii blindate, tăcerea era aproape totală.

Șoferul își mută mâinile pe volan.

— *Am intrat.*

Pasagerul din dreapta făcu o notă pe ecranul dispozitivului său.

— *Confirmat. Ora 22:03.*

Pe o hartă digitală apăru un punct luminos.

Traseul continua pe autostrada A1 spre Timișoara.

De acolo urma să înceapă partea cea mai dificilă a drumului.

Pentru că, până la frontieră, totul fusese simplu.

După frontieră începea adevărata problemă.

România nu era doar un teritoriu de tranzit.

Era locul în care operațiunea devenea invizibilă.

Drumuri secundare.

Orașe mici.

Păduri.

Lacuri.

Un teritoriu în care lucrurile puteau dispărea.

Pentru totdeauna.

*

La peste *cinci sute de kilometri depărtare*, într-o clădire administrativă discretă din București, colonelul Radu Drăgan privea un monitor.

Pe ecran apărea o hartă simplă a Europei de Est.

Un punct roșu clipi.

Sistemul confirmase intrarea vehiculului.

Drăgan își aprinse o țigară.

— *A trecut.*

Un analist din spatele lui verifică din nou datele.

— *Confîrmat. Nădlac. Douăzeci și două zero trei.*

Drăgan trase încet din țigară.

Nu era surprins.

Operațiunea fusese gândită tocmai pentru acest moment.

Interceptarea din Ungaria atrăsese deja toată atenția presei.

Guvernele discutau.

Diplomații protestau.

Iar televiziunile analizau lingourile confiscate.

Între timp, adevăratul transport trecuse frontiera aproape fără să fie observat.

— *Urmărirea?*

Analistul ridică din umeri.

— *Minimală.*

— *Perfect.*

Drăgan știa că uneori cea mai bună metodă de supraveghere este să nu supraveghezi prea vizibil.

Dacă prea multe mașini urmăresc un convoi, convoiul își dă seama.

Dacă nimeni nu îl urmărește, oamenii devin relaxați.

Și relaxarea este cea mai mare greșală într-o operațiune.

Pe autostradă, mașinile accelerau constant.

Noaptea de câmpie avea un miros specific.

Aer rece.

Pământ umed.

Iarbă tăiată.

Farurile lumineau liniile albe ale asfaltului.

Șoferul vehiculului blindat era concentrat.

Nu vorbea.

În oglinda retrovizoare *apăru pentru câteva secunde silueta unui camion.*

Apoi dispăru.

Pașagerul din dreapta verifică din nou ecranul.

— *Nicio anomalie.*

Șoferul încuviință scurt.

Pentru moment, drumul era liber, dar nimeni nu credea că va rămâne astfel.

Pentru că o operațiune de aproape un miliard de euro nu rămâne niciodată complet invizibilă.

Undeva, cineva încerca probabil să urmărească traseul.

*

La mii de kilometri distanță, în Moscova, Serghei Volkov studia aceeași hartă.

Nu avea acces la toate informațiile.

Dar avea suficientă experiență.

Pe ecran apăreau traseele celor *trei direcții de transport*.

Primul — spre Polonia.

Al doilea — interceptat în Ungaria.

Al treilea — dispărut.

Volkov privi câteva secunde în tăcere.

Apoi trase o linie imaginară cu degetul pe hartă.

Austria.

Ungaria.

România.

— *Acolo*, spuse el încet.

Un analist rus ridică privirea.

— *România?*

Volkov zâmbi abia perceptibil.

— Dacă eu aș transporta ceva cu adevărat valoros, acolo l-aș trimite.

Pentru că România avea un avantaj strategic rar.

Era suficient de mare pentru a ascunde lucruri.

Suficient de liniștită pentru a nu atrage atenția.

Și suficient de complicată administrativ pentru ca urmele să dispară.

Volkov își notă ceva într-un carnet.

Operațiunea devenea interesantă.

*

În același timp, în redacția din Bacău, Andrei Moga continua să citească articole despre interceptarea din Ungaria.

Știrea se umflase.
Fiecare publicație adăuga noi teorii.
Aur.
Fonduri secrete.
Spionaj economic.
Andrei închise pagina.
Ceva nu se lega.
Pentru că, în toate aceste articole, apărea aceeași problemă.
Transportul fusese prea vizibil.
Prea ușor de descoperit.
Și în lumea operațiunilor financiare mari, nimeni nu face greșeli atât de evidente.
Înseamnă că...
Se opri.
Deschise o hartă a Europei.
Privirea lui alunecă spre est.
Polonia.
Ungaria.
România.
Trei direcții posibile.
Și, dintr-odată, un gând îi trecu prin minte.
Dacă transportul real nu fusese niciodată cel interceptat?
Andrei își notă ideea.
Nu avea nicio dovadă.
Dar instinctul jurnalistic îi spunea că povestea nu era încă terminată.

Pe autostradă, SUV-urile părăsiră banda principală.
 Indicatorul arăta direcția spre Timișoara.
 Orașul apărea ca o lumină difuză la orizont.
 Șoferul SUV-ului blindat încetini, în tandem cu convoiul.

— *Intrăm în oraș.*

Pasagerul confirmă.
 Planul era clar.
 Timișoara nu era doar primul oraș românesc.
 Era punctul în care traseul urma să devină mai puțin previzibil.

După Timișoara nu mai exista un drum clar.
 Existau zeci.
 Autostrăzi.
 Drumuri naționale.
 Drumuri forestiere.
 Exact tipul de geografie care transformă o operațiune într-un puzzle.

SUV-urile trecură de primul sens giratoriu.
 Orașul dormea aproape complet.
 Câteva taxiuri.
 Câteva ferestre luminate.
 În rest, liniște.
 În spatele vehiculului blindat, valiza metalică nu făcea niciun zgomot.

Dar greutatea ei simbolică era uriașă.
 Pentru că în interior nu se afla doar o avere.

Se afla motivul pentru care această operațiune exista.

*

Colonelul Drăgan stinse țigara.

Pe ecran, punctul roșu continua să se miște.

— *A intrat în Timișoara.*

Analistul confirmă.

— *Confirmat.*

Drăgan se ridică.

— *De aici începe partea interesantă.*

Pentru că până la frontieră transportul fusese previzibil.

După frontieră începea partea imprevizibilă.

Partea în care hărțile nu mai ajutau.

Partea în care oamenii începeau să greșescă.

Și fiecare greșeală era o oportunitate.

*

SUV-urile părăsiră Timișoara după mai puțin de douăzeci de minute.

Convoiul reîntră pe autostradă.

Direcția: est.

Șoferii accelerară din nou.

În oglinzile retrovizoare orașul dispăru.

Drumul deveni din nou liniștit.

Și undeva, în partea din spate a SUV-ului blindat, într-o valiză metalică aparent banală, călătorea o comoară.

O comoară care urma să ajungă, peste câteva zile, într-un loc în care nimeni nu s-ar fi gândit să o caute.

Un sat mic.

Un lac liniștit numit Lilieci

Un loc unde poveștile ciudate apar din când în când.
Un loc numit Hemeiuș.
Iar drumul până acolo abia începuse.

Capitolul 16

Primele filaje

Noaptea peste Banat avea o liniște largă, de câmpie.

Nu era liniștea satelor moldovenești, unde câinii latră în depărtare și câte o lumină rămâne aprinsă până târziu. Era o liniște de câmpie, întinsă, în care sunetele se pierd repede.

SUV-urile negre rula pe autostradă cu o viteză constantă.

Ora trecuse de miezul nopții, iar convoiul era deja pe autostrada A1 de aproape două ore

În interiorul mașinii blindate, lumina discretă a bordului colora fețele ocupanților într-un albastru pal.

Șoferul ținea volanul cu o siguranță calmă, aproape mecanică. Pasagerul din dreapta urmărea ecranul dispozitivului criptat, unde traseul apărea ca o linie subțire care înainta spre est.

În spate, compartimentul metalic rămânea închis.

Valiza nu scotea niciun sunet, dar fiecare dintre oamenii din mașină era conștient de greutatea ei.

Pentru că valoarea transportului nu era doar financiară. Era strategică.

Șoferul aruncă o privire scurtă în oglindă.

— *Mașină la două sute de metri.*

Pasagerul ridică privirea.

— *Camion?*

— *Nu. Sedan.*

Pasagerul verifică ecranul.

Nu apărea nimic neobișnuit.

Dar experiența lor le spunea că filajele bune nu apar niciodată pe ecran.

— *Menține viteza.*

SUV-urile continuau să înainteze.

În spate, farurile sedanului rămâneau la aceeași distanță.

*

La București, într-o sală fără ferestre, colonelul Radu Drăgan urmărea traseul pe monitor.

Punctul roșu se deplasa constant pe hartă.

Timișoara fusese deja depășită.

Autostrada ducea spre Lugoj.

Analistul din stânga lui apăsă câteva taste.

— *Avem trafic moderat.*

— *Altceva?*

— *O mașină posibilă la distanță.*

Drăgan își sprijini bărbia în palmă.

— *Posibilă?*

— *Nu avem confirmare.*

Drăgan zâmbi abia perceptibil.

În lumea operațiunilor discrete, cuvântul „*posibil*” era aproape sinonim cu „*probabil*”.

— *Lăsați-i.*

Analistul ridică privirea.

— *Să intervenim?*

— *Nu.*

Drăgan scutură ușor capul.

— *Dacă este filaj, îl vor duce până la capăt. Dacă nu e, intervenția noastră ar crea suspiciuni.*

Apoi adăugă:

— *În operațiunile reale, cel mai periculos lucru este să apară prea mulți oameni inteligenți în același loc.*

*

Pe autostradă, sedanul continua să păstreze distanța.

Șoferii SUV-urilor își ajustau viteza.

90 km.

91 km.

92 km.

Sedanul rămânea în urmă exact cât trebuia.

Pasagerul își scoase discret telefonul criptat.

Trimise un mesaj scurt.

„*Posibil contact.*”

Răspunsul veni după câteva secunde.

„*Continuați traseul.*”

Șoferul întreabă calm:

— *Ne-au găsit?*

Pasagerul răspunse fără emoție:

— *Nu încă.*

Adevărul era simplu.

În astfel de operațiuni, momentul în care cineva începe să suspecteze existența transportului este inevitabil.

Întrebarea nu era dacă vor fi urmăriți.

Întrebarea era când.

*

La peste o mie cinci sute de kilometri depărtare, Serghei Volkov analiza aceleași mișcări pe un alt ecran.

Datele nu erau complete.

Nu aveau coordonate exacte.

Dar algoritmi ruși detectaseră ceva interesant: un flux neobișnuit de comunicații criptate provenind din vestul României.

Volkov înclină capul.

— *Acolo.*

Un analist întreabă:

— *Banat?*

— *Da.*

Volkov nu părea surprins.

Din punct de vedere strategic, traseul avea sens.

România era o zonă de tranzit ideală.

Infrastructură bună.

Supraveghere fragmentată.

Un teritoriu în care informațiile circulau greu între instituții.

Volkov își aprinse o țigară.

— *Urmăriți comunicațiile.*

— *Credeți că transportul este deja acolo?*

Volkov expiră încet fumul.

— *Dacă eu aş organiza operațiunea, da.*

*

Autostrada devenise mai pustie.

Convoiul auto trecuse de Lugoj.

Indicatorul arăta direcția Lugoj – Deva.

Câmpia începea să se transforme treptat în dealuri.

Șoferul blindatului privi din nou în oglindă.

Sedanul dispăruse din oglinzi.

— *L-am pierdut.*

Pasagerul verifică rapid ecranul.

— *Sau ne-a pierdut el.*

Șoferul ridică din umeri.

— *Sau a ieșit de pe autostradă.*

Pasagerul nu răspunse.

Pentru că în operațiunile serioase, mașinile de filaj nu rămân întotdeauna în spate.

Uneori apar în față.

Uneori lateral.

Uneori nu apar deloc.

Și exact asta le făcea periculoase.

*

La câțiva kilometri distanță, sedanul se opri într-o parcare întunecată.

Motorul era oprit.

În interior stăteau doi bărbați.

Unul dintre ei vorbea la telefon.

— *Confirmăm. Intrare România. Direcția est.*

Vocea de la celălalt capăt al liniei era calmă.

— *Continuați monitorizarea.*

— *Au schimbat viteza.*

— *Normal.*

Bărbatul închise telefonul.

Colegul său întrebă:

— *Ce transportăm?*

— *Nu noi.*

Celălalt ridică sprânceana.

— *Ei.*

Apoi adăugă:

— *Și dacă e ceea ce cred, nu vom vedea niciodată conținutul.*

*

În Bacău, Andrei Moga rămăsese singur în redacție.

Ora trecuse de unu noaptea.

Majoritatea colegilor plecaseră.

Pe birou, laptopul era deschis pe mai multe ferestre de știri.

Interceptarea din Ungaria continua să domine titlurile.

Dar Andrei simțea din ce în ce mai clar că povestea era incompletă.

Deschise harta Europei.

Traseul interceptat.

Apoi celelalte două.

Un gând îi revenea constant.

Dacă operațiunea fusese concepută ca o diversiune?

Dacă transportul real fusese altul?

Andrei trase o linie imaginară pe hartă.

Austria.

Ungaria.

România.

Și exact atunci telefonul vibra.

Un mesaj de la o sursă veche din Timișoara.

„*Activitate neobișnuită în sistemele de frontieră din vest.*”

Andrei se ridică brusc.

— *Interesant...*

Pentru prima dată, simți că firul poveștii începe să se miște.

*

Pe autostradă, SUV-ul se apropia de zona Deva.

Munții începeau să apară ca o linie întunecată la orizont.

Drumul devenea mai sinuos.

Șoferul încetini ușor.

— *Intrăm în Transilvania.*

Pasagerul confirmă.

— *De aici lucrurile devin complicate.*

Șoferul zâmbi scurt.

— *Sau mai simple.*

Pentru că în câmpie drumurile sunt previzibile.

În munți însă există întotdeauna mai multe variante.

Și exact asta conta pentru operațiune.

SUV-ul continuă să înainteze.

În spate, valiza metalică rămânea nemișcată.

Dar undeva, în întunericul drumurilor românești, începuseră deja primele filaje.

Nu toate erau vizibile.

Nu toate erau confirmate.

Dar jocul începea.

Iar de acum înainte, fiecare kilometru parcurs avea să fie mai periculos decât cel anterior.

Pentru că, în momentul în care o operațiune secretă intră pe un teritoriu real, apar inevitabil trei lucruri: curiozitatea, interesele și greșelile.

Și uneori, exact aceste greșeli sunt cele care transformă o operațiune perfectă într-o legendă.

O legendă care, peste câteva zile, avea să înceapă într-un loc liniștit din Moldova.

Pe malul lacului Lileci.

În satul Hemeiuș.

Capitolul 17

Umbra serviciilor române

Primele contururi ale munților începeau să apară ca o linie întunecată pe orizontul nopții.

Autostrada devenea mai sinuoasă, mai puțin previzibilă

Câmpia dispăruse treptat, iar asfaltul începea să se strecoare printre dealuri și păduri compacte.

SUV-urile negre înaintau constant.

Farurile luminau benzile albe ale șoselei, iar din când în când câte un indicator reflectorizant strălucea pentru o clipă înainte să dispară în spatele mașinilor.

În interiorul SUV-ului blindat, atmosfera rămânea calmă.

Dar calmul acela era artificial.

Era calmul profesioniștilor.

Șoferul nu vorbea aproape deloc. Privirea îi rămânea fixată pe drum, iar mâinile se mișcau cu precizie mecanică pe volan.

Pasagerul din dreapta urmărea ecranul criptat.

Pe hartă, punctul albastru avansa spre Deva, pe traseul autostrăzii.

— *Distanță?*

— *Douăzeci și opt de kilometri.*

Șoferul dădu ușor din cap.

— *Trafic?*

— *Minimal.*

În spate, compartimentul metalic rămânea închis.

Valiza era fixată cu două cleme magnetice.

În interiorul ei, pietrele prețioase nu produceau niciun zgomot.

Diamantele nu sună atunci când sunt transportate.

Ele doar există.

Dar uneori existența lor schimbă soarta unor oameni, a unor guverne sau chiar a unor războaie.

*

La București, colonelul Radu Drăgan stătea în fața unui perete de monitoare.

În încăpere nu existau ferestre.

Lumina venea doar de la ecrane.

Pe unul dintre ele se vedea harta României.

Un punct roșu se deplasa lent spre centrul țării.

Analistul din dreapta verifică fluxurile de date.

— *Convoiul se apropie de Deva.*

Drăgan nu răspunse imediat.

Trase din țigară și privi câteva secunde punctul care se mișca pe hartă.

— *Și?*

— *Nimic neobișnuit.*

Drăgan zâmbi discret.

În astfel de operațiuni, „*nimic neobișnuit*” era uneori cea mai interesantă informație.

Pentru că lucrurile cu adevărat importante se petrec rar în mod vizibil.

— *Filajele?*

Analistul deschise o altă fereastră.

— *Două posibile contacte în trafic.*

— *Străine?*

— *Nu avem confirmare.*

Drăgan își stinse țigara.

— *Bine.*

Apoi adăugă:

— *Lăsați-i.*

Analistul îl privi ușor surprins.

— *Nu intervenim?*

Drăgan scutură capul.

— *Nu încă.*

Apoi se întoarse spre hartă.

— *Uneori e mai util să vezi cine urmărește transportul decât transportul însuși.*

*

Într-o parcare discretă de lângă autostradă, la câțiva kilometri în urmă, o dubă albă stătea cu motorul pornit.

La prima vedere părea un vehicul de curierat.

În interior însă atmosfera era complet diferită.

Două laptopuri deschise.

O antenă mobilă.

Un ecran cu fluxuri radio.

Un bărbat de aproximativ patruzeci de ani urmărea datele în tăcere.

Pe ecran apărea o semnătură digitală criptată.

Nu era clară.

Dar era suficientă.

— *Confîrmat*, spuse el.

Colegul său ridică privirea.

— *Transportul?*

— *Da.*

— *Ce conține?*

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu asta ne interesează.

Apoi adăugă:

— Ne interesează cine îl vrea.

*

SUV-urile părăsiră autostrada.

Indicatorul arăta direcția spre Deva.

Ora era aproape trei dimineața.

Orașul dormea aproape complet. Câteva lumini rare în ferestre.

Câteva camioane parcate.

Aidoma convoiului, șoferul SUV-ului blindat încetini.

— *Intrăm în zona urbană.*

Pasagerul verifică ecranul.

— *Confîrmat.*

Deva era doar o etapă.

Un punct intermediar pe traseu.

Dar pentru serviciile române, orașul devenise primul loc în care operațiunea putea fi observată direct.

*

Într-o mașină parcată lângă o benzinărie aproape goală, doi bărbați urmăreau autostrada.

Nu vorbeau.

Nu era nevoie.

În astfel de situații, tăcerea era cea mai sigură formă de comunicare.

Unul dintre ei ridică binoclul.

— *Vine.*

La câteva secunde distanță, farurile SUV-urilor apăreau la orizont.

Convoiul trecu pe lângă benzinărie fără să încetinească.

— *Confirmat.*

Celălalt notă ora.

— *03:02.*

— *Continuăm?*

— *Nu.*

Primul bărbat închise binoclul.

— *Următorul punct.*

Motorul porni.

Mașina ieși calm din parcare.

Filajele profesionale nu urmăresc niciodată aceleași mașini prea mult timp.

Ele apar.

Dispar.

Apoi apar din nou în altă parte.

Exact ca o umbră.

*

La Moscova, Serghei Volkov privea același traseu pe un ecran diferit.

Datele erau incomplete.

Dar suficiente.

Volkov înclină capul.

— *Transportul este în România.*

Un analist întreabă:

— *Traseu?*

Volkov trăsă cu degetul pe hartă.

Vest.

Centru.

Est.

— *Vor merge spre Moldova.*

— *De ce?*

Volkov zâmbi ușor.

— *Pentru că acolo nimeni nu caută.*

*

În redacția din Bacău, Andrei Moga încă lucra.

Laptopul era deschis pe mai multe ferestre.

Interceptarea din Ungaria continua să fie subiectul principal al presei europene.

Dar Andrei nu mai era interesat de ea.

Privirea lui era fixată pe o hartă a României.

Pe birou avea câteva notițe.

Frontieră.

Transport.

Diversiune.

Apoi un alt mesaj apăru pe telefon.

„*Trafic neobișnuit pe ruta Timișoara – Deva.*”

Andrei se ridică încet.

Un gând începea să se contureze.

Dacă transportul real nu fusese cel interceptat...

Atunci unde era?

*

Convoiul părăsi Deva după doar câteva minute.

Drumul continua spre Sibiu, pe coridorul autostrăzii

A1.

Munții se apropiau.

Convoiul schimbă banda. Șoferul SUV-ului blindat
privi în stânga pe geam.

— *Intrăm în zona montană.*

Pasagerul încuviință.

— *De aici începe partea complicată.*

Pentru că în munți drumurile se multiplică.

Autostrăzi.

Drumuri naționale.

Drumuri forestiere.

Locuri unde o mașină poate dispărea fără să lase urme.

SUV-urile accelerară din nou.

În spatele vehiculului blindat, valiza metalică rămânea
tăcută.

Dar undeva, în întunericul României, mai multe priviri
urmăreau aceeași mașină.

Serviciile române.

Observatori străini.

Oameni care încă nu știau exact ce caută.

Dar știau că merită urmărit.

*

Colonelul Drăgan privi din nou ecranul.

Punctul roșu se îndepărta de Deva.

— *A trecut.*

Analistul confirmă.

— *Confirmat.*

Drăgan își aprinse o altă țigară.

— *Perfect.*

Pentru că exact asta voia.

Transportul să continue.

Să atragă atenția.

Să adune umbre.

Pentru că uneori, pentru a înțelege o operațiune, nu trebuie să urmărești obiectul.

Trebuie să urmărești oamenii care îl urmăresc.

Iar în acea noapte, pe drumurile României, începuseră deja să se miște prea multe umbre.

Și fiecare dintre ele avea propriul motiv.

Putere.

Informație.

Bani.

Sau pur și simplu curiozitate.

Dar niciuna dintre aceste umbre nu știa încă unde avea să se termine drumul.

Într-un loc mic.

Pe malul unui lac.

Într-un sat moldovenesc unde oamenii spun că, uneori,
realitatea se fisurează

Hemeiuș.

Capitolul 18

Urmele rusești

Dimineața se ridica lent peste *Munții Șureanu*, iar lumina palidă a iernii târzii se strecura printre versanții împăduriți ai drumului care cobora spre Deva.

Aerul avea acea claritate rece care face fiecare detaliu mai tăios decât este în realitate. Pădurile păreau nemișcate, iar asfaltul întins între ele avea liniștea aparentă a unui drum pe care nu se întâmplă nimic.

Dar în acea dimineață, pe acel drum, nimic nu era simplu.

Convoiul care venise din vest înainta fără grabă. Două SUV-uri negre și unul blindat se deplasau cu o disciplină perfectă, păstrând distanțe calculate la secundă.

Din exterior părea un transport banal: mașini cu geamuri fumurii, fără însemne, fără escortă oficială.

În interior însă, fiecare mișcare era măsurată.

Mykola Hrebenko stătea în scaunul din dreapta șoferului din primul SUV și privea drumul fără să clipească. Era genul de om care învățase de mult că liniștea este cel mai periculos lucru dintr-o operațiune.

De două ore nu spusese aproape nimic.

Doar observase.

Un camion oprit prea aproape de intrarea într-o benzinărie.

Un autoturism gri care apăruse în oglindă de trei ori pe parcursul a cincizeci de kilometri.

Un semnal radio scurt, captat accidental pe frecvența echipamentului de bord.

Nimic clar. Nimic suficient pentru a opri coloana.

Dar suficiente semne pentru a ridica suspiciuni.

În lumea operațiunilor clandestine există o regulă simplă: dacă vezi două semne, probabil este o coincidență.

Dacă vezi trei, nu mai este.

Mykola se întoarse ușor spre șofer.

— *Ai observat Skoda gri?*

— *Da.*

— *De când?*

— *De la intrarea în țară.*

Răspunsul veni calm, fără emoție. Șoferul era și el ofițer SBU, ales tocmai pentru această capacitate de a rămâne rece.

Mykola nu mai spuse nimic.

Dar în mintea lui, lucrurile începeau să capete formă.

Interceptarea transportului din Ungaria schimbase complet regulile jocului. Dacă acel convoi fusese oprit, însemna că cineva aflase ceva.

Sau cel puțin bănuise.

Iar când o operațiune devine vizibilă pentru unul dintre jucători, ceilalți apar imediat.

În special unul.

Rusia.

*

La aproape *patru sute de kilometri* distanță, într-un birou discret din *București*, colonelul Radu Drăgan privea un ecran plin de puncte luminoase.

Era o hartă digitală a României.

Pe ea, trei semnale se deplasau lent spre est.

Nu erau semnale oficiale. Nu erau nici măcar confirmate.

Doar ipoteze.

Date adunate din camere de trafic, din rapoarte neoficiale, din observații făcute de oameni care nu aveau voie să existe în documente.

Drăgan își frecă ochii.

De când convoiul intrase în România, lucrurile deveniseră ciudate.

Prea multe umbre.

Prea multe semnale.

Unul dintre analiști ridică privirea din fața laptopului.

— *Domnule colonel...*

— *Da?*

— *Avem ceva nou.*

Drăgan se apropie de ecran.

— *Ce anume?*

— *Un vehicul urmărește coloana. Confirmat pe trei camere diferite.*

— *Ce tip?*

— *Skoda gri.*

Colonelul rămase câteva secunde tăcut.

— *Număr?*

— *Fals.*

— *Țara?*

— *Nu apare în baza noastră.*

Drăgan zâmbi scurt.

— *Desigur că nu apare.*

Se întoarse spre hartă.

— *Cineva a intrat în joc.*

Analistul îl privi.

— *Cine credeți că este?*

Colonelul ridică ușor din umeri.

— *Dacă ar fi americanii, ar fi mai subtili.*

— *Dacă ar fi europenii, ar fi mai oficiali.*

— *Dacă ar fi rușii...*

Se opri o clipă.

— *Atunci exact așa ar arăta.*

*

Skoda gri păstra o distanță constantă de aproape două sute de metri.

La volan stătea Serghei Volkov.

Cu mai puțin de două ore înainte nu se afla pe șosea. Fusese parașutat în grabă deasupra Transilvaniei dintr-un

avion militar care traversase spațiul aerian al Europei ca o fantomă.

Aparatul, un *F-16 Fighting Falcon* vopsit în culorile aviației americane, emitea coduri de recunoaștere ale *NATO*. Pentru radarele civile fusese doar încă un avion aliat aflat într-un zbor de rutină. Pentru Moscova însă fusese o livrare discretă: un singur om, o singură misiune.

Serghei aterizase într-un câmp înghețat la vest de *Alba Iulia*, unde o mașină pregătită din timp îl aștepta deja.

Era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu trăsături obișnuite și ochi care păreau mereu plictisiți. Aceasta era una dintre calitățile lui cele mai utile.

Oamenii nu observă persoanele plictisite.

Serghei nu vorbea.

Nu asculta radio.

Doar conducea.

În scaunul din dreapta, o tabletă mică afișa harta drumurilor din Transilvania. Pe ea, un punct roșu marca poziția convoiului.

Altul marca poziția lui.

În urmă cu două zile primise ordinul.

Sec.

Fără explicații.

„*Urmăriți transportul. Raportați traseul. Nu interveniți.*”

Asta era tot.

Dar Serghei știa ce înseamnă asta.

În lumea serviciilor secrete, uneori ordinul de a nu interveni este mai important decât orice altceva.

Înseamnă că cineva, undeva, vrea să vadă unde duce firul.

Iar firul acesta devenea din ce în ce mai interesant.

În mod normal, transporturile financiare nu trec prin România.

Logistica lor preferă rute mai directe.

Dar acest convoi o făcuse.

Și apoi apăruse incidentul din Ungaria.

Asta însemna două lucruri.

Transportul era real.

Și transportul important nu era acela interceptat.

Serghei zâmbi aproape imperceptibil.

— *Interesant...*

*

Convoiul părăsise temporar autostrada *Autostrada A1*, evitând nodul rutier aglomerat din apropierea orașului *Deva*, iar pe drumul dintre Hunedoara și Deva Mykola Hrebenko simți pentru prima dată că operațiunea se apropie de un punct critic.

În oglindă, Skoda gri era încă acolo.

Nu se ascundea.

Nu se apropia.

Doar exista.

Acesta era semnul cel mai clar că era un profesionist.

Amatorii încearcă să dispară.

Profesioniștii știu că uneori este mai sigur să fii văzut.

Mykola ridică stația radio.

— *Alfa, confirmă vizual.*

Vocea din mașina din spate răspunse imediat.

— *Confirmat. Skoda gri. Un singur ocupant.*

— *Schimbă banda.*

SUV-ul din față accelerează ușor, apoi încetinește brusc.

Skoda păstrează aceeași distanță.

Fără ezitare.

Mykola inspiră adânc.

— *Da... șopti el.*

— *Profesionist.*

Șoferul îl privi scurt.

— *Ce facem?*

Mykola rămase câteva secunde tăcut.

Protocolul era clar: nu provoca incidente pe teritoriul unui stat aliat.

Dar protocolul nu fusese scris pentru situații ca aceasta.

— *Continuăm, spuse el.*

— *Dacă voiau să oprească transportul, ar fi făcut-o deja.*

*

La București, colonelul Drăgan primi un alt raport.

— *Domnule colonel...*

— *Da?*

— *Avem confirmare.*

— *Pentru ce?*

— *Vehiculul suspect.*

— *Și?*

Analistul își mușcă buza.

— *Aparține probabil unei rețele ruse.*

Drăgan nu păru surprins.

— *Probabil?*

— *Nu avem confirmare oficială.*

Colonelul își aprinse o țigară.

— *În meseria noastră, „probabil” este de obicei suficient.*

Trase un fum lung.

— *Înseamnă că au mirosit ceva.*

— *Ce facem?*

Drăgan privi din nou harta.

Convoiul se apropia de Deva.

După aceea urma Brașov.

Apoi Moldova.

— *Nimic.*

Analistul îl privi uimit.

— *Nimic?*

— *Exact.*

Colonelul stinse țigara.

— *Uneori, cel mai inteligent lucru este să vezi cine urmărește aceeași pradă ca tine.*

*

Pe drum, colonelul Volkov, Serghei Volkov, își ajustă ușor poziția pe scaun.

Convoiul continua.

Nicio schimbare de ritm.

Nicio încercare de a scăpa de urmăritor.

Asta însemna că liderul escortei înțelesese deja situația.
Și alesese să ignore.
Un semn de inteligență.
Dar și de încredere.
Încredere că adevărata operațiune nu putea fi oprită.
Serghei își notă mental un lucru.
Convoiul nu mergea spre Ucraina.
Cel puțin nu direct.
Direcția lor reală începea să devină clară.
Est.
Dar nu nord.
Nu frontieră.
Altceva.
— *Interesant...* murmură el din nou.

*

Când mașinile intrară în Deva, orașul părea complet
indiferent la tot ceea ce se întâmpla.
Oamenii mergeau la serviciu.
Autobuzele matinale ale orașului înaintau încet.
Magazinele își deschideau ușile.
Trei vehicule negre traversară orașul fără să atragă
atenția.
La două sute de metri în spate, Skoda gri făcea același
lucru.
Nimeni nu observa nimic.
Dar în acel moment, în România, trei servicii de
informații diferite urmăreau același transport.
Ucrainenii îl escortau.

Românii îl observau.

Rușii îl urmăreau.

Iar în centrul tuturor acestor umbre se afla o valiză mică.

Atât de mică încât ar fi încăput fără probleme în portbagajul unei mașini obișnuite.

Și atât de valoroasă încât ar fi putut schimba destinele unor țări.

*

La ieșirea din Deva, Mykola Hrebenko privi din nou în oglindă.

Skoda gri era încă acolo.

Aceeași distanță.

Aceeași liniște.

Mykola închise ochii pentru o clipă.

În acel moment înțelese ceva.

Operațiunea nu mai era secretă.

Cel puțin nu pentru toți.

Dar asta nu însemna că era pierdută.

Uneori, cea mai bună ascunzătoare este locul unde nimeni nu se așteaptă să caute.

Iar locul spre care mergeau ei era exact unul dintre acelea.

Un loc mic.

Un sat.

Un lac.

Un punct aproape invizibil pe hartă.

Un loc unde poveștile circulă mai repede decât adevărul.

Și unde, uneori, realitatea devine legendă înainte ca cineva să apuce să o înțeleagă.

Mykola deschise ochii.

— *Continuăm*, spuse el calm.

Convoiul accelerează ușor.

În urmă, Skoda gri făcu același lucru.

Iar undeva, departe, într-un birou din București, colonelul Drăgan urmărea liniștit cum punctele de pe hartă se apropie încet de estul țării.

De Moldova.

De păduri.

De un lac despre care aproape nimeni din Europa nu auzise vreodată.

Lacul Lileci.

Locul unde o operațiune geopolitică avea să se transforme, peste câteva ore, într-o legendă rurală care nu va mai putea fi niciodată oprită.

Capitolul 19

Drumurile Ardealului

După Deva, autostrada continua încă zeci de kilometri spre Orăștie și Sebeș.

Iar asfaltul larg se transforma în acele drumuri lungi și răbdătoare ale Transilvaniei, unde munții stau aproape de șosea și unde fiecare curbă pare să ascundă o altă vale.

Convoiul continua prin Valea Mureșului spre Sebeș, iar apoi drumul începea să se ridice ușor spre zona Sibiului.

Cele trei vehicule înaintau în aceeași formație perfectă: SUV-ul din față, cel blindat, apoi mașina de protecție din spate.

Nimic spectaculos.

Nimic care să atragă atenția.

Exact asta fusese ideea de la început.

Mykola Hrebenko privea drumul fără să clipească.

După ore lungi de operațiune, începuse să simtă acel tip de liniște care apare uneori înaintea momentelor complicate.

Nu era oboseală.

Era anticipare.

Transilvania nu era doar un teritoriu de tranzit.
Era locul unde urma să înceapă *diversiunea*.
În oglindă, la două sute de metri în urmă, Skoda gri era încă acolo.

Mykola observase mașina cu multe ore înainte.

Nu încercase să scape de ea.

Nici nu avea de ce.

Într-o operațiune reală, uneori cel mai bun lucru pe care îl poți face este să lași urmăritorii să creadă că sunt aproape de adevăr.

*

În Skoda gri, colonelul Serghei Volkov conducea calm.
Drumurile Transilvaniei erau lente, dar pentru el asta era un avantaj.

Fiecare curbă îi permitea să observe mai bine comportamentul escortei.

Era clar că liderul convoiului îl remarcase.

Dar nu încerca să-l evite.

Aceasta era o decizie interesantă.

În lumea operațiunilor clandestine, ignorarea unui urmăritor este uneori o strategie.

Dar Volkov știa și altceva.

Ignorarea poate însemna și *capcană*.

Ridică ușor privirea spre munții care începeau să se apropie de drum.

Carpații se ridicau în față ca un zid.

După ei începea Moldova.

Iar dacă transportul mergea acolo, atunci existau două posibilități.

Fie era o rută ocolitoare spre Ucraina.

Fie era o ascunzătoare temporară.

Volkov încă nu era sigur care dintre ele era adevărată.

Dar avea răbdare.

*

În SUV-ul din față, Mykola se întoarse ușor spre șofer.

— *Confirmă poziția.*

Șoferul verifică ecranul GPS.

— *După Orăștie. Direcția Sibiu.*

— *Bun.*

Mykola privi din nou harta operațiunii pe tabletă.

Planul era simplu.

Atât de simplu încât devenea aproape invizibil..

Transportul trebuia să pară că are ca destinație finală Moldova.

Exact asta trebuiau să vadă cei care îl urmăreau.

Moldova era locul perfect pentru o poveste.

Un loc unde o legendă putea apărea în câteva ore.

Unde un zvon despre o valiză îngropată lângă un lac putea să circule prin sate, prin cârciumi, prin păduri.

Și unde orice serviciu de informații ar fi fost obligat să verifice.

Dar în timp ce toată lumea va căuta acolo... transportul real urma să continue.

Spre nord.

Spre Ucraina.

Spre Cernăuți.

Mykola închise pentru o clipă ochii.

Operațiunea fusese gândită exact pentru acest moment.

*

La București, colonelul Radu Drăgan privea din nou harta digitală.

Convoiul trecuse de Deva.

Acum mergea spre Sibiu.

— *Confirmare vizuală?* întrebă el.

— *Da, domnule colonel,* răspunse analistul.

— *Trei vehicule.*

— *Și Skoda?*

— *Încă în spate.*

Drăgan trase încet din țigară.

— *Rușii sunt încă acolo.*

Analistul îl privi.

— *Credeți că știu ce transportă?*

Colonelul zâmbi scurt.

— *Nu.*

— *Dar știu că e important.*

În lumea serviciilor de informații, uneori asta este suficient.

*

Pe drum, convoiul începu să urce spre Sibiu.

Munții deveneau mai apropiați.

Pădurile mai dense.

Iar drumurile mai înguste.

Aici începea adevărata Transilvanie.

Nu cea din broșurile turistice. Ci cea a văilor adânci și a drumurilor vechi care traversează munții.

Locuri unde semnalul dispare.

Locuri unde o mașină poate dispărea în câteva minute.

*

Volkov observă schimbarea ritmului.

Convoiul nu accelera.

Nu încerca să scape.

Dar începea să aleagă drumuri mai puțin evidente.

O decizie inteligentă.

Înseamnă că liderul escortei se pregătea pentru partea dificilă a traseului.

Volkov deschise harta digitală.

Din Sibiu existau mai multe rute. Spre nord, Târgu Mureș și Cluj. Spre est, Făgăraș și Brașov.

Dar convoiul mergea spre sud-est.

Spre Brașov.

Spre Carpați.

Spre Moldova.

Volkov își sprijini bărbia în palmă.

Dacă destinația era Moldova, atunci operațiunea avea sens doar în două scenarii.

Primul: ascunderea temporară a transportului.

Al doilea: *diversiune*.

Iar experiența îi spunea că, atunci când lucrurile par prea evidente, aproape întotdeauna este vorba despre a doua variantă.

*

După Sibiu, drumul spre Brașov deveni mai aglomerat.
Camioane.
Autobuze.
Coloane lungi de mașini.
Pentru escortă era incomod.
Pentru Volkov era perfect.
În trafic, orice filaj devine mai ușor.

*

Mykola privi din nou oglinda.
Skoda gri era încă acolo.
Acum era sigur.
Nu era un amator.
Era un profesionist.
Și probabil nu era singurul.
Asta era exact ceea ce voiau.
Să fie urmăriți. Să fie observați. Să fie crezuți.
Mykola zâmbi foarte discret.
Pentru că adevărata mișcare urma să înceapă abia în
Moldova.

*

La București, colonelul Drăgan primi un raport nou.
— *Domnule colonel...*
— *Da?*
— *Convoiul se apropie de Brașov.*
Drăgan își frecă fruntea.
— *Și după aceea?*
Analistul ridică din umeri.
— *Moldova.*

Colonelul tăcu câteva secunde.

— *Prea simplu, spuse el în cele din urmă.*

— *Cum adică?*

— *Dacă eu aş organiza o operaţiune de acest tip...*

se opri o clipă.

— *Moldova ar fi exact locul unde aş vrea să creadă
toată lumea că merge transportul.*

Analistul îl privi atent.

— *Credeţi că este o diversiune?*

Drăgan nu răspunse imediat.

Privi din nou harta.

Drumurile care treceau prin Carpaţi.

Pasul Oituz.

Pasul Tihuţa.

Pasul Prislop.

Drumuri vechi care duc spre Ucraina.

Drumuri folosite de sute de ani.

Unele dintre ele aproape invizibile pentru cineva care
nu cunoaşte locurile.

Colonelul stinse ţigara.

— *Nu ştiu încă.*

— *Dar dacă este...*

se opri din nou.

— *Atunci cineva joacă o partidă foarte inteligentă.*

*

Convoiul intră în Braşov în lumina după-amiezii.

Oraşul era aglomerat.

Turişti.

Autobuze.

Mașini.

Escortele trecură rapid pe centură și continuă spre est.

Spre pasul Oituz.

Spre Moldova.

În urmă, Skoda gri făcu același lucru.

Serghei Volkov urmărea liniștit.

Iar undeva, într-un birou din București, colonelul Drăgan privea cum punctele luminoase de pe hartă se apropie de munți.

De locul unde operațiunea urma să se transforme într-o poveste.

O poveste despre o comoară.

O poveste despre o valiză.

O poveste care avea să circule prin Moldova ca un zvon.

Și care avea să ascundă, în spatele ei, adevărata direcție a transportului.

Nord.

Spre Ucraina.

Spre Cernăuți.

Convoiul dispăru în serpentinele Carpaților.

Iar jocul abia începea.

Capitolul 20

Adierea din spate

Convoiul părăsi Braşovul fără zgomot.

Oraşul rămase în urmă ca o pată de acoperişuri roşii strânsă între munţi. În oglinda retrovizoare, literele albe de pe versantul Tâmppei dispăreau încet, înghiţite de curbura drumului.

În faţă, şoseaua se deschidea spre est.

Drumul naţional 11.

Direcţia Târgu Secuiesc.

Pentru majoritatea şoferilor, acel drum era doar o legătură între două oraşe. Pentru convoi, însă, devenea un coridor de tranzit între două lumi.

Transilvania rămânea în spate.

Moldova începea undeva dincolo de munţi.

Prima maşină menţinea o viteză constantă.

Un SUV negru, cu geamuri fumurii şi numere diplomatice. În interior, Mykola Hrebenko privea drumul fără să spună nimic.

Nu era genul de om care vorbeşte inutil.

În operațiunile de transport sensibile, tăcerea nu este doar disciplină. Este o metodă de observație.

Când oamenii vorbesc prea mult, nu mai aud detaliile mici.

Iar detaliile mici salvează vieți.

— *Viteză constantă*, spuse el.

Șoferul încuviință.

— *O sută zece*.

Hrebenko aprobă din cap.

În spatele lor, la aproximativ cincizeci de metri, se afla vehiculul blindat.

Un vehicul banal la prima vedere.

Dar suficient de greu pentru ca fiecare curbă să fie calculată cu atenție.

În interiorul ei se afla valiza.

Metal gri.

Fără inscripții.

Fără sigilii vizibile.

Valoarea ei reală nu apărea în niciun raport oficial.

Doar câțiva oameni din lume știau exact ce transporta acel convoi.

Diamante brute.

Perle rare.

Pietre care trecuseră prin piețe financiare invizibile.

Valoare estimată: aproape un miliard de euro.

Dar cifrele sunt doar aproximări.

În realitate, valoarea lor era mult mai mare.

Pentru că acele pietre nu aveau identitate.

Nu puteau fi urmărite.

Nu puteau fi blocate.

Și exact asta le făcea perfecte pentru un război.

*

Drumul dintre Brașov și Hărman era aproape gol.

Lumina dimineții începea să se așeze peste câmpuri.

Dealurile din jur păreau liniștite, ca într-o fotografie de vacanță.

Dar liniștea este uneori cea mai bună mască.

Hrebenko verifică oglinda laterală.

SUV-ul din spate era acolo.

Formația era perfectă.

Primul vehicul.

SUV-ul blindat.

Ultimul vehicul.

Aceeși distanță.

Aceeși disciplină.

Totul funcționa exact cum fusese planificat.

Prea exact.

— *Trafic în spate?* întrebă el.

Șoferul privi scurt în oglindă.

— *O mașină la aproximativ două sute de metri.*

— *Tip?*

— *Break.*

Hrebenko nu reacționează imediat.

Un break pe un drum național nu este nimic neobișnuit.

Dar în lumea operațiunilor clandestine există o regulă simplă.

Coincidențele sunt rare.

*

La aproximativ două sute cincizeci de metri în spate, un break albastru închis înainta cu viteză constantă.

La volan era Serghei Volkov. La ieșirea din Brașov, într-o fracțiune de secundă, schimbase mașina cu una adusă de un agent subordonat de-al său. Sărise din Skoda și urcase în break.

Volkov conducea cu o relaxare studiată.

Nu accelera.

Nu încerca să reducă distanța.

În operațiunile de filaj există o regulă veche: dacă vezi clar ținta, ești prea aproape.

Agentul din dreapta urmărea harta pe laptop.

— *Trei vehicule*, spuse el.

Volkov încuviință.

— *Confirm.*

— *Credeți că acesta este convoiul real?*

Volkov zâmbi slab.

— *Nu cred nimic.*

Agentul îl privi.

— *Atunci?*

Volkov ridică ușor din umeri.

— *Observ.*

În serviciile de informații, observația este uneori mai periculoasă decât acțiunea.

Cei care privesc pot decide mai târziu.

Cei care acționează devin vizibili imediat.

*

Convoiul traversă Feldioara fără să încetinească.

Satul abia se trezea.

Un autobuz școlar aștepta lângă trotuar.

Un bărbat deschidea poarta unei curți.

Pentru oamenii din sat, cele trei mașini negre nu însemnau nimic.

Doar trafic de dimineață.

Dar pentru Hrebenko, acel drum devenea din ce în ce mai strâmt.

Nu fizic.

Operațional.

— *Mașina din spate*, spuse el.

Șoferul verifică din nou oglinda.

— *Încă acolo.*

— *Distanță?*

— *Două sute cincizeci metri.*

Hrebenko nu răspunse.

Uneori, cea mai bună metodă de verificare este răbdarea.

Dacă o mașină apare o singură dată, este o coincidență.

Dacă apare de trei ori, devine o problemă.

*

Câțiva kilometri mai departe, drumul începea să se îndrepte spre Hăghig.

Câmpurile deveneau mai largi.

Vizibilitatea creștea.

Exact genul de loc unde un convoi poate fi analizat fără să fie observat.

Hrebenko observă schimbarea imediat.

— *Reduce viteza.*

Șoferul îl privi.

— *Cât?*

— *Nouăzeci.*

SUV-ul încetini.

Vehiculul blindat se apropie ușor.

Ultimul SUV ajustă distanța.

Formația rămase intactă.

În oglindă, break-ul albastru făcu același lucru.

Reducerea vitezei fusese imediat reflectată.

Hrebenko nu spuse nimic.

Dar mintea lui începuse deja să calculeze.

*

La câteva sute de metri în spate, Volkov observă schimbarea.

— *Au încetinit.*

Agentul din dreapta ridică privirea.

— *Coincidență?*

Volkov clătină ușor din cap.

— *Nu.*

— *Test?*

Volkov zâmbi.

— *Probabil.*

Agentul închise laptopul.

— *Ce facem?*

Volkov nu răspunse imediat.

În fața lor, convoiul continua să ruleze calm.

Prea calm.

După câteva secunde, agentul rus spuse simplu:

— *Mărim distanța.*

Break-ul încetini.

Treptat, convoiul dispăru din câmpul vizual.

*

În primul SUV, Hrebenko observă imediat.

— *Mașina a dispărut.*

Șoferul privi oglinda.

— *Da.*

Ucraineanul rămase tăcut câteva secunde.

Uneori dispariția este mai suspectă decât prezența.

— *Accelerăm.*

SUV-ul reveni la viteza inițială.

Duba blindată păstră distanța.

Ultimul vehicul închise din nou formația.

Drumul continua spre Târgu Secuiesc.

Dar în mintea lui Hrebenko se formase deja o concluzie.

Cineva îi testase.

Nu fusese o interceptare.

Nu încă.

Dar fusese ceva.

*

La aproximativ un kilometru în spate, Volkov opri mașina pe marginea drumului.

Motorul rămase pornit.

Agentul din dreapta îl privi.

— *De ce oprim?*

Volkov privi câmpurile din jur.

— *Pentru că nu vrem să fim văzuți.*

— *Dar îi pierdem.*

Volkov zâmbi.

— *Nu.*

Agentul ridică sprâncenele.

— *Nu?*

Volkov arătă spre munți.

— *Drumul acesta duce într-un singur loc.*

Agentul privi harta.

Târgu Secuiesc.

Brețcu.

Pasul Oituz.

Volkov continuă calm:

— *Cine intră în pas trebuie să iasă pe partea cealaltă.*

Agentul înțelese.

Uneori, cel mai bun mod de a urmări pe cineva este să îl aștepti.

*

Convoiul continua să înainteze.

Târgu Secuiesc era acum la mai puțin de douăzeci de kilometri.

În jur, câmpurile începeau să dispară.

Dealurile se apropiau.

Munții deveneau vizibili în depărtare.

Hrebenko privi linia orizontului.

Munții înseamnă două lucruri.

Protecție.

Și capcană.

— *Suntem observați, spuse el încet.*

Șoferul îl privi.

— *Sigur?*

Hrebenko ridică din umeri.

- *Nu, spuse Hrebenko.*

- *Dar cineva a vrut să verifice dacă suntem atenți.*

SUV-ul continuă să ruleze.

Vehiculul blindat rămase în mijloc.

Ultimul vehicul închise formația.

Drumul urca ușor spre est.

Undeva dincolo de munți se afla Moldova.

Și lacul Liliiec.

Locul unde o operațiune geopolitică urma să se transforme într-o poveste pe care nimeni nu avea să o mai poată controla.

Dar până acolo mai era un pas.

Pasul Oituz.

Iar în astfel de locuri, există o regulă simplă.

Nu toți cei care urmăresc vor să oprească transportul.

Unii vor doar să confirme că el există.

Iar uneori, confirmarea este începutul unei vânători.

Capitolul 21

Coridorul

Convoiul traversă Târgu Secuiesc fără oprire.
Orașul era liniștit.
O piață centrală.
Magazine mici.
Câteva cafenele.
Trafic obișnuit de dimineață.
Nimic care să atragă atenția.
Dar Mykola Hrebenko știa că fiecare oraș mic are ochii
lui.

Oamenii observă.
Memorează.
Și povestesc mai târziu.
Un șofer de taxi își amintește o mașină neagră.
Un vânzător din piață reține numărul de vehicule.
Un copil spune acasă că a trecut „*un convoi ciudat*”.
În lumea operațiunilor clandestine, aceste detalii pot
deveni uneori mai periculoase decât orice interceptare.
Convoiul trecu prin centrul orașului cu viteza exactă
permisă.

SUV-ul din față.

Vehiculul blindat.

Mașina de protecție.

O formație banală pentru cineva care privește din exterior.

Pentru cei din interior, însă, fiecare metru de drum era calculat.

După ieșirea din oraș, peisajul începu să se schimbe.

Clădirile dispărură treptat.

Câmpurile reveniră.

Dealurile începeau să se contureze mai clar spre est.

Indicatorul rutier apărură pe marginea șoselei.

“Brețcu – 12 km”

Mykola privi înainte.

Acolo începea schimbarea.

— *Pregătește-te, spuse el șoferului.*

— *Pentru ce?*

Mykola răspunse simplu:

— *Pentru munți.*

După aproape zece minute de drum, Brețcu apărură în față.

Un sat lung, liniar, așezat de-a lungul drumului.

Case apropiate de șosea.

Garduri vechi de lemn.

Câini care lătrau când treceau mașini.

Un magazin mic cu o firmă veche.

Un microbuz galben școlar parcat lângă trotuar.

Convoiul încetini.

Nu din necesitate.
Ci din disciplină.
Un bătrân ridică privirea de pe o bancă.
Un copil se opri din mers și privi mașinile negre.
Pentru sat, era doar trafic.
Nimeni nu știa că exact în acel moment trecea pe lângă
ei o valiză mică.

O valiză care conținea aproape un miliard de euro în
diamante.

Pentru sat, era doar o dimineață obișnuită.
Pentru convoi, era ultima zonă deschisă.
După Brețcu începeau munții

*

La ieșirea din sat, drumul începu să urce.
Pădurea se apropia de asfalt.
Versanții se ridicau de o parte și de alta.
Indicatorul rutier apăru discret:
„Pasul Oituz”
Mykola simți imediat schimbarea.
Aici începea adevăratul coridor.
Drumul devenea mai îngust.
Serpentinele începeau să apară.
Pădurea de molid se închidea deasupra șoselei.
Lumina devenea fragmentată printre copaci.
— *Distanța între vehicule*, spuse el.
Șoferul încetini ușor.
Vehiculul blindat rămase mai în urmă.
Ultimul SUV păstră distanța.

Formația deveni mai flexibilă.
Aceasta era regula în zonele de ambuscadă.
Convoiul nu trebuia să fie compact.
Trebuia să fie adaptabil.

*

În spatele lor, la câțiva kilometri distanță, Serghei Volkov observă același lucru. Păstrase deliberat distanța.

Convoiul tocmai intrase în pas.
Agentul din dreapta privea harta digitală.

— *Au intrat în Oituz.*

Volkov încuviință ușor.

— *Am văzut.*

— *Credeți că își dau seama că îi urmărim?*

Volkov ridică din umeri.

— *Probabil.*

Agentul îl privi surprins.

— *Și nu contează?*

Volkov zâmbi slab.

— *În munți contează mai puțin cine vede pe cine.*

Privirea lui rămase fixată pe serpentinele care urcau.

— *Contează unde se termină drumul.*

Agentul nu mai spuse nimic.

*

Mai sus, convoiul continua urcarea.

Serpentinele deveneau mai strânse.

Pădurea mai densă.

Brazii înalți acopereau cerul.

Mykola privea înainte.

În astfel de locuri, orice atacator are avantaj.
Drumul era îngust.
Spațiul de manevră limitat.
Iar pădurea oferea acoperire perfectă.
Zece oameni puteau sta ascunși la douăzeci de metri de
șosea fără să fie observați.
Dar drumul era liber.
Prea liber.
Mykola verifică din nou oglinzile.
Pentru o clipă, foarte departe, un punct mic apăru pe
șosea.

O mașină.
Nu suficient de aproape pentru identificare.
Dar suficient pentru instinct.
Ridică stația radio.
— *Posibil contact în spate.*
Vocea din SUV-ul din spate răspunse imediat.
— *Negativ vizual.*
Mykola nu comentă.
Se uită din nou în oglindă.
Punctul dispăruse după o curbă.
Dar el știa.
Nu era imaginație.
Nu erau singuri.

*

Serpentinele continuau să urce.
Creasta pasului era aproape.
Dincolo de ea începea coborârea.

Spre Bogdănești.

Și, mai departe, spre Onești.

Acolo urma să înceapă adevărata mișcare a operațiunii.

Diversiunea.

Dar până atunci, convoiul trebuia să treacă prin pas.

Iar pasurile au propriile lor reguli.

În astfel de locuri, drumul devine mai mult decât o șosea.

Devine un coridor.

Un filtru.

Un loc unde fiecare mașină este obligată să treacă exact pe aceeași linie.

În oglinda retrovizoare, punctul reapăru pentru o fracțiune de secundă.

De data aceasta mai clar.

O mașină gri.

Mykola nu spuse nimic.

Dar acum era sigur.

Cineva îi urmărea.

Iar când un transport secret este urmărit, regulile se schimbă.

Operațiunea încetează să mai fie transport.

Devine vânătoare.

Iar vânătoria începuse.

Pe serpentinele dintre Brețcu și Pasul Oituz.

Pentru că în munți există o regulă simplă.

Nu drumul aparține celor care îl parcurg.

Drumul aparține celor care așteaptă.

Capitolul 22

Suspiciunea

Fostul complex comercial „*Linda*” apăru dintre brazi ca o relicvă abandonată.

Clădirea se afla pe partea stângă a drumului, ușor retrasă de asfalt, cu parcare invadată de buruieni și pietriș. Ferestrele erau murdare sau sparte, iar firma veche, abia vizibilă printre petele de rugină, atârna strâmb pe fațadă.

Cu ani în urmă trebuie să fi fost un loc viu.

Un punct de oprire pentru șoferi.

Cafea.

Sandvișuri.

Drumeți.

Acum rămăsese doar o clădire obosită, lovită de ploi, vânt și indiferență.

În munți, locurile abandonate nu dispar.

Se transformă în puncte de observație.

*

SUV-ul din fața convoiului ieși dintr-o curbă largă și intră în zona complexului.

Mykola Hrebenko văzu clădirea fără să o privească direct.

Doar cu colțul ochiului.

În astfel de locuri, ochiul direct este o invitație.

Reflexia parbrizului.

Umbra unui vehicul.

Un geam prea curat.

Uneori asta este tot ce ai nevoie.

Drumul continua să urce.

Serpentinele deveneau mai strânse.

Brazii se apropiau de asfalt.

Pe anumite porțiuni, ramurile coborau atât de jos încât păreau că încearcă să atingă mașinile care treceau.

Munții începeau să se închidă.

Convoiul intrase în ultimul kilometru înainte de vârful pasului.

*

În oglinda retrovizoare, Hrebenko verifică instinctiv drumul.

Nimic.

Doar asfaltul care dispărea după o curbă.

Ridică microfonul radio.

— Formația.

Vocea din spate răspunse imediat.

— Stabilă.

Colonelul Radu Drăgan, în SUV-ul din urmă, privea același drum pe ecranul mic al tabletei.

Linia GPS era simplă.

Pasul Oituz.

Apoi coborârea spre Moldova.

În teorie, partea dificilă a unui traseu se termină la vârf.

În realitate, uneori acolo începe.

*

În parcare abandonată a fostului complex „*Linda*”, o mașină gri rămânea nemișcată.

Motorul era oprit.

Geamurile ușor fumurii.

Un vehicul banal pentru cineva care trece în viteză.

Pentru cineva care observă, însă, poziția era perfectă.

Din acel punct, șoseaua putea fi văzută pe aproape două sute de metri.

Exact cât trebuie.

Mașina nu ajunsese acolo întâmplător.

Cu aproximativ douăzeci de minute mai devreme, mai jos pe versant, în apropierea bazei drumului, Serghei Volkov își părăsise discret vehiculul inițial și dispăruse pentru câteva minute din orice linie vizuală a șoselei.

Pe spate purta un rucsac compact, cu două duze orientate în jos și un cadru metalic ușor. Nu era un prototip experimental. Era o evoluție modernizată a unei idei vechi.

Conceptul aparținuse cândva inventatorului român *Iulian Căpră*, care imaginase în anii '50 un dispozitiv individual de propulsie — un rucsac zburător alimentat cu combustibil lichid, capabil să ridice un om pentru câteva zeci de secunde. Proiectul fusese considerat prea costisitor și prea

instabil pentru uz civil, dar ideea nu dispăruse niciodată complet.

Inginerii militari ruși o redescoperiseră decenii mai târziu.

O miniaturizaseră.

O stabilizaseră.

Și o transformaseră într-un instrument perfect pentru inserții scurte pe teren dificil.

Rucsacul lui Volkov nu putea zbura kilometri.

Dar putea face ceva mult mai util:

să urce un om rapid peste un versant împădurit, fără să lase urme pe drum.

În mai puțin de un minut, Volkov traversase panta abruptă dintre bază și platforma vechiului complex Linda.

Acolo îl aștepta deja mașina gri.

Fusese adusă mai devreme de un agent din rețeaua lui, parcată exact unde trebuia și lăsată cu cheile ascunse sub scaun.

Operațiunile bine pregătite nu improvizează.

Ele doar execută.

Acum, Volkov stătea la volan și privea șoseaua fără grabă.

Dar nu ținea mâinile pe volan.

Le ținea pe genunchi.

Privirea lui urmărea drumul fără grabă.

În lumea serviciilor există două tipuri de agenți.

Cei care acționează.

Și cei care privesc.

Volkov făcea parte din a doua categorie.

Iar aceștia sunt, de obicei, mai periculoși.

Agentul din dreapta ridică binoclul.

— *Primul vehicul.*

Pe șosea apăru SUV-ul din față.

Apoi vehiculul blindat.

Apoi SUV-ul escortă.

Trei mașini negre care urcau spre pas cu o disciplină aproape militară.

Volkov zâmbi slab.

— *Formație corectă.*

— *Ne-au observat?*

Volkov ridică ușor din umeri.

— *Posibil.*

— *Și?*

Volkov privi drumul.

— *Nu contează.*

Agentul îl privi.

— *De ce?*

Volkov repetă calm:

— *Pentru că pasurile sunt pâlnii.*

Apoi adăugă:

— *Oricine intră în ele trebuie să iasă pe partea cealaltă.*

Convoiul trecu de complexul Linda.

Drumul se înclină încă puțin.

Serpentinele deveneau scurte și strânse.

Motorul vehiculului blindat începu să se audă mai apăsător.

Greutatea transportului se simțea în fiecare curbă.

În interiorul camionului se afla valiza.

Metal gri.

Fără inscripții.

Un obiect banal pentru oricine nu știa.

Dar în interiorul ei se afla o valoare pe care niciun document oficial nu o menționa.

Diamante brute.

Perle rare.

Pietre care circulasera prin piețe invizibile și prin seifuri private.

Valoare estimată: aproape un miliard de euro.

Dar cifrele nu spun niciodată povestea completă.

Valoarea reală a acelor pietre era alta.

Ele nu puteau fi urmărite.

Nu puteau fi blocate.

Nu puteau fi înghețate într-un sistem bancar.

Erau bani fără identitate.

Iar într-un război, banii fără identitate sunt arma perfectă.

*

Indicatorul rutier apăru brusc.

„*Pasul Oituz*”

Drumul se îndreaptă pentru câteva secunde.

Apoi începu coborârea.

Coborârile de pas nu sunt line.

Sunt violente.

Drumul cade spre vale în serpentine lungi și rapide.

Frânele devin mai importante decât motorul.

Spațiul de manevră se reduce.

Pădurea se deschide și se închide alternativ.

Convoiul începu coborârea cu aceeași disciplină.

Hrebenko apăsă stația radio.

— *Distanța între vehicule.*

— *Confirm.*

Vehiculul blindat rămase puțin în urmă.

SUV-ul escortă păstră spațiul.

Formația deveni mai flexibilă.

Aceasta era regula în zonele de ambuscadă.

Nu stai compact.

Nu oferi o țintă unică

*

Prima serpentină.

A doua.

A treia.

Drumul cobora abrupt.

În anumite locuri, panta era atât de mare încât asfaltul
părea să cadă sub roți.

Hrebenko verifică oglinda.

Departe.

Foarte departe.

Un punct apăru după o curbă.

O mașină.

Gri.

Dispăru imediat după următoarea serpentină.

Dar fusese suficient.

Ridică stația radio.

— *Posibil contact în spate.*

Vocea lui Drăgan veni calmă.

— *Confîrm vizual?*

— *Intermitent.*

— *Distanță?*

— *Mare.*

O pauză.

— *Menținem ritmul*, spuse Drăgan.

— *Confîrm.*

*

Coborârea continua.

Serpentinele se succedau aproape mecanic.

Munții, văzuți de sus, arătau liniștiți.

Dar șoseaua care le tăia era altceva.

Un coridor.

Un filtru.

Un loc unde fiecare mașină trebuie să urmeze exact aceeași linie.

După aproximativ un kilometru de coborâre, drumul se deschise ușor într-o mică alveolă naturală.

Pe partea dreaptă apăru izvorul.

O scurgere constantă de apă rece care curgea din stâncă într-o rigolă de beton veche.

Loc cunoscut de șoferii care opresc vara după apă.

Loc banal.

Loc liniștit.

Convoiul trecu fără să încetinească.

În oglinda retrovizoare, punctul reapăru. De data aceasta nu mai era o presupunere.

Era clar, mai clar.

Mașina gri.

Hrebenko nu mai avea îndoieli.

Ridică stația.

— *Confîrm contact.*

Drăgan răspunse imediat.

— *Confîrm.*

— *Filaj?*

— *Foarte probabil.*

O pauză scurtă.

— *Grăbim?* întrebă Drăgan.

Răspunsul veni imediat.

— *Nu.*

— *De ce?*

— *Pentru că dacă grăbim, confirmăm.*

Colonelul român zâmbi. Ucraineanul avea dreptate.

În spionaj există o regulă simplă. Cel care fuge primul pierde.

*

În spatele lor, la câteva serpentine distanță, mașina lui Volkov apăru din nou pe drum.

Agentul rus păstrase deliberat distanța.

Suficient de departe încât să nu fie observat constant.

Suficient de aproape încât să nu piardă traseul.

Agentul din dreapta privi prin binoclu.

— *I-am prins din nou.*

Volkov încuviință.

— *Bine.*

— *Credeți că știu?*

Volkov privi drumul care cobora spre vale.

— *Probabil.*

— *Și nu contează?*

Volkov zâmbi slab.

— *Contează.*

Apoi adăugă:

— *Dar nu pentru ei.*

Agentul îl privi nedumerit.

Volkov arătă spre serpentinele care dispăreau în pădure.

— *Pentru noi.*

*

Convoiul continua să coboare.

Munții rămâneau în urmă.

Serpentinele deveneau mai rare.

Drumul începea să se deschidă spre valea Oituzului.

Dar ceva se schimbase.

Transportul nu mai era invizibil. Cineva îl văzuse.

Iar când un transport secret este văzut, el încetează să mai fie doar transport.

Devine semnal. Devine țintă. Devine vânătoare.

Iar pe serpentinele coborârii din Pasul Oituz, vânătoarea tocmai începuse.

Capitolul 23

Onești

Coborârea din munți se termină aproape pe nesimțite.

După serpentinele strânse ale Pasul Oituz, drumul începe să se lărgască. Pădurea se retrage încet, ca o cortină grea trasă de pe scenă, iar valea se deschide spre Moldova.

Aerul devine mai cald.

Munții rămân în spate, iar șoseaua intră într-o zonă de sate rare și câmpuri tăiate de drumuri laterale.

Pentru un convoi care vrea să dispară, acesta este momentul critic.

Munții oferă ascunzătoare.

Câmpiile oferă direcții.

În prima mașină, colonelul *Radu Drăgan* privi pe geam liniștea aparent banală a drumului.

— *Intrăm în zonă urbană în aproximativ douăzeci de minute*, spuse el.

La câteva zeci de metri în față, vehiculul condus de *Mykola Hrebenko* păstra aceeași viteză constantă. Nu accelera, nu frâna inutil.

O disciplină mecanică.

Un ritm fără emoții.
În spatele lor, vehiculul blindat purta valiza.
Valiza care devenise centrul unei operațiuni ce depășea
logistica.

Acum era vânătoare.

*

Primul indicator rutier apăru pe marginea drumului.

„*Onești – 12 km*”

Drăgan îl observă imediat.

Oneștiul era locul unde planul se schimba.

Aici convoiul trebuia să dispară.

Nu prin viteză.

Nu prin forță.

Prin confuzie.

*

Convoiul intră în oraș fără grabă.

Traficul era obișnuit.

Autobuze vechi.

Taxiuri.

Mașini care își vedeau liniștite de drumul lor.

Nimeni nu acorda atenție celor trei vehicule negre.

Și tocmai această indiferență era cea mai bună
protecție.

În mașina din față, Hrebenko vorbi pentru prima dată
de la coborârea din pas.

— *Începem.*

Colonelul Drăgan răspunse scurt.

— *Confirm.*

Prima schimbare se produse la o intersecție banală.

Semaforul deveni roșu.

Jeepul lui Hrebenko frână ușor și opri înainte de trecerea de pietoni.

Vehiculul doi, blindat, se opri imediat în spatele lui.

SUV-ul de protecție rămase câteva mașini mai în urmă, prins în trafic.

Orașul continua să respire liniștit.

Un autobuz se apropia.

Un taxi claxona scurt.

Două femei așteptau să traverseze.

Totul părea banal.

Și atunci ritmul se rupse.

Totul dură mai puțin de șase—șapte secunde.

Ușa laterală dreaptă a SUV-ului blindat se deschise.

Agentul de însoțire coborî fulgerător.

Deschise ușa din spate a blindatului.

Ridică valiza din suportul metalic.

Din câțiva pași, ajunsese la primul SUV.

În același moment, portiera din spate a jeepului lui Hrebenko se deschise doar de lățimea a două palme.

Valiza fu strecurată în interior.

Portiera se închise.

Agentul se întoarse în vehiculul blindat.

Ușa laterală se trânti.

Semaforul deveni verde.

Jeepul plecă primul.

Blindatul porni după el.
Pentru oraș fusese doar o oprire banală.
Pentru operațiune fusese momentul în care realitatea se schimbbase.

Pentru că, din acel moment, SUV-ul blindat nu mai transporta nimic.

*

După două intersecții, dispersia începu.
Vehiculul blindat viră spre sud-est și părăsi orașul pe direcția Adjud.

De acolo urma să urce spre Sascut și apoi spre Bacău.

Un traseu lung. Vizibil.

Expus.

Perfect pentru a atrage urmărirea.

*

Vehiculul trei, de protecție, părăsi orașul direct spre Bacău.

Un traseu simplu.

Un traseu logic.

Exact genul de drum pe care îl aleg oamenii care nu au nimic de ascuns.

*

În schimb, jeepul lui Hrebenko dispăru pe direcția nordică.

Ieși din oraș spre Târgu Ocna.

Apoi spre Moinești.

Drumul rula ușor printre dealuri.

Uneori, pădurile se apropiau de asfalt.

Traficul devenea tot mai rar.

În interiorul mașinii, șoferul vorbea încet:

— *Prima fereastră o avem în minim patruzeci de minute.*

Hrebenko nu răspunse imediat.

Privea drumul.

— *Ajunge*, spuse în cele din urmă.

Nu se uita în spate.

În astfel de operațiuni există o regulă simplă:

dacă planul a fost executat corect, trecutul trebuie lăsat să dispară.

După Moinești, jeepul urma să coboare spre dealurile Grigorenilor.

Apoi spre Mărgineni.

De acolo mai rămâneau doar câțiva kilometri până la Hemeiș.

Dar adevăratul drum începea după sat.

La ieșirea din Hemeiș, înspre Piatra-Neamț.

Imediat la dreapta din drumul național.

Acolo unde asfaltul dispare.

Drumuri agricole.

Canal hidrotehnic.

Diguri vechi.

Un drum desfundat care trece sub forma unui podeț peste canalul Bistriței.

Jeepul continua să ruleze constant.

*

În spate, orașul Onești rămăsese îndepărtat și liniștit.

Traficul lu continua.

Autobuze.

Taxiuri.

Oameni grăbiți.

Nimeni nu știa că, în acea după-amiază, prin oraș trecuse o operațiune care avea să devină, câteva zile mai târziu, o poveste.

O poveste despre diamante.

Despre agenți.

Despre o valiză dispărută.

Și despre un lac ascuns lângă satul Hemeiuș unde, într-o noapte fără martori, cineva avea să îngroape o comoară.

Capitolul 24

Urmărirea

Drumul dintre Onești și Adjud este unul dintre acele drumuri care par banale pentru cei care îl folosesc zilnic. O șosea care traversează câmpuri, sate și zone industriale uitate de timp.

În acea seară însă, pe asfaltul lui se desfășura o urmărire pe care nimeni dintre oamenii care treceau prin zonă nu ar fi bănuțit-o.

Vehiculul blindat rula constant.

Nu accelera brusc.

Nu încerca să pară că fuge.

În operațiunile bine conduse, fuga este ultimul lucru pe care trebuie să îl faci. Fuga atrage atenția. Ritmul constant, în schimb, creează iluzia normalității.

În cabină, șoferul privea drumul fără să spună nimic.

Lângă el, unul dintre agenții SBU verifica periodic oglinzile.

— *Distanță stabilă*, spuse acesta după câteva secunde.

— *Confirm*, răspunse șoferul.

În spatele blindatului, la aproximativ patru sute de metri, o mașină gri rula cu aceeași viteză.

Serghei Volkov ținea volanul cu o relaxare studiată.

În orașele mari, urmărirea este complicată. Traficul dens creează haos.

Pe drumurile Moldovei însă, urmărirea este mai degrabă o chestiune de răbdare.

Trebuie doar să păstrezi *distanța corectă*.

Volkov privea vehiculul blindat din față cu o atenție calmă.

Pentru el nu era nimic spectaculos în ceea ce se întâmpla.

Operațiunile importante arată întotdeauna plictisitor.

Telefonul vibra pe scaunul din dreapta.

Volkov îl ridică.

— *Confirmă.*

— *Ținta continuă spre Adjud*, spuse el.

— *Distanța?*

— *Două sute de metri.*

La celălalt capăt al liniei se auzi o voce neutră.

— *Mențineți filajul.*

Volkov închise.

Privirea lui reveni pe șosea.

Camionul nu făcea nimic suspect.

Exact genul de comportament pe care îl ai atunci când transportul este real.

Pe marginea drumului apăru indicatorul spre Adjud.

SUV-ul blindat nu încetini.

Intră în curba lungă care cobora ușor spre oraș.

Farurile mașinilor din sens opus tăiau întunericul în fascicule scurte.

În oglinda retrovizoare, Volkov observă încă două mașini care păstrau distanța.

Echipele secundare.

Operațiunea devenea din ce în ce mai sigură.

Pentru că în astfel de momente apare sentimentul acela pe care toți agenții îl cunosc:

Prada este aproape.

*

Cum am mai spus deja, la ieșirea din Hemeiuș, spre Piatra-Neamț, jeepul încetini.

După câteva sute de metri, Hrebenko ridică ușor mâna.

— *Aici.*

Șoferul viră imediat la dreapta, părăsind drumul național.

Asfaltul dispăru aproape brusc.

Roțile intrară pe un drum îngust care cobora spre lunca Bistriței.

Farurile tăiară tranziția dintre asfințitul aproape trecut și întunericul ce se năștea peste terenuri umede, canale de scurgere și diguri laterale.

În depărtare se ghicea luciul întunecat al apei.

Era coada Lacul Lileci.

Un loc unde râul își pierde viteza, iar lacul se lărgeste printre stufărișuri și depuneri de aluviuni.

După încă câteva sute de metri, jeepul opri.

Motorul se stinse.

Liniștea serii reveni imediat.

Aerul mirosea a apă și stuf.

În depărtare, suprafața lacului rămânea complet nemișcată, în timp ce ultimele nuanțe ale apusului dispăreau încet dinspre vest.

Hrebenko coborî din jeep fără grabă.

Pământul era umed.

În astfel de locuri, zgomotele sunt diferite. Pașii nu răsună ca pe asfalt. Sunt absorbiți de pământul moale.

Unul dintre agenți deschise portiera din spate.

Valiza era încă acolo.

În lumina slabă a amurgului care se stinge, aluminiul ei părea complet banal.

— *Perimetru curat*, spuse unul dintre oameni după câteva minute.

Alt agent se întorsese deja dinspre marginea lacului.

— *Nimic pe drum*.

Hrebenko privi apa.

Aici, aluviunile aduse de Bistrița schimbau mereu forma malului. După câteva zile, nimeni nu mai putea spune că pământul fusese deranjat.

Lacul avea acea liniște ciudată pe care o capătă locurile tehnice odată cu venirea nopții.

— *Începem recunoașterea*, spuse el.

Unul dintre agenți aprinse o lanternă mai puternică.

Fasciculul tăie întunericul aproape instalat și alunecă peste drumul tehnic care urma marginea acumulării.

Era exact cum îl descriseseră hărțile.

Un drum vechi de întreținere al digurilor și al canalelor de evacuare.

Acum era aproape abandonat.

Un loc unde urmele roților puteau dispărea repede sub vânt, umezeală și aluviunile aduse de apă.

Exact genul de loc în care ceva putea fi ascuns fără să mai fie găsit prea curând.

*

Pe șoseaua dintre Adjud și Sascut, vehiculul blindat continua să ruleze.

Volkov păstra aceeași distanță.

Nu accelera.

Nu frâna.

SUV-ul nu încerca să scape.

Exact comportamentul unui transport care nu știe că este urmărit.

Volkov își trecu limba peste buze.

Operațiunea începea să devină interesantă.

Ridică din nou telefonul.

— *Continuă spre Sascut*, spuse el.

— *Confirm.*

— *Probabil destinația finală este Bacău.*

La celălalt capăt se lăsă o scurtă tăcere.

— *Menține presiunea.*

— *Confirm.*

Volkov închise.

În astfel de momente, experiența îți spune un lucru simplu.

Dacă adversarul nu schimbă nimic, înseamnă că se simte sigur.

Și dacă se simte sigur, înseamnă că transportul este real.

*

La lac, unul dintre agenți înfipse prima lopată în pământ.

Solul era moale.

În zona aceea, apa acumulării se retrăgea ușor printre aluviuni și stufăriș, iar stratul superior rămânea mereu umed.

— *Bun pentru lucru*, spuse el.

Alt agent privi în jur, apoi făcu câțiva pași spre marginea apei.

— *Aici.*

Hrebenko se apropie și privi locul câteva secunde.

Malul era acoperit cu nisip fin și mâl depus de apă.

Exact genul de teren care își schimbă forma după fiecare ploaie sau variație a nivelului lacului.

Experiența îl învățase să nu lase nimic la voia întâmplării.

— *Mai adânc cu treizeci de centimetri.*

Agentul dădu din cap.

Lopata intră din nou în pământ.

Sunetul metalului care lovea solul umed era singurul zgomot din jur.

Valiza fusese scoasă din jeep și așezată câțiva metri mai în spate, pe o porțiune de pământ mai uscată.

Lanternă o lumina din lateral.

Aluminiul părea complet banal.

Diamantele din interior nu produceau niciun zgomot.

Valoarea lor era perfect tăcută.

*

Pe DN, vehiculul blindat accelera ușor.

Volkov observă imediat.

— *Interesant*, murmură el.

Ridică telefonul.

— *Crește viteza*.

— *Confîrm*.

— *Probabil încearcă să ajungă înainte de punctul de predare*.

Volkov apăsă accelerația.

Mașina lui răspunse imediat.

Distanța se menținea.

Urmărirea devenise mai intensă.

Dar în continuare părea o operațiune clasică.

*

La lac, groapa ajunsese deja aproape de un metru.

Agentul care săpa se opri pentru o clipă. Respirația îi ieșea scurt în aerul rece al nopții. Lopata rămase înfiptă în pământul umed.

— *Ajunge*.

Hrebenko se apropie și privi adâncimea fără să spună nimic câteva secunde. Lanterna îi lumina marginea gropii, iar umbrele tremurau pe malul neregulat.

— *Încă treizeci de centimetri.*

Agentul încuviință din cap.

Lopata intră din nou în pământ. Stratul de mâl și nisip cedă ușor. Fiecare lovitură era absorbită de solul umed, iar zgomotul rămânea scurt, aproape înecat de liniștea lacului.

Când groapa fu gata, unul dintre agenți se întoarse spre jeep.

Deschise portiera din spate și scoase valiza. Metalul rece prinse pentru o clipă lumina lanternei.

Agentul o aduse până la marginea gropii.

Al doilea îl ajută să o ridice.

Pentru o fracțiune de secundă, aluminiul străluci în întuneric.

Aproape un miliard de euro.

O avere care ar fi putut cumpăra clădiri, companii sau guverne.

În acel moment însă, era doar o cutie metalică pe malul unui lac din Moldova.

— *Acum*, spuse Hrebenko.

Valiza fu introdusă într-un sac impermeabil gros de plastic. Agentul îl strânse rapid, sigilându-l cu mișcări scurte, precise.

Apoi o coborâă în groapă.

Pentru o clipă, sacul negru rămase vizibil în lumina lanternei, întins pe fundul gropii ca o umbră compactă.

Agentul împinse primul strat de pământ peste el.
Sunetul era aproape imperceptibil.

Pământul umed cădea greu, lipindu-se de plastic și acoperind încet forma rigidă de dedesubt.

Lopata lucra metodic.

Strat după strat.

În câteva minute, metalul dispăru complet.

Malul redeveni o suprafață neregulată de mâl și nisip, identică cu restul terenului.

Lacul Lilieci rămânea tăcut.

Iar sub pământ, comoara dispăruse.

*

Pe șoseaua spre Bacău, Volkov primi ultimul mesaj.

— *Transportul este confirmat.*

Volkov zâmbi.

În fața lui, SUV-ul blindat continua să ruleze.
Operațiunea mergea exact cum se așteptase.

Prada era în fața lui.

Iar în acel moment, la zeci de kilometri distanță, pe malul unui lac ascuns din apropierea satului Hemeiuș, comoara dispăruse deja în pământ.

Noaptea Moldovei își reluase liniștea.

Iar legenda tocmai începuse.

Capitolul 25

Mașina spre Bacău

Pe șoseaua dintre Sascut și Bacău, noaptea se așezase complet.

Drumul era aproape gol.

Din când în când, câte un camion încărcat cu cereale sau un autoturism grăbit spre oraș traversa întunericul în fasciculele scurte ale farurilor.

Vehiculul blindat continua să înainteze cu aceeași viteză constantă.

Motorul producea acel zgomot monoton care apare după multe ore de mers continuu, când mecanica intră într-un ritm stabil, aproape hipnotic.

În cabină, șoferul își mișcă ușor umerii, încercând să alunge rigiditatea acumulată după sute de kilometri.

— *Trecem de Sascut în cinci minute.*

Agentul de lângă el verifică din nou oglinzile laterale.

Privirea îi rămase câteva secunde fixată pe farurile din spate.

— *Încă îi avem.*

Șoferul nu întoarse capul.

— *Normal.*

În operațiunile de genul acesta există o etapă inevitabilă: momentul în care urmăritorii devin convinși că au ales direcția corectă.

Pentru oamenii din blindat acel moment venise deja.

În oglindă, farurile mașinii gri apăreau și dispăreau în curbele lungi ale drumului.

Distanța rămânea constantă.

Aproximativ două sute de metri.

Exact cât trebuie pentru un filaj discret.

Agentul din dreapta zâmbi abia perceptibil.

— *Au mușcat.*

Șoferul nu răspunse.

Continuă să privească șoseaua.

În astfel de operațiuni, confirmările nu se spun cu voce tare.

Sunt lucruri care trebuie doar înțelese.

*

În mașina gri, Serghei Volkov conducea cu aceeași precizie calmă.

Drumul devenise mai drept.

SUV-ul din față părea să nu se grăbească.

Exact comportamentul unui transport care are o destinație clară și nu simte nicio amenințare.

Volkov își aprinse o țigară.

Flacăra brichetei luminează pentru o clipă interiorul mașinii.

Fumul se ridică lent în cabină.

Telefonul vibra pe scaunul din dreapta.

— *Da.*

— *Confirmă poziția.*

Volkov privi indicatorul rutier care trecea pe lângă el.

— *La aproximativ zece kilometri de Bacău.*

— *Ținta continuă.*

— *Confirm.*

— *Nu schimbă direcția?*

— *Nu.*

La celălalt capăt al liniei se auzi o pauză scurtă.

— *Perfect.*

Volkov închise telefonul.

În experiența lui, operațiunile reușite nu arătau spectaculos.

Nu existau explozii.

Nu existau manevre dramatice.

Totul era liniar.

Predictibil.

Ca o mașinărie bine reglată.

Vehiculul din față era exact asta.

O mașinărie care ducea ceva important spre destinație.

Volkov apăsă ușor accelerația.

Distanța rămase aceeași.

Noaptea Moldovei se întindea liniștită în jurul drumului.

*

Peste lacul Lilieci, liniștea revenise complet.

Groapa fusese acoperită.
Pământul fusese nivelat.
Urmele fuseseră șterse cu grijă.
Vântul abia mișca stuful de pe marginea apei.
Firele lungi se frecau unele de altele și produceau un
foșnet abia perceptibil.
În depărtare, luciul lacului era complet întunecat.
Apa acumulării Lilieci avea acea liniște particulară a
lacurilor de baraj noaptea.
Nu era niciun val.
Doar o suprafață grea, aproape metalică, care reflecta
slab cerul fără lună.
Din când în când se auzea câte un plescăit scurt.
Poate un pește.
Poate ceva care se mișca prin stuf.
În rest, nimic.
Aerul mirosea a apă, mâl și vegetație umedă.
Un miros specific locurilor unde râurile încetinesc și își
depun aluviunile.
Hrebenko privea locul de câteva minute.
Pentru el, operațiunea era deja terminată.
Nu mai exista valiză.
Nu mai exista transport.
Exista doar un punct pe hartă.
Un punct banal pe care aproape nimeni nu l-ar fi privit
de două ori.
Pe mal, stuful se mișcă din nou ușor.

Lanternă unui agent luminează pentru o clipă suprafața
apei.

Reflexia tremură scurt și dispăru imediat.

— *Plecăm*, spuse Hrebenko.

Unul dintre agenți închise portbagajul jeepului.

Altul stinse lanternă.

Pentru o fracțiune de secundă, întunericul deveni
complet.

Apoi motorul porni.

Sunetul lui păru aproape brutal în liniștea lacului.

Farurile tăiară pentru o clipă marginea apei, stuful și
drumul de pământ.

Apoi jeepul se întoarse încet spre drumul care urca spre
șosea.

Roțile treceau peste denivelări.

Pământul umed absorbea aproape complet zgomotul.

După câteva minute, lumina dispăru.

Lacul rămase din nou singur.

Stuful continua să se miște lent în vântul nopții.

Apa rămânea complet nemișcată.

Sub stratul proaspăt de pământ, la mai puțin mai mult
de un metru adâncime, metalul valizei era acum invizibil
pentru lume.

Dar lacul îl păstra.

*

La marginea satului Hemeiuș, viața continua fără să
știe nimic.

Într-o casă, lângă stația peccu Lukoil, un televizor lumina pereții unei sufragerii. Vocea prezentatorului de știri se auzea înfundat prin geamul închis.

În altă curte, un câine lătra scurt, apoi se liniște din nou.

O lumină galbenă ardea într-o bucătărie unde cineva își termina cina târzie.

Pentru oamenii din sat, noaptea era complet obișnuită.

Nimeni nu știa că la câteva mii de metri de ultimele case se petrecuse o operațiune pentru care, în alte locuri ale lumii, se mobilizau agenții, servicii și bani fără număr.

Jeepul trecu pe drumul principal fără să oprească.

Farurile lui alunecară pentru o clipă peste garduri, peste o poartă de lemn, peste o fântână veche de la marginea drumului.

Nimeni nu îl observă.

După câteva sute de metri, mașina vira pe strada Ion Simionescu – varianta auto dinspre primărie, de la marginea pădurii – și începu să ruleze ușor spre zona Fântânele.

După primărie, panta era scurtă.

Asfaltul se lăsa în întuneric câteva zeci de metri, apoi drumul rămânea drept până după curba de la ieșirea dinspre Fântânele spre Mărgineni, după care începea din nou să urce ușor abrupt, dar scurt.

Pe partea stângă tocmai rămânea silueta bisericii catolice “*Padre Pio*” din Mărgineni. Turnul ei era luminat slab.

Jeepul trecu pe lângă ea fără să încetinească.

După câteva minute, drumul vira deja spre Bacău.

În spate rămânea satul.

Liniștit.

Tăcut.

Ignorant.

*

Pe șoseaua națională, camionul intra deja în zona industrială a Bacăului.

Volkov observă luminile orașului apărând în depărtare.

Ridică din nou telefonul.

— *Intrăm în Bacău.*

— *Confirm.*

— *Blindatul nu schimbă traseul.*

La celălalt capăt al liniei se auzi o voce calmă.

— *Continuă filajul.*

— *Probabil punctul de predare este în oraș.*

Volkov închise.

În fața lui, SUV-ul frână ușor la un semafor.

Pentru o clipă, totul păru complet banal.

Mașini oprite.

Un taxi.

Un autobuz.

Viața normală a unui oraș de provincie.

Volkov zâmbi ușor.

Prada era în sfârșit aproape.

*

În același timp, la câțiva kilometri distanță, jeepul lui Hrebenko rula deja pe Calea Moineștiului, spre luminile Bacăului.

În mașină domnea tăcerea.

Agenții nu vorbeau.

Nu mai era nimic de discutat.

Operațiunea fusese executată exact cum fusese planificată.

În oglinda retrovizoare, întunericul satului Margineni, iar în spate, întunericul satului Hemeiuș dispărea încet.

Iar în spatele lui, pe malul liniștit al lacului Lileci, pământul ascundea deja o poveste care avea să înceapă să circule în curând.

La început ca un zvon.

Apoi ca o legendă.

Și într-o zi, poate, ca o obsesie pentru oameni care nu văzuseră niciodată acea noapte.

Pentru că uneori comorile nu devin importante în momentul în care sunt îngropate.

Devine importante atunci când lumea începe să creadă că ele există.

Capitolul 26

Coadă lacului

La capătul opus barajului, acolo unde lacul Lilieci se pierde în stuf și vegetație sălbatică, noaptea se așezase complet.

Aici apa nu mai avea forma ordonată a acumulării dinspre hidrocentrală. Malurile deveneau neregulate, iar luciul lacului se fragmenta în ochiuri mici de apă care se strecurau printre rădăcinile plantelor și printre tulpinile dese de stuf.

Era partea lacului pe care foarte puțini oameni o cunoșteau.

Un loc în care apa își pierdea liniaritatea și revenea încet la forma ei naturală.

Un colț sălbatic.

Un capăt de lume tăcut.

Aerul avea mirosul greu al apelor stagnante. Un amestec de nămol, stuf umed și vegetație care putrezea lent sub suprafață. Era mirosul specific locurilor unde apa rămâne mult timp nemișcată și unde rădăcinile plantelor cresc direct în pământul saturat.

Vântul trecea încet peste lac.

Stuful foșnea în valuri mici.

Din când în când, câte o broască ascunsă în vegetația de pe mal își făcea auzit glasul scurt. Sunetul ei se răspândea peste apă și apoi dispărea din nou în liniște.

Mai departe, o pasăre de baltă se ridică brusc dintre tulpinile de stuf. Aripile ei bătură aerul de două ori, apoi întunericul înghiți zgomotul.

Pe luciul apei apăreau uneori cercuri concentrice. Câte un pește mic sărea pentru o fracțiune de secundă la suprafață, apoi dispărea din nou în adânc.

În rest, lacul rămânea complet liniștit.

Drumul de pământ care venea dinspre sat se oprea cu câteva sute de metri înainte de această zonă. Mai departe nu mai era decât o potecă îngustă, bătătorită de pescari sau de oamenii care veneau uneori să verifice plasele întinse printre stuf.

Noaptea însă locul rămânea pustiu.

Exact de aceea fusese ales.

Exact de aceea jeepul ajunsese acolo.

Și exact de aceea valiza dispăruse sub pământ fără să lase aproape nicio urmă.

*

La câteva minute după plecarea mașinii, liniștea se închise din nou peste lac.

Motorul fusese înghițit de dealuri.

Roțile nu mai produceau niciun zgomot pe drumul de pământ.

În stuf rămăseseră doar mișcările lente ale vântului și sunetele rare ale vieții nocturne.

Din când în când o broască răspundea alteia de pe malul opus.

Ecoul lor slab se pierdea printre tulpinile dese.

Dacă cineva ar fi ajuns în acel moment la coada lacului, nu ar fi văzut nimic neobișnuit.

Nicio lumină.

Niciun om.

Nicio mașină.

Doar o margine sălbatică de apă și vegetație.

*

Pământul unde fusese săpată groapa era încă ușor umed.

Agenții lucraseră rapid și metodic.

Stratul de sol fusese întins uniform.

Tulpinile de stuf rupte în timpul săpăturii fuseseră reasezate peste pământul bătut.

Urmele de pași fuseseră estompate.

Locul arăta aproape identic cu restul malului.

Doar cineva foarte atent ar fi putut observa că solul fusese mișcat recent.

Dar noaptea nu existau ochi atenți acolo.

Sub acel strat de pământ, puțin la mai mult de un metru adâncime, valiza de aluminiu rămânea complet ascunsă.

În interiorul ei se aflau diamante și perle rare.

Pietre tăiate perfect.

Fiecare dintre ele putea valora cât o casă.

Sau cât o viață.

Dar în acel moment toate acele valori erau complet inutile.

Pietrele nu produceau niciun zgomot.

Nu emiteau nicio lumină.

Nu lăsau nicio urmă.

Erau doar obiecte tăcute îngropate într-un loc unde nimeni nu avea motiv să caute.

*

Deasupra apei începea să se ridice o ceață joasă.

La început abia vizibilă, ca o respirație rece care se desprindea din lac.

Apoi stratul subțire deveni mai dens.

Ceața aluneca lent printre tulpinile de stuf și se întindea peste ochiurile mici de apă.

În lumina palidă a lunii, lacul părea acoperit de o peliculă translucidă.

Contururile malului deveneau neclare.

Vegetatia se estompa.

În câteva ore ceața avea să acopere complet coada lacului.

Pentru oricine ar fi ajuns acolo spre dimineață, locul ar fi părut complet gol.

Doar apă.

Stuf.

Și ceață.

*

La zeci de kilometri depărtare, vehiculul blindat continua să ruleze spre Bacău.

Farurile lui tăiau întunericul șoselei naționale.

În spate, mașina lui Serghei Volkov păstra aceeași distanță constantă.

Agentul rus era convins că transportul real se afla în acel camion.

Exact aceasta fusese ideea diversivării.

Atunci când urmăritorii sunt convinși că au ales direcția corectă, încetează să mai caute alte variante.

În timp ce ei urmăreau blindatul, adevărata încărcătură rămânea complet nemișcată în stuful de la coada lacului.

*

Apa lacului rămânea liniștită.

Din când în când câte un pește mic sărea la suprafață și lăsa cercuri concentrice care se lărgeau încet.

Apoi suprafața revenea la calmul inițial.

În astfel de locuri timpul pare să curgă altfel.

Nu există zgomotul orașului.

Nu există luminile străzilor.

Doar apă.

Vânt.

Și vegetație.

*

Stuful care înconjura coada lacului era vechi.

Unele tulpini depășeau doi metri înălțime.

Rădăcinile lor formau un labirint dens în pământul umed.

Printre ele apa se infiltra încet.

Pentru cineva care nu cunoștea locul, zona era greu de traversat.

Exact aceasta era protecția naturală a ascunzătorii.

Nu existau poteci clare.

Nu existau repere evidente.

Doar o margine sălbatică de lac.

*

Noaptea continua să curgă peste apă.

Vântul scădea încet.

Norii se împrăștiau.

Luna rămase liberă deasupra lacului.

Reflexia ei se întinse ca o bandă argintie printre tulpinile de stuf.

Malul rămânea complet gol. Nimeni nu mai era acolo.

Operațiunea se terminase.

*

Sub pământ însă realitatea era alta.

Valiza diplomatică rămânea ascunsă.

Un obiect mic.

Sigilat.

Rece.

O avere imposibil de urmărit financiar.

O avere care nu mai aparținea nimănui.

*

Istoria este plină de povești despre comori ascunse în locuri spectaculoase.

Peșteri.

Temple.

Casteluri.

Dar realitatea modernă funcționează diferit.

Cele mai sigure ascunzători sunt locurile banale.

Locurile pe lângă care oamenii trec fără să se oprească.

Locurile care se pierd în peisaj.

*

Coadă lacului Lilieci era exact un astfel de loc.

Un colț sălbatic.

O margine de apă.

Stuf.

Pământ umed.

Un loc care nu apărea în ghiduri.

Un loc care nu atrăgea turiști.

Un loc care, pentru majoritatea oamenilor din sat, era doar o zonă bună de pescuit.

*

Dar în acea noapte, acel loc devenise altceva.

Devenise punctul final al unei operațiuni care începuse cu mii de kilometri mai departe.

În săli de briefing.

În subsoluri securizate.

În convoaie blindate care traversaseră Europa.

Toată acea mișcare se terminase aici.

În stuful de la capătul unui lac moldovenesc.

*

Vântul trecu încă o dată peste apă.

Tulpinile se mișcă lent.

Apoi totul se liniște din nou.

Sub pământ, valiza rămânea nemișcată.

În interiorul ei, diamantele continuau să existe fără să știe nimeni.

*

Uneori comorile nu devin importante în momentul în care sunt ascunse.

Ele devin importante abia atunci când oamenii încep să creadă că există.

Dar pentru moment lacul Lilioci rămânea doar un lac liniștit din apropierea satului Hemeiuș.

Un loc unde vântul mișca stuful.

Un loc unde broaștele chemau în întuneric.

Un loc unde ceața se ridica încet peste apă.

Și unde, sub un strat subțire de pământ umed, o valiză plină cu diamante începea încet să dispară din lume.

Prin cea mai sigură metodă posibilă.

Prin tăcere.

Capitolul 27

Moș Ilie Braconierul

Noaptea se așternuse complet peste lacul Lilieci.

Nu venise brusc. În Moldova, întunericul coboară lent peste câmpuri, ca o apă care urcă încet pe maluri. Mai întâi dispar culorile. Apoi liniile se topesc. La urmă rămân doar umbrele.

Cerul era acoperit de nori rari, iar luna apărea din când în când printre ei, aruncând peste apă o lumină rece, aproape metalică.

Lacul părea adormit.

Departe, spre digul hidrocentralei, câteva puncte de lumină fixă ardeau galben în întuneric. Lumini industriale, aceleași care rămân aprinse în fiecare noapte fără să spună nimic despre locul pe care îl luminează.

În rest, întuneric.

Coadă lacului era partea cea mai sălbatică.

Acolo apa nu mai avea forma clară a acumulării, ci se pierdea printre stufuri groase și pământ mlăștinos. Tulpinile de stuf se ridicau unele peste altele, formând o pădure vegetală care foșnea rar atunci când vântul trecea prin ea.

Drumul tehnologic care cobora spre acea zonă era pustiu.

Urmele de roți lăsate mai devreme în pământul moale abia se mai distingeau.

Noaptea are o putere ciudată: șterge repede urmele oamenilor.

Vântul aducea din când în când miros de apă stătută și vegetație umedă. Un miros greu, vegetal, familiar pentru oricine trăise lângă un lac.

Pe suprafața apei se formau cercuri rare, aproape imperceptibile.

Poate de la un pește.

Poate de la vânt.

Poate de la ceva care se mișca sub apă.

În satul Lilieci, câteva ferestre mai erau încă aprinse.

Lumini mici. Galbene.

Casele erau răsfirate, iar între ele se întindeau grădini, mici livezi și garduri vechi de lemn.

Din când în când se auzea câte un câine.

Un lătrat scurt.

Apoi altul.

Sunetele se răspândeau prin noapte și se stingeau încet peste câmpuri.

După aceea revenea liniștea.

O liniște profundă, de sat moldovenesc adormit.

*

La câteva sute de metri de lac, pe drumul îngust care cobora dinspre sat, se mișca o siluetă.

Bărbatul mergea încet.
Nu avea lanternă.
Nu avea nevoie.
Cunoștea drumul pe de rost.
Moș Ilie Braconierul cobora spre lac aproape în fiecare
noapte de vară și în multe nopți de toamnă.
Nu întotdeauna pentru pește.
Uneori doar pentru liniște.
În mâna dreaptă ținea o undiță telescopică.
Pe umăr avea o plasă veche, din sfoară groasă.
Pașii lui erau siguri, de om care știe fiecare groapă din
drum.
Ajunse la marginea stufului și se opri.
Nu se grăbea.
Bătrânii nu se mai grăbesc niciodată.
Privi apa.
Ascultă.
Noaptea avea sunetele ei.
Foșnetul stufului.
Apa lovind malul.
Câte o pasăre care se ridică speriată.
Moș Ilie știa aceste sunete.
Le auzise de mii de ori.
De aceea, atunci când ceva nu era la fel, bătrânul simțea
imediat.
În seara aceea câinii lătraseră prea mult în sat.

Iar Moș Ilie știa din experiență că atunci când câinii latră fără motiv, înseamnă că pe undeva au trecut oameni străini.

Se aplecă ușor.

Ridică o mână de pământ.

Îl frecă între degete.

Pământ umed.

Normal pentru malul lacului.

Moș Ilie strânse puțin ochii.

— *Ciudat... parcă a fost răscolit pe aici.*

Moș Ilie mai făcu câțiva pași spre marginea apei.

Dimineța abia se ridica peste lac, iar ceața se întindea în fâșii subțiri deasupra stufului. Din loc în loc, apa abia se vedea prin pâcla albicioasă.

Atunci bătrânul observă urmele.

În pământul moale se vedeau adânc imprimare două șiruri de anvelope. Late. Grele. Nu de tractor și nici de căruță.

Câteva tulpini de stuf erau rupte, iar iarba fusese culcată într-o direcție clară, ca și cum cineva ar fi coborât până aproape de apă.

Moș Ilie nu spuse nimic. Doar privi urmele câteva clipe, apoi ridică ochii spre lacul liniștit.

Mai privi o dată spre stuful des de la capătul apei.

Nu vedea nimic.

Doar tulpini întunecate care se mișcau încet în vânt.

Bătrânul ridică din umeri.

Poate fusese o vulpe.

Sau un porc mistreț.

În pădurile din jur mai coborau uneori animale până la apă.

Dar bătrânul rămase câteva secunde nemișcat.

Privirea lui se îndreptă spre stuful mai des de la capătul apei.

Nu vedea nimic.

Dar avea senzația că locul fusese tulburat.

Ca atunci când cineva trece prin iarbă și iarbă încearcă să revină la forma ei.

Moș Ilie ascultă din nou.

Nimic.

Doar apa.

Și vântul.

Bătrânul ridică din umeri.

Poate fusese o vulpe.

Sau un porc mistreț.

În pădurile din jur mai coborau uneori animale până la apă.

Se așeză pe o rădăcină groasă de stuf.

Întinse undița.

Pluta căzu în apă cu un zgomot mic.

Apoi totul redeveni liniștit.

*

Sub pământ, la mai puțin de o sută de pași de locul unde stătea bătrânul, valiza rămânea complet nemișcată.

Diamantele nu se schimbau.

Pentru ele timpul nu exista.

Ele puteau rămâne acolo zile.

Sau ani.
Sau decenii.
Sau pentru totdeauna.
Totul depindea de cine avea să afle sau nu primul.

*

Moș Ilie nu știa nimic despre asta.
Privea doar apa.
Și asculta noaptea.
Pentru el lacul era același pe care îl știa de o viață.
Un loc liniștit.
Un loc unde omul vine să stea singur cu gândurile lui.

*

Pe cer, norii se mișcau încet.
Luna apăru din nou.
Lumina ei căzu peste stuf.
Pentru o clipă, locul unde fusese săpat pământul păru
ușor diferit.

Doar o nuanță.
Doar o umbră.
Moș Ilie ridică privirea.
Se uită acolo câteva secunde.
Dar bătrânul nu avea cum să știe ce vede.
Pentru ochiul omului, era doar stuf.
Doar pământ.
Doar malul lacului.
Ridică din nou din umeri. Apoi privirea îi reveni la
plută.
Apa rămânea liniștită.

Noaptea își continua respirația lentă.

Iar la coada lacului Lilieci, sub rădăcinile de stuf și sub pământul umed al malului, o comoară uriașă rămânea ascunsă fără ca nimeni să știe.

Sau aproape nimeni.

Capitolul 28

Planul trei, de rezervă

Planul inițial nu fusese niciodată acesta.

Valiza trebuia să traverseze România fără oprire și să ajungă la frontieră înainte de răsărit. Totul fusese calculat cu luni înainte, desenat pe hărți digitale și verificat în simulări reci, unde fiecare kilometru era doar o linie, iar fiecare oprire era doar o variabilă.

Traseul părea simplu.

Bruxelles — Viena — România — Ucraina. O linie discretă prin Europa.

Dar operațiunea fusese construită în straturi.

Primul transport era cel mai vizibil.

Camioane grele.

Documente oficiale.

Escortă.

Semnale radio.

Semnături.

Rolul lui era simplu: să fie observat.

Să atragă atenția.

Să devină punctul de interes al oricărei interceptări.

Al doilea transport era mai discret, dar mai tentant.

Aur.

Instrumente financiare.

Active care puteau justifica interesul unor servicii sau al unor grupuri criminale.

Interceptarea lui fusese chiar luată în calcul.

Poate chiar dorită.

Dar adevărata încărcătură era a treia.

Valiza.

Diamantele.

Pietrele care puteau fi transportate într-o singură mână și care valorau mai mult decât toate celelalte transporturi la un loc.

Dacă lucrurile ar fi mers conform planului, nimeni nu ar fi observat existența ei.

Dar lucrurile nu merseseră conform planului.

*

Primele semnale apăruseră înainte de Brașov.

La început fusese doar o senzație.

Un vehicul observat prea des în oglinzi.

O distanță constantă păstrată prea disciplinat.

Apoi venise confirmarea.

O transmisie radio interceptată.

Un fragment scurt.

Suficient însă pentru a arăta că operațiunea nu mai era invizibilă.

Nu era ceva neobișnuit.

Operațiunile de acest tip atrag întotdeauna atenția.

Dar momentul era prost.

Prea aproape de final.

*

Hrebenko înțelesese imediat consecințele.

Dacă transportul devenea vulnerabil, exista riscul confiscării.

Nu printr-un atac.

Ci prin ceva mult mai banal.

O oprire.

Un control.

O procedură administrativă.

Un scandal diplomatic.

Protocolul operațiunii prevedea trei niveluri de răspuns.

Primul: continuarea traseului.

Al doilea: devierea.

Al treilea: dispariția încărcăturii.

*

Decizia fusese luată înainte de Onești.

Hrebenko privise câteva secunde ecranul GPS.

Linia traseului mergea mai departe spre nord.

Dar în jurul acelei linii existau sute de kilometri de teritoriu unde un obiect putea dispărea complet.

Câmpuri.

Dealuri.

Păduri.

Lacuri.

Ridicase privirea.

— *Activăm planul trei.*

Agenții nu întrebaseră nimic.

Planul trei era ultima soluție.

Ascunderea temporară.

Neutralizarea urmei logistice.

Recuperarea ulterioară.

*

Lacul Lileci apăruse pe hartă aproape întâmplător.

Un colț de acumulare pierdut între câmpuri.

Un capăt de apă unde lacul se destramă în stuf și vegetație sălbatică.

Un loc fără lumină.

Fără trafic.

Fără martori.

Perfect.

*

La mai puțin de o oră după operațiune, locul redevenise complet liniștit.

Vântul trecea peste suprafața lacului în valuri lungi.

Stuful foșnea încet.

Deasupra apei se ridica o ceață subțire, joasă, care începea să acopere malurile.

Ceața lacurilor apare des în nopțile liniștite.

Se ridică încet din apă.

Se întinde peste vegetație.

Șterge contururile lucrurilor.

Transformă locul într-un peisaj aproape ireal.

Din când în când, câte o broască sare în apă.

Un sunet scurt.

Cercurile se lărgeau pe luciul lacului și dispăreau.

În stuf se auzi foșnetul unei păsări de baltă care își schimba locul.

Apoi din nou liniște.

Dinspre satul Hemeiuș se auzi pentru o clipă un câine.

Un lătrat.

Apoi încă unul.

Sunetul ajunsese până la lac ca un ecou slab și se pierdu în ceață.

Noaptea își reluase respirația.

*

Sub pământul umed de la coada lacului, valiza rămânea nemișcată.

La mai puțin de un metru adâncime.

Sigilată.

Tăcută.

În interiorul ei, diamantele stăteau fixate în compartimente capitonate.

Pietre rare.

Pietre care trecuseră prin mâinile unor comercianți și bancheri, prin camere securizate și seifuri bancare.

Pietre care valorau mai mult decât toate casele din satul și comuna Hemeiuș la un loc.

Dar lacul nu știa.

Stuful nu știa.

Natura nu ține evidența bogățiilor omenești.

Pentru ea, o valiză și o piatră sunt aproape același lucru.

*

Mai târziu, pe drumul îngust care cobora dinspre sat, o siluetă apăru pentru câteva clipe în ceața lacului.

Moș Ilie Braconierul.

Coborâse din nou spre apă, ca în multe alte nopți din viața lui.

Nu știa nimic despre ceea ce se întâmplase acolo cu puțin timp înainte.

Pentru el lacul era același pe care îl știa de o viață.

Un loc liniștit.

Un loc unde omul vine să stea singur cu gândurile lui.

Silueta lui se opri pentru o clipă la marginea stufului.

Bătrânul privi apa.

Apoi ceața.

Apoi întunericul.

Nimic nu părea schimbat.

După câteva minute își văzu de treabă și dispăru din nou în liniștea lacului.

*

În satul Hemeiuș, însă, câinii lătraseră prea mult în noaptea aceea.

Iar dimineața, când oamenii se întâlneau la magazin sau la cârciumă, cineva pomenise în treacăt că pe drumul spre lac trecuseră mașini.

Nu se știa ce mașini.

Nu se știa de ce.

Doar că noaptea fusese agitată.

Moș Ilie avea să spună și el, câteva zile mai târziu, la o masă de pescari, că pământul de la coada lacului părea puțin răscolit.

Atât.

Nimic mai mult.

O observație.

O bănuială.

O frază spusă fără importanță.

Dar legende încep uneori exact așa.

*

Pentru moment însă lacul Lilioci rămânea doar un lac liniștit din apropierea satului Hemeiuș.

Un loc unde ceața se ridica din apă.

Unde vântul mișca stuful.

Unde broaștele cântau în nopțile de vară.

Și unde, sub pământul umed al malului, o valiză plină cu diamante dispăruse din lume prin cea mai sigură metodă posibilă.

Prin tăcere.

Și prin uitare.

Cel puțin pentru o vreme.

Capitolul 29

Primul care pune întrebarea

Noaptea se adâncea peste Moldova.

Pe șoselele dintre câmpuri, farurile mașinilor deveneau rare, iar satele rămâneau în urmă ca niște insule de lumină galbenă pierdute în întuneric.

La sute de kilometri de lacul Liliéci, pe un drum care urca spre nord, două mașini ucrainene înaintau cu viteză constantă.

Motorul primei torcea uniform.

A doua păstra aceeași distanță, aceeași disciplină de convoi pe care oamenii o păstrează atunci când au lucrat mult timp împreună.

Operațiunea se terminase.

Valiza nu mai era în mașini.

Nu mai exista presiunea transportului.

Dar în mintea lui Hrebenko rămânea un lucru esențial: locul.

Știa lacul.

Știa stuful.

Știa punctul exact unde pământul fusese deschis și apoi închis din nou.

Atâta timp cât oamenii care cunoșteau locul rămâneau în viață, planul de avarie nu era o pierdere.

Era doar o pauză.

Valiza putea fi recuperată mai târziu.

Peste o lună.

Peste un an.

Peste zece.

Diamantele nu expiră.

Dar în operațiunile de acest tip există o regulă nescrisă.

Dacă tu știi locul, există șanse mari ca și altcineva să îl caute.

Prima lumină albastră apăru abia în ultima clipă.

Nu un girofar agresiv.

Nu un blocaj de poliție.

Doar o scurtă clipire de lumină, rece și precisă, suficientă pentru a obliga reacția.

Convoiul rula pe drumul dintre Gura Humorului și Suceava, acolo unde șoseaua trece prin culoare de pădure și dealurile se apropie de asfalt ca niște ziduri întunecate.

Noaptea, locul devine aproape gol.

Puține case.

Puține lumini.

Multă pădure.

Șoferul primei mașini frână instinctiv.

Reflex profesional.

A doua mașină frână imediat după el, păstrând distanța exactă a convoiului.

Motoarele rămaseră pornite, torcând scurt în aerul rece al nopții.

Din întunericul pădurii apăru un SUV închis la culoare. Apoi încă unul.

Nu veneau de pe șosea.

Ieșiseră din lateral, de pe o bretea forestieră aproape invizibilă.

Mișcările oamenilor care coborâră din ele erau calme.

Fără grabă.

Fără zgomot.

Fără gesturi inutile.

Profesioniștii nu creează panică.

Mai întâi creează normalitate.

Un bărbat se apropie de geamul mașinii lui Hrebenko și ridică o legitimație atât de repede încât nu putea fi citită.

— *Control de securitate.*

Tonul era corect.

Aproape politicos.

Dar arma ascunsă sub geacă făcea conversația inutilă.

Hrebenko înțelese imediat.

Nu pentru că ar fi recunoscut omul.

Ci pentru că, în meseria lui, există momente în care mirosul capcanei este mai clar decât orice dovadă.

Deschise ușa încet.

În jurul lor pădurea era complet tăcută.

Nicio mașină civilă.

Niciun martor.

Drumul dintre Gura Humorului și Suceava rămăsese pustiu în ambele direcții.

Operațiunea fusese calculată perfect.

Convoiul fu scos de pe șosea și împins pe un drum forestier care intra abrupt în pădure.

Roțile intrară pe pietriș.

Apoi pe pământ bătut.

Crengile joase se frecau de caroserii.

Farurile luminau trunchiuri groase de fag, noroi și pâlcuri de ceață joasă care se ridicau dintre rădăcini.

După câteva minute se opriră într-o poiană îngustă, tăiată în mijlocul pădurii ca o cicatrice veche.

Acolo teatrul se termină întotdeauna repede.

Nu mai exista control.

Nu mai exista procedură.

Doar concluzie.

Interogatoriul fu scurt.

Întrebările la fel.

Unde?

Când?

Cu cine?

Ce traseu?

Hrebenko tăcu.

Nu era prima dată când se afla într-o astfel de situație.

Știa că uneori tăcerea este singura formă de rezistență rămasă.

Unul dintre ucraineni încercă să sară asupra unuia dintre atacatori.

Nu ajunsese nici la jumătatea gestului.

Un zgomot scurt, înăbușit.

Apoi liniște.

Noaptea înghiți totul repede.

Pădurea din Bucovina are talentul acesta: absoarbe zgomotul și îl ascunde între copaci.

După câteva minute, mașinile dispărură din poiană.

Crengile încetară să se mai miște.

Iar când pădurea redeveni complet liniștită, secretul locului exact rămăsese în viață în tot mai puține minți.

Și, în mod ironic, cea mai improbabilă dintre ele nu se afla în nicio structură de putere.

Nu într-un serviciu.

Nu într-un dosar.

Nu într-un raport.

Se afla într-un sat.

În capul unui bătrân care nu știa ce știe.

*

În Hemeiuș, dimineața veni încet.

Ceața lacului se ridică în straturi subțiri.

Câinii din sat lătrau la trecători. Oamenii deschideau porțile.

Viața își relua rutina obișnuită.

Moș Ilie spuse doar atât:

— *Parcă au intrat niște mașini pe la lac azi-noapte.*

Nu făcu o poveste.

Nu ridică vocea.
Spuse doar ce găsisese.
Urme.
Pământ răscolită.
Stuful apăsător la coada lacului.
În sate, astfel de fraze circulă repede.
De la unul la altul.
De la magazin la cârciumă.
De la cârciumă la altă masă.
La început oamenii ridică din umeri.
Poate pescari.
Poate tineri.
Poate cineva rătăcit.
Dar când cineva spune că *urmele intrau până în stuf*,
lucrurile rămân puțin în minte.
Nu mult.
Doar cât să devină o poveste spusă mai departe.

*

Câteva ore mai târziu, povestea ajunsese la urechile unui
om care nu era din sat.

Andrei Moga.

Ziarist de investigație.

Nu venise în Hemeiuș pentru lac.

De două zile urmărea altă poveste, una care se mișca
prin presă și prin rapoarte oficiale cu prea multe goluri pentru
a fi întâmplătoare: transportul oprit în Ungaria.

Un transport despre care se vorbea mult, dar se știa
puțin.

Prea puțin.
Traseele nu se potriveau.
Numărul vehiculelor nu era clar.
Iar în astfel de cazuri există o regulă simplă pe care
jurnaliștii buni o învață repede:
Când detaliile lipsesc, nu înseamnă că nu există.
Înseamnă că cineva le ascunde.
Din acest motiv Moga începuse să urmărească orice
zvon ciudat apărut în zonă.
Mașini necunoscute.
Mișcări de noapte.
Drumuri ocolite.
Orice.
Când auzi povestea despre un bătrân din Hemeiș care
găsise urme de mașini la coada lacului Lilieci, nu râse.
Nu pentru că ar fi crezut imediat povestea.
Ci pentru că suna exact ca genul de detaliu pe care îl
căuta.
Ceru doar numele omului.
Apoi îl căută.
Moș Ilie îl privi cu neîncrederea firească a bătrânilor
față de oamenii care notează tot.
Dar jurnalistul știa să tacă exact cât trebuie.
Îl lăsa să povestească în ritmul lui.
Urme.
Noaptea.
Stuf apăsător.
Pământ răscolit.

Luata separat, lucrurile nu însemnau nimic.

Dar în mintea lui Moga ele nu rămăseseră separate.

Pentru că el avea deja în cap altă poveste.

Un transport blocat în Ungaria.

Operațiuni financiare obscure.

Rute deviate.

Oficial nimeni nu vorbea despre un al treilea transport.

Tocmai de aceea ideea îi păru absurdă.

Iar absurditatea este uneori primul semn că ai atins ceva real.

— *La ce oră ai găsit urmele?* întrebă el.

— *Dimineață.*

— *Și sigur intrau până la coadă?*

— *Până la coadă.*

Moga închise carnetul.

Nu pentru că se lămurise.

Ci pentru că simțise acel clic interior pe care îl fac faptele când încep să se lege.

Un reflex vechi al meseriei.

Momentul în care o poveste începe să se adune în jurul unei întrebări simple.

*

În seara aceea lacul Lilieci era din nou liniștit.

Satul la fel.

Câinii lătrau la alte umbre.

Sub pământ, valiza nu se mișca.

În pădurile din nordul României, cei care știau locul exact fuseseră reduși la tăcere.

Iar între aceste două tăceri începea să se nască ceva nou.

Nu încă legenda.

Legenda are nevoie de timp.

Mai întâi vine bănuiala.

Apoi întrebarea.

Apoi omul care nu renunță la întrebare.

În acea clipă, fără să știe nimeni cu adevărat, comoara de la lacul Lilieci încetase să mai fie doar o operațiune secretă.

Începuse să devină o poveste.

Iar poveștile, spre deosebire de secrete, au un obicei ciudat.

Nu rămân îngropate.

Capitolul 30

Flash-Back: Pădurile Sucevei

Dimineța nu venise încă peste pădurile Sucevei.

În acea parte a Moldovei, noaptea se retrage mai greu. Lumina ajunge târziu printre brazi, iar până atunci pădurea rămâne o lume închisă, în care sunetele par mai grele decât în câmp.

Motoarele se opriseră.

După câteva minute, liniștea devenise aproape deplină.

Doar metalul răcit al mașinilor mai trosnea din când în când, ca și cum ar fi respirat.

Poiana în care fuseseră oprite vehiculele era îngustă și tăcută. Copacii o închideau din toate părțile. Crengile lor formau o boltă întunecată care înghițea orice lumină.

Operațiunea se terminase repede.

Prea repede pentru cineva din afară.

Pentru profesioniști însă fusese doar o concluzie logică.

Odată ce devenise clar că valiza nu mai era asupra lor, oamenii nu mai reprezentau un transport.

Reprezentau informație.

Și informația, atunci când nu poate fi controlată, devine un risc.

Unul dintre ruși verifică încă o dată interiorul primei mașini.

Compartimentele.

Portbagajul.

Sub scaune.

Totul fusese deja cercetat, dar rutina este ultima formă de siguranță. Dacă greșești, nu greșești pentru că nu ai verificat o dată. Greșești pentru că nu ai verificat de două ori.

Nu era nimic.

Nici valiza.

Nici vreun indiciu clar despre locul unde dispăruse.

Doar hărți.

Doar telefoane.

Doar trasee.

Comandantul echipei ruse privea fără grabă mașinile.

Nu era un om care se enerva ușor.

În meseria lui, lucrurile importante se întâmplă rar prin explozie.

Se întâmplă prin eliminare.

Se apropie de Hrebenko.

Ofițerul ucrainean stătea sprijinit de portiera mașinii, cu mâinile legate. În lumina slabă a lanternelor, fața lui părea mai calmă decât ar fi trebuit să fie.

— *Unde este?* întrebă rusul.

Nu ridică vocea.

Nu era nevoie.

Hrebenko îl privi fără să răspundă.

În jurul lor, pădurea rămânea complet nemișcată.

Nicio pasăre.

Niciun animal.

Uneori animalele simt că în anumite locuri este mai bine să nu apară.

— *Unde ați lăsat-o?*

Tăcere.

Unul dintre ucrainenii își întoarse capul spre Hrebenko. Nu spuse nimic, dar în privirea lui era aceeași hotărâre.

Dacă ar fi vorbit, poate ar fi câștigat câteva ore.

Dar oamenii ca ei știu că anumite lucruri nu se negociază.

Rusul făcu un gest scurt.

Doi oameni scoaseră telefoanele și le așezară pe capota mașinii.

Hărți digitale.

Urme GPS.

Trasee.

Totul arăta același lucru.

Convoiul intrase în Moldova.

Trecuse de Bacău.

Ajunsesese în zona Oneștiului.

Apoi traseul devenise confuz.

Prea multe opriri scurte.

Prea multe devieri.

Exact genul de mișcare care indică activarea unui plan de avarie.

Rusul înțelesese deja un lucru sigur.
Valiza nu mai era asupra lor.
Restul era doar o ipoteză.
Poate fusese transferată.
Poate fusese ascunsă.
Poate fusese pierdută într-un punct pe care nu aveau cum să-l identifice fără răspunsul acestor oameni.

— *Ultima dată întreb*, spuse el.

— *Unde?*

Hrebenko îl privi câteva secunde.

Apoi zâmbi foarte ușor.

Nu un zâmbet de bravură.

Mai degrabă un zâmbet obosit.

— *Prea târziu.*

Asta fu tot.

Rusul îl privi încă o clipă.

Apoi ridică din umeri.

Uneori răspunsurile nu sunt necesare.

În acea noapte, pădurea înghiți repede totul.

Fără zgomot.

Fără focuri prelungite.

Fără dramă.

Operațiunea se încheie la fel cum începuse: eficient.

După câteva minute, oamenii ruși urcară din nou în vehicule.

Mașinile porniră.

Farurile se aprinseră pentru scurt timp, luminând trunchiurile groase ale copacilor.

Apoi dispărură pe drumul forestier.
Poiana redeveni tăcută.
Doar două mașini rămăseseră acolo.
Părăsite.
Motorul lor se răcea încet.
Pădurea nu ține minte ce vede.
Plantele cresc peste urme.
Ploaia spală pământul.
În câteva zile locul avea să arate din nou ca orice alt
colț de pădure din Bucovina.
Pentru oamenii care plecaseră din poiană, secretul
dispăruse.

*

La peste o sută de kilometri depărtare, lacul Lilieci
dormea liniștit.
Stuful se mișca încet.
Apa respira calm.
Sub pământul umed de la coada lacului, valiza rămânea
perfect nemișcată.
Diamantele nu știau nimic despre păduri.
Nimic despre execuții.
Nimic despre planuri geopolitice.
Pentru ele nu exista decât întunericul solului.
Și timpul.
Dar lumea oamenilor nu funcționează ca lumea
pietrelor.
În satul Lilieci, o poveste începuse deja să circule.
O poveste spusă într-o cârciumă.

Repetată a doua zi.
Ascultată de un ziarist.
Povestea era încă mică.
Abia o bănuială.
Dar poveștile cresc repede atunci când ating ceva real.
Iar uneori un secret pe care serviciile îl cred îngropat
pentru totdeauna poate supraviețui în cel mai improbabil loc.
Nu în dosare.
Nu în memorii oficiale.
Ci în mintea unui bătrân care pescuiește noaptea la lac.
Și care, fără să știe exact de ce, nu reușește să uite *urma*
de anvelopă din stuf.

Capitolul 31

Ziaristul

În dimineața în care Andrei Moga s-a întors la lacul Lilieci, vremea era una dintre acele dimineți cenușii de primăvară târzie în care lumina nu pare să vină de nicăieri.

Cerul era acoperit complet de nori joși, iar aerul avea acel miros ușor umed pe care îl lasă nopțile reci peste pământul încălzit în timpul zilei.

Drumul tehnologic care cobora spre coada lacului era aproape pustiu.

Pe partea stângă se întindea apa, lungă și liniștită, fără niciun val vizibil. Pe partea dreaptă, câteva fâșii de stuf bătrân se legănau ușor în bătaia unui vânt abia simțit. Lacul părea complet nevinovat, exact așa cum îl vedeau de obicei oamenii din sat.

Dar jurnalistul nu venise să admire peisajul.

Andrei Moga conducea încet, cu geamul coborât, privind atent marginile drumului. Avea un obicei vechi din anii de teren: atunci când verifici un loc despre care ai doar o poveste spusă la cârciumă, trebuie să lași ochii să observe lucruri pe care mintea încă nu le caută.

Povestea lui Moș Ilie îi rămăsese în minte.

Radioul mașinii mergea încet, pe o frecvență de știri.

— Autoritățile ungare au confirmat că transportul interceptat pe autostrada M1 face obiectul unei anchete financiare. Vehiculele vor fi returnate Ucrainei, însă fondurile confiscate rămân sub investigație.

Moga ascultă fără să comenteze.

Era o știre aparent banală în contextul războiului.

Dar experiența îl învățase că uneori marile povești încep din detalii care, la început, nu atrag atenția nimănui.

Bătrânul nu fusese spectaculos. Nu folosisese cuvinte mari. Nu spusese nimic care să pară extraordinar.

Doar atât:

Mașini.

Noaptea.

Faruri stinse.

Stuf.

Pământ mișcat.

Urme de roți.

Luete separat, aceste lucruri nu însemnau nimic. Dar experiența îl învățase că poveștile care pornesc din detalii mici au uneori o rezistență ciudată. Ele refuză să dispară din minte.

La capătul drumului, Moga opri motorul.

Cobori.

Liniștea era aproape totală.

Depart, spre sat, se auzea lătratul unui câine. Pe apă, o rață sălbatică își scutură aripile, ridicând câteva cercuri largi pe suprafața lacului.

În rest, nimic.

Jurnalistul își puse mâinile în buzunare și începu să meargă încet spre zona indicată de Moș Ilie.

Stuful era mai rar decât părea noaptea. Malul avea o pantă ușoară, iar pământul era acoperit de un strat subțire de iarbă crudă.

La prima vedere, locul nu arăta diferit de restul malului.

Dar Moga nu se grăbi.

Se opri.

Privi.

Apoi mai făcu câțiva pași.

Și atunci observă primul detaliu.

Stuful.

Nu era rupt.

Dar fusese împins.

Câteva tulpini erau înclinate într-o direcție care nu avea legătură cu vântul. Era mișcarea tipică produsă atunci când cineva intră printre ele cu forță.

Se aplecă.

Pământul era ușor tasat.

Nu mult.

Dar suficient cât să creeze o zonă mai întunecată, mai compactă decât restul solului.

Jurnalistul scoase telefonul și făcu câteva fotografii.

Apoi mai făcu câțiva pași.

Și atunci văzu urmele.
Nu erau perfecte.
Nu erau adânci.
Dar erau acolo.
Două linii paralele, abia vizibile în pământul umed.
Urme de anvelope.
Se aplecă și privi mai atent.
Profilul cauciucului era lat.
Nu era de tractor.
Nu era de căruță.
Era clar de mașină. Și nu de una mică.
Moga își mușcă ușor buza de jos.
Apoi scoase din buzunar un carnet mic și începu să
noteze.

Ora.

Locul.

Poziția.

Distanța aproximativă până la apă.

În meseria lui, detaliile sunt totul. Fără ele, o poveste
rămâne doar o impresie.

Se ridică și privi lacul.

Apa era liniștită, iar capătul îngust al lacului dispărea
într-o zonă de stuf mai dens.

Dacă cineva ar fi vrut să vină aici noaptea, locul era
perfect.

Izolată.

Ascuns.

Lipsit de martori.

Drumul tehnologic era folosit rar.

Iar satul era suficient de departe încât lumina farurilor să nu atragă atenția imediat.

Jurnalistul mai rămase câteva minute privind zona.

Apoi se întoarse la mașină.

Nu avea încă o poveste.

Avea doar o întrebare.

Dar uneori întrebările sunt mai valoroase decât răspunsurile.

*

În mai puțin de un sfert de oră ajunse în Bacău.

În timpul drumului, Moga nu ascultă radio.

Conducea în liniște, cu mintea ocupată de imaginea urmelor de roți din pământ.

În redacție era aproape liniște.

Clădirea veche a ziarului avea acel miros familiar de hârtie, cafea și calculatoare care funcționează prea mult.

Câțiva colegi discutau despre un scandal local din primărie. Altul lucra la un material despre licitațiile pentru reparația drumurilor județene.

Moga își salută colegii cu un gest scurt și se așează la birou.

Deschise laptopul.

Nu începu să scrie.

În schimb, deschise mai multe site-uri de știri.

Căută articole.

Agenții internaționale.

Publicații europene.

Și după câteva minute găsi din nou articolul care îi atrăsese atenția cu două zile înainte.

Scandalul din Ungaria.

Un transport suspect interceptat la graniță.

Lingouri de aur.

Documente bancare.

Investigații internaționale.

La momentul respectiv părea doar o știre mare de politică externă.

Dar acum Moga o reciti cu mai multă atenție.

Existau detalii interesante.

Transportul fusese descoperit accidental.

Ruta era neclară.

Autoritățile vorbeau despre posibilitatea existenței unor transporturi suplimentare.

Jurnalistul se lăsă pe spate în scaun.

Deschise o hartă.

Apoi începu să urmărească traseele.

Europa Centrală.

Ungaria.

Vestul României.

Carpații.

Moldova.

Traseul era logic.

Dacă cineva ar fi vrut să transporte valori mari către Ucraina fără să atragă atenția, acea rută era una dintre cele mai potrivite.

Autostrăzi rapide până în centrul României.

Apoi drumuri naționale.

Iar în final, zone rurale unde controlul devenea mai dificil.

Moga trase o linie imaginară cu degetul pe hartă.

Viena.

Budapesta.

Deva.

Brașov.

Valea Oituzului.

Onești.

Bacău.

Apoi privi din nou poziția lacului Lilieci.

Coincidența era stranie.

Prea stranie.

În acel moment, ideea apără pentru prima dată clar în mintea lui.

Nu ca o certitudine.

Ci ca o ipoteză.

„Dacă transportul interceptat în Ungaria nu fusese singurul?”

Dacă existaseră mai multe?

Și dacă unul dintre ele dispăruse pe traseu?”

Moga închise laptopul pentru câteva secunde și rămase nemișcat.

Aceasta era partea delicată a meseriei.

Momentul în care o bănuială începe să capete formă.

Majoritatea reporterilor se opresc aici.

Pentru că bănuielile sunt periculoase.

Dar Moga nu era genul care să se oprească.
Deschise din nou laptopul.
Căută informații despre transporturile suspecte
menționate în investigațiile din Ungaria.
Existau referințe vagi.
Indicații despre posibile rute alternative.
Mențiuni despre convoaie dispărute din radarul
autorităților.
Nu era nimic clar.
Dar era suficient cât să alimenteze o întrebare.
Dacă un transport dispăruse...
Unde ar fi putut dispărea?
Și de ce?
Jurnalistul își notă câteva lucruri pe un bloc de hârtie.
Lacul Lilieci.
Urme de roți.
Mașini noaptea.
Stuf.
Transporturi de valori.
Ungaria.
Ucraina.
Apoi încercă să privească lucrurile din alt unghi.
Dacă cineva ar fi transportat ceva extrem de valoros și
ar fi simțit că transportul este compromis, ce ar face?
Ar continua drumul?
Sau ar ascunde încărcătura?
Lacul Lilieci apărea din nou în mintea lui.
Un loc izolat.

Accesibil cu mașina.

Ascuns.

Perfect pentru o oprire de urgență.

Moga se ridică și merse la geam.

Strada era liniștită.

Oamenii treceau grăbiți.

Nimeni nu părea să știe că, poate, la câțiva kilometri de oraș, într-un loc banal de pe malul unui lac, ar putea exista ceva care schimba complet sensul unei povești.

Jurnalistul se întoarce la birou.

Nu avea dovezi.

Nu avea confirmări.

Avea doar o ipoteză.

Dar uneori ipotezele sunt începutul celor mai mari investigații.

În acea clipă, Andrei Moga făcu un lucru simplu.

Scrise pe foaie trei cuvinte.

„Al treilea transport?”

Le privi câteva secunde.

Apoi adăugă încă unul.

„Comoară?”

Capitolul 32

Amenințările

Primele semne au apărut aproape imediat.

Nu ca o lovitură directă.

Nu ca o amenințare.

Ci ca o mică fisură în liniștea obișnuită a lucrurilor.

În dimineața următoare după ce Andrei Moga își formulase ipoteza despre posibilul al treilea transport, redacția era aproape goală. Era una dintre acele dimineți în care orașul părea să pornească greu la drum. Cerul era acoperit, iar lumina părea filtrată printr-o perdea subțire de ceață.

Jurnalistul ajunsese devreme.

Avea un obicei vechi: atunci când o poveste începe să prindă formă, liniștea de dimineață este singurul moment în care mintea poate ordona lucrurile.

Deschise laptopul și reciti notițele din ziua precedentă.

Lacul Lilieci.

Urme de roți.

Zvonul despre mașini care ar fi intrat noaptea la coada lacului.

Scandalul din Ungaria.

Ipoteza transportului dispărut.

Toate acestea erau încă doar piese disperate.

Dar instinctul îi spunea că între ele exista o legătură.

Tocmai atunci telefonul vibra pe masă.

Număr necunoscut.

Nu era neobișnuit. Reporterii primesc des apeluri de la surse care preferă anonimatul.

Dar ceva în felul în care suna telefonul îl făcu pe Moga să ridice privirea înainte de a răspunde.

Ridică.

— *Da?*

Vocea de la celălalt capăt era calmă. Neutru masculină.

Genul de voce pe care nu o ții minte după ce convorbirea se termină.

— *Domnul Andrei Moga?*

— *Da.*

O pauză scurtă.

— *Investigați ceva în zona lacului Lilieci?*

Întrebarea veni direct.

Prea direct.

Moga nu răspunse imediat.

În presă există o regulă simplă: atunci când cineva știe deja ce faci, răspunsul tău contează mai puțin decât reacția ta.

— *De ce întrebați?* spuse el calm.

Vocea nu părea deranjată.

— *Curiozitate profesională.*

Jurnalistul zâmbi ușor.

— *Curiozitatea profesională este domeniul meu, nu al dumneavoastră.*

La celălalt capăt se auzi o respirație scurtă.

Apoi vocea reveni, la fel de liniștită.

— *Unele locuri sunt mai sensibile decât par.*

Pauză.

— *Și unele povești nu merită transformate în articole.*

Convorbirea se încheie brusc.

Nici salut.

Nici explicații.

Doar tăcere.

Moga lăsă telefonul pe birou și rămase câteva secunde nemișcat.

În meseria lui, astfel de apeluri nu sunt rare.

Dar niciodată nu sunt întâmplătoare.

Cineva știa.

Nu doar că fusese la lac.

Ci că investighează.

Și, mai ales, cineva voia să știe cât de departe ajunsese.

Jurnalistul își trecu mâna prin păr și privi ecranul laptopului.

Ipoteza despre al treilea transport, pe care cu o oră înainte o privise doar ca pe o posibilitate teoretică, devenise brusc mai reală.

Pentru că nimeni nu sună un reporter anonim pentru o poveste care nu există.

Două zile mai târziu, lucrurile au devenit și mai clare.

Era aproape prânz când Moga ieși din redacție.

Aerul de afară era mai cald decât în dimineața precedentă, iar strada principală era aglomerată de oameni care mergeau grăbiți spre magazine și instituții.

Jurnalistul coborî treptele clădirii și își aprinse o țigară.

Nu apucă să tragă decât două fumuri.

— *Domnul Moga?*

Vocea venise din stânga.

Un bărbat stătea sprijinit de o mașină parcată pe trotuar.

Era îmbrăcat simplu.

Geacă închisă la culoare.

Pantaloni gri.

Fără insignă.

Fără uniformă.

Dar felul în care stătea și felul în care privea arătau ceva ce Moga recunoștea imediat.

Siguranța omului care nu are nevoie să se prezinte.

Jurnalistul se apropie.

— *Da?*

Bărbatul zâmbi scurt.

— *Vă pot reține un minut?*

— *Depinde pentru ce.*

— *Pentru o discuție între profesioniști.*

Această formulă îl făcu pe Moga să ridice ușor sprâncenele.

— *Nu știam că suntem colegi de breaslă.*

Bărbatul ignoră ironia.

— *Am auzit că lucrați la o poveste interesantă.*

Jurnalistul nu răspunse.

În astfel de momente, tăcerea este cea mai bună replică.

Bărbatul continuă.

— *Lacul Lilieci.*

Spuse cuvintele ca și cum ar fi menționat vremea.

Moga simți un mic nod de tensiune în stomac.

Dar nu îl arătă.

— *Este un lac destul de cunoscut în zonă, spuse el calm.*

— *Exact.*

Pauză.

Bărbatul îl privi câteva secunde.

Apoi spuse fraza care avea să rămână în mintea jurnalistului mult timp după aceea.

— *Unele povești nu sunt făcute să devină articole.*

Cuvintele erau aproape identice cu cele din telefonul anonim.

Dar de data aceasta nu veneau din întunericul unei convorbiri.

Veneau de la un om real.

Aflat la doi metri distanță.

Moga își stinse țigara pe asfalt.

— *Atunci de ce există?* întrebă el.

Bărbatul ridică ușor din umeri.

— *Pentru că lumea este mai complicată decât presa.*

— *Și dumneavoastră reprezentați partea complicată?*

Un zâmbet abia vizibil trecu pe fața interlocutorului.

— *Eu reprezint partea pragmatică.*

Pauză.

— *Uneori, domnule Moga, investigațiile nu duc la adevăr.*

— Și unde duc?

— La probleme inutile.

Jurnalistul îl privi direct.

— *Pentru cine?*

Bărbatul nu răspunse imediat.

Se uită spre capătul străzii, apoi înapoi la reporter.

— *Pentru toată lumea.*

Apoi se desprinsese de mașină.

— *Gândiți-vă la asta.*

Și plecă.

Nu amenințase. Nu ridicase tonul. Nu spusese nimic explicit.

Dar mesajul fusese transmis.

Moga rămase câteva secunde pe loc.

În jurul lui, oamenii continuau să treacă grăbiți.

Nimeni nu observase discuția.

Nimeni nu părea să știe că, pentru câteva minute, cineva verificase cât de departe ajunsese o investigație.

Jurnalistul se întoarse încet spre redacție.

În mintea lui, lucrurile deveniseră mai simple.

Dacă cineva încearcă să te oprească înainte să publici ceva, există doar două posibilități.

Ori povestea este complet falsă.

Ori este extrem de adevărată.

Și nimeni nu mobilizează oameni discreți pentru o poveste falsă.

*

În acea seară, Andrei Moga stătea singur în redacție.

Lumina neonului se reflecta palid în geamul ferestrei, iar orașul începea să se liniștească.

Pe birou erau răspândite notițele.

Lacul Lilieci.

Urme de roți.

Transportul din Ungaria.

Telefonul anonim.

Bărbatul din fața redacției.

Toate aceste lucruri formau acum o imagine nouă.

Nu mai era doar o ipoteză.

Era o poveste care începuse să se apere singură.

Iar poveștile care se apără singure sunt aproape întotdeauna reale.

Moga deschise agenda de reportaj și începu să rescrie notițele cu litere mai clare. Apoi adăugă lângă fiecare dintre ele câte o oră aproximativă și câteva semne de întrebare.

Era un obicei vechi.

În investigațiile care deveneau complicate, timpul ajungea uneori mai important decât faptele.

Închise agenda, o împinse puțin mai în spate pe birou și deschise laptopul.

Scrise o frază pe prima pagină a unui document nou.

„Dacă cineva încearcă să te oprească înainte să începi, înseamnă că ai ajuns deja prea aproape.”

Se opri.

Privind cuvintele.

Apoi adăugă încă o propoziție.

„Și uneori, tocmai asta este motivul pentru care trebuie să mergi mai departe.”

În acel moment, jurnalistul înțelese ceva simplu.

Nu mai era doar o poveste despre niște urme găsite pe malul unui lac.

Devenise o poveste pe care cineva nu voia să o spună nimeni.

Iar pentru un jurnalist adevărat, nu există motiv mai bun pentru a continua.

Capitolul 33

București

Bucureștiul era închis de coloane oficiale și de filtre de securitate.

De la primele ore ale dimineții, străzile din jurul Palatului Cotroceni fuseseră transformate într-un perimetru controlat. Baraje metalice, polițiști în uniforme închise la culoare și agenți ai serviciilor de protecție stăteau la fiecare intersecție.

Din când în când, câte o coloană de motociclete deschidea drumul unei mașini oficiale, iar sirenele scurte tăiau zgomotul obișnuit al orașului.

Mașinile negre ale delegațiilor intrau una după alta în curtea palatului, într-un ritm aproape mecanic.

Pentru trecători era doar încă o zi în care capitala devenea, pentru câteva ore, scena unei vizite de stat.

Oamenii se opreau pe trotuare, încercând să ghicească cine se afla în mașinile cu geamuri fumurii. Unii ridicau telefoanele pentru a filma coloanele oficiale. Alții priveau doar câteva secunde, apoi își vedeau mai departe de drum.

Pentru majoritatea locuitorilor orașului era doar o știre.

O vizită diplomatică.

Încă o întâlnire între lideri.

În interiorul instituțiilor însă, atmosfera era diferită.

Nu era o tensiune vizibilă.

Nu apărea în gesturi sau în cuvinte.

Dar se simțea în felul în care consilierii vorbeau mai încet decât de obicei, în telefoanele care sunau mai des și în privirile scurte schimbate între oamenii care păreau să știe mai mult decât spuneau.

În curtea Palatului Cotroceni, camerele televiziunilor transmiteau imagini în direct.

Operatorii își ajustau cadrele.

Reporterii repetau în șoaptă formulările comunicate de presă.

— *Președintele Ucrainei, Volodimir Zelenski, se află astăzi la București pentru discuții cu autoritățile române privind cooperarea regională și sprijinul acordat Kievului în contextul războiului.*

Pe ecranele televizoarelor apăreau aceleași imagini, aproape identice pe toate canalele.

Steaguri.

Garda de onoare.

Strângeri de mână.

Declarațiile publice erau scurte și atent formulate.

Se vorbea despre securitate.

Despre solidaritate.

Despre stabilitatea regiunii.

Cuvinte alese cu grijă.

Cuvinte care nu spuneau aproape nimic.

Nimeni nu menționa însă ceea ce nu apărea în comunicatele oficiale.

*

Într-un birou lateral al clădirii, departe de camerele televiziunilor, câțiva consilieri discutau în șoaptă.

Camera era mică și luminată slab.

Pe birou erau câteva dosare deschise, iar două telefoane vibrau din când în când.

Unul dintre bărbați răsfoia un document fără să ridice privirea.

— *Oficial, agenda este economică*, spuse el.

Celălalt ridică din umeri.

— *Oficial.*

Se apropie de fereastră și ridică ușor jaluzeaua.

În curte se vedeau camerele televiziunilor și mișcarea disciplinată a agenților de securitate.

— *Dar la Kiev se vorbește despre altceva*, adăugă el.

Primul bărbat își ridică privirea.

— *Despre ce?*

Celălalt ezită o clipă.

— *Despre un transport dispărut.*

În cameră se făcu liniște.

— *Ce transport?*

— *Valori.*

O pauză scurtă.

— *Se spune că ar fi fost pietre.*

— *Pietre?*

— *Diamante.*

Nimeni nu confirmase nimic.

Nu exista niciun document oficial.

Nicio declarație publică.

Și totuși, în ultimele zile, același zvon începuse să circule prin mai multe capitale europene.

Un transport.

O dispariție.

O încărcătură despre care nimeni nu vorbea în mod oficial.

Unul dintre consilieri închise dosarul.

— *Sunt doar zvonuri.*

Celălalt zâmbi vag.

— *În diplomatie, zvonurile apar de obicei după ce adevărul a fost deja rostit...*

Se opri o clipă.

— *Dar nu în public.*

În curtea palatului, camerele televiziunilor continuau să transmită imagini liniștite.

Declarațiile oficiale vorbeau despre cooperare și stabilitate. Dar uneori întrebările sunt mai importante decât răspunsurile.

Și tocmai de aceea vizita fusese organizată atât de repede.

*

La aproape trei sute de kilometri distanță, într-un apartament din Bacău, televizorul era deschis pe același canal de știri.

Imaginile de la Cotroceni se succedau lent pe ecran.

Andrei Moga stătea pe marginea canapelei, cu telecomanda în mână.

Reporterul repeta aceleași formulări despre cooperare regională și securitate.

Moga nu asculta cu adevărat.

Privea imaginile.

În mintea lui începeau să se lege lucruri care nu păreau să aibă legătură între ele.

Transportul interceptat în Ungaria.

Banii.

Zvonurile despre valori dispărute.

Și povestea lacului Lilieci.

Pe ecran apăru din nou imaginea palatului.

Steaguri.

Coloane oficiale.

Garda de onoare.

Pentru majoritatea telespectatorilor era doar o știre diplomatică.

Dar pentru Moga imaginea avea altă greutate.

Își aminti liniștea apei de la Lilieci.

Malul lacului.

Locul unde pământul fusese răscolit.

Un gând îi trecu prin minte.

Poate că povestea aceea nu era doar despre sat.

Poate că lacul acela liniștit ascundea ceva care interesa oameni aflați mult mai departe decât își imaginase la început.

Televizorul continua să vorbească despre stabilitatea regiunii.

Dar Moga avea impresia că, undeva între imaginile de la Cotroceni și liniștea apei de la Lilieci, exista o legătură pe care nimeni nu o spusese încă cu voce tare.

Și tocmai asta îl neliniștea cel mai mult.

*

În acel moment, pe ecranul televizorului apăru o imagine de ansamblu a curții Palatului Cotroceni.

Coloanele oficiale continuau să intre și să iasă în liniște.

Pentru telespectatori era doar o transmisie obișnuită.

Dar în spatele ușilor închise ale clădirii, discuțiile erau mult mai scurte decât declarațiile făcute în fața camerelor.

Uneori, în astfel de locuri, o singură propoziție este suficientă.

Iar când ea este rostită, lucrurile încep să se miște în alte părți ale țării.

La câteva ore după încheierea vizitei, un telefon scurt avea să fie dat într-un birou din Bacău.

Nu era o conversație lungă.

Nu era nevoie.

Uneori sunt suficiente doar câteva cuvinte pentru ca liniștea unui loc să fie întreruptă.

Iar în dimineața următoare, la lacul Lilieci, liniștea avea să se termine.

Capitolul 34

Razia

Operațiunea a început într-o dimineață rece de la sfârșitul lunii martie, înainte ca satul să se trezească pe deplin.

Primele mașini au apărut pe drumul care cobora spre lac în jurul orei șase. Erau vehicule închise la culoare, fără însemne vizibile, urmate la câteva minute de două autospeciale ale poliției.

La început, puțini au observat.

În sat, oamenii se trezesc lent. Cineva scoate vacile din curte, altul aprinde focul în sobă, câinii încep să latre la orice mișcare neobișnuită. Dar până când primele femei au ieșit pe poartă cu gălețile pentru apă, drumul tehnologic care ducea la coada lacului era deja blocat.

Două mașini ale poliției au fost așezate transversal.

Un cordon de agenți s-a poziționat pe marginea drumului.

Dincolo de ei, câteva siluete în haine civile discutau scurt, cu gesturi economice, ca oamenii obișnuiți cu operațiuni în care timpul nu trebuie irosit.

Nimeni nu anunțase nimic oficial.

Dar în astfel de locuri, vestea se răspândește fără cuvinte.

Câinii au început să latre.

Câteva ferestre s-au deschis.

Un tractorist care mergea spre câmp a încetinit, apoi a întors capul lung, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

În mai puțin de o oră, toată zona știa că la lac se întâmplă ceva.

*

La capătul drumului, lângă stuful care marca începutul cozii lacului Lilieci, operațiunea era deja în desfășurare.

Zona fusese împărțită în sectoare.

Un grup de jandarmi mergea de-a lungul malului, verificând terenul cu atenție metodică. Nu păreau grăbiți. Se deplasau încet, privind fiecare metru de pământ, fiecare porțiune de stuf.

Un alt grup instala echipament pe marginea apei.

Scafandrii.

Își pregăteau costumele, măștile și buteliile în tăcere, ca într-un ritual repetat de sute de ori.

Mai departe, câțiva bărbați în haine civile studiau o hartă desfășurată pe capota unei mașini.

Gesturile lor erau calme.

Nu ridicau vocea.

Nu gesticulau.

Dar modul în care ceilalți oameni din jur se mișcau în raport cu ei arăta clar cine conducea operațiunea.

Unul dintre ei ridică privirea spre lac.

— *Sectorul trei*, spuse scurt.

Un jandarm făcu un semn cu capul și porni în direcția indicată.

Totul se desfășura cu o eficiență aproape mecanică.

Nu exista spectacol.

Nu existau explicații.

Doar o căutare metodică.

*

La marginea drumului, câțiva localnici se adunaseră deja.

Stăteau la distanță, privind în tăcere.

— *Ce-or face acolo?* întrebă unul.

— *Caută ceva*, răspunse altul.

— *Ce să caute?*

Bărbatul ridică din umeri.

— *Dacă erau după pește, nu veneau cu jandarmii.*

Un altul se apropie puțin mai mult de cordonul poliției.

— *Dom'șef, ce s-a întâmplat?*

Polițistul nu răspunse.

Se uită doar la el cu o expresie neutră și făcu un gest scurt cu mâna, indicându-i să se retragă.

Localnicul se întoarse spre ceilalți.

— *Nu spun nimic.*

— *Normal că nu spun.*

Dar tocmai tăcerea aceea făcea lucrurile mai interesante.

Pentru oamenii din sat, misterul este combustibil.

Și nimic nu aprinde imaginația mai repede decât o operațiune în care nimeni nu explică nimic.

*

În apă, scafandrii dispăruseră deja sub suprafață.

Din când în când apăreau bule.

Un cablu subțire lega unul dintre ei de mal, iar un jandarm urmărea atent mișcarea acestuia.

Căutarea dura.

Ore întregi.

Malul era verificat centimetru cu centimetru.

Stuful era împins în lateral.

În unele locuri fusese tăiat.

Un detector de metale scana solul cu un bâzâit monoton.

Dar rezultatul era același.

Nimic.

Pe măsură ce timpul trecea, tensiunea din echipă devenea vizibilă doar pentru ochiul atent.

Unul dintre ofițerii în civil privea ceasul des.

Altul discuta la telefon, întors cu spatele spre lac.

Dar căutarea continua.

Pentru că uneori operațiunile de acest tip nu sunt despre probabilitate.

Sunt despre certitudine.

Cineva era convins că ceva se află acolo.

*

În jurul prânzului, scafandrii ieșiră din apă.

Unul dintre ei își scoase masca și clătină din cap.

— *Nimic.*

Ofițerul în civil îl privi câteva secunde.

— *Verificați din nou sectorul patru.*

— *L-am verificat.*

— *Verificați-l încă o dată.*

Scafandru nu comentă.

Intră din nou în apă.

Căutarea continuă încă două ore.

Dar rezultatul nu se schimbă.

Pentru că locul pe care îl căutau nu era acolo.

Era mai departe.

În zona sălbatică a stufului.

Exact acolo unde, în noaptea operațiunii, valiza fusese îngropată în grabă.

Iar acest detaliu îl știau acum doar doi oameni.

Unul mort.

Celălalt dispărut.

*

Spre seară, operațiunea a fost oprită.

Echipamentele au fost strânse.

Scafandrii și-au încărcat buteliile în camion.

Mașinile au pornit pe rând spre drum.

Oficial, nu fusese descoperit nimic.

Oficial, fusese doar o verificare.

Dar pentru oamenii care participaseră la operațiune rămânea o întrebare.

Ce căutaseră, de fapt?

Unul dintre cei care fuseseră acolo era un subofițer de poliție din Bacău.

Un om obișnuit.

Nu făcea parte din cercul decizional.

Nu știa planul complet al operațiunii.

Rolul lui fusese simplu: să stea în cordonul de securitate și să țină localnicii la distanță.

Ore întregi nu făcuse altceva decât să privească lacul și să răspundă cu aceeași frază:

— *Nu aveți voie să treceți.*

La finalul zilei, era obosit.

Și, ca majoritatea oamenilor, oboseala slăbește disciplina.

Când ajunse în sat, se opri la cârciuma lui Petrică.

Înăuntru erau deja câțiva bărbați.

Paharele erau pe jumătate pline.

Fumul de țigară plutea în aer.

— *Ei, dom' polițist, spuse unul râzând, ați găsit aurul?*

Subofițerul zâmbi.

— *Ce aur?*

— *Păi dacă veniți cu armata la lac, clar nu căutați broaște.*

Cei din jur râseră.

Polițistul luă o gură de bere.

— *N-am găsit nimic.*

— *Aha.*

Unul dintre bărbați se aplecă peste masă.

— *Dar ce căutați?*

Subofițerul ridică din umeri.

— *Nu știu exact.*

Apoi adăugă, aproape fără să-și dea seama:

— *Ceva mare, probabil.*

Pauză.

— *Au venit și scafandri.*

În încăpere se făcu liniște.

Pentru că în sat există o regulă simplă.

Dacă vin scafandri, înseamnă că ceva valoros este în apă.

Sau aproape de apă.

Unul dintre bărbați ridică paharul.

— *Asta înseamnă că e ceva acolo.*

Subofițerul nu răspunse.

Dar era prea târziu.

Pentru că, în acel moment, fără să știe, spusese exact cât trebuia.

Iar în mediul rural, informațiile nu mor niciodată.

Ele cresc.

Se multiplică.

Și, odată pornite, nu mai pot fi oprite.

A doua zi, povestea avea să plece din cârciuma lui Petrică spre restul satului.

Iar de acolo, mai departe.

Mult mai departe decât și-ar fi imaginat oricine.

Capitolul 35

Zvonul

În mediul rural, informațiile nu circulă.

Ele se răspândesc.

Ca fumul.

Ca mirosul de ploaie.

Ca un zvon care nu are nevoie de dovezi pentru a prinde rădăcină.

Totul a început în cârciuma lui Petrică.

Subofițerul de poliție nu spusese mare lucru. Nu povestise detalii precise, nu menționase vreun nume, nu descrisese vreo descoperire. Din contră, spusese exact ce era adevărat:

- că la lac veniseră jandarmi, polițiști și scafandri.
- că au căutat ceva.
- și că nu au găsit nimic — cel puțin asta spusese echipa care condusese operațiunea.

Dar oamenii din sat nu sunt interesați de ceea ce nu s-a găsit.

Ei sunt interesați de ce se caută.

Iar atunci când statul caută ceva cu jandarmi și cu scafandri, lucrul acela nu poate fi banal.

Prima transformare a poveștii s-a produs chiar în aceeași seară.

Unul dintre bărbații din cârciumă, după două pahare de țuică, a spus cu jumătate de glumă:

— *Dacă vin scafandri, sigur e aur.*

Cei de la masă au râs.

Dar ideea rămăsese în aer.

Aur.

Unul dintre bărbați ridică privirea de la pahar.

— Am auzit la radio că ungurii au oprit niște camioane cu bani.

— Ucrainene, completă altul.

— Da... ziceau că nu se știe exact ce era în ele.

Cineva râse.

— În vremurile astea, orice transport e suspect.

Cuvintele se amestecară cu poveștile despre lac.

Aur.

Camioane.

Ucraina.

În sate, informațiile nu rămân niciodată în forma lor inițială.

Ele cresc, se transformă și devin altceva.

Cuvântul are o greutate aparte în sate.

Nu pentru că oamenii ar vedea aur des.

Ci tocmai pentru că nu îl văd niciodată.

Aurul aparține poveștilor.

Legendelor cu haiduci, cu războaie, cu averi îngropate în grabă.

Iar atunci când o poveste modernă pare să semene cu o legendă veche, imaginația oamenilor începe să lucreze singură.

*

A doua zi dimineață, povestea plecase deja mai departe.

Nu ca un zvon.

Ci ca o afirmație.

Subofițerul îi spusese unui prieten.

Prietenul spusese la rândul lui altcuiva.

Iar acel altcineva spusese mai departe:

— *Au găsit aur la lac.*

Nu era adevărat.

Dar nici complet fals.

Pentru că în mintea celui care povestea, aurul era singura explicație logică pentru o operațiune atât de mare.

În satul Lileci, povestea a ajuns înainte de prânz.

La început timid.

Spusă în șoaptă.

— *Ai auzit?*

— *Ce?*

— *Au căutat ceva la lac.*

— *Știu.*

— *Aur.*

Cuvântul a trecut de la o poartă la alta.

De la o femeie la alta.

De la un bărbat la altul.

În câteva ore, nimeni nu mai vorbea despre scafandri sau despre jandarmi.

Toată lumea vorbea despre aur.

*

Dar zvonurile nu stau niciodată pe loc.

Ele evoluează.

Se adaptează.

Se amplifică.

În aceeași după-amiază, în satul vecin, povestea avea deja altă formă.

Acolo nu mai era vorba de aur.

Era vorba de diamante.

— *Au venit niște mașini noaptea*, spunea un bărbat la magazin.

— *Ce mașini?*

— *Străine.*

— *Și?*

— *Au îngropat ceva.*

— *Ce?*

— *Diamante.*

Argumentul era simplu.

Aurul este greu.

Diamantele sunt mici.

Dacă cineva ar fi vrut să ascundă ceva valoros, diamantele ar fi fost alegerea perfectă.

Logica era imperfectă.

Dar în lumea zvonurilor, logica nu trebuie să fie corectă.

Trebuie doar să fie convingătoare.

*

Până seara, povestea ajunsese deja în alte două sate.

La fiecare oprire, ea se schimba puțin.

Într-un loc, era vorba de aur.

În altul, de lingouri.

În altul, de o comoară.

Dar toate variantele aveau un element comun.

Lacul Lilieci.

Și faptul că ceva fusese căutat acolo.

*

În câteva zile, legenda începea să prindă contur.

Oamenii nu mai vorbeau despre operațiunea statului.

Vorbeau despre noaptea în care niște mașini străine au venit la lac.

Despre oameni care au umblat prin stuf.

Despre ceva îngropat.

Despre jandarmii care au venit prea târziu.

Despre scafandrii care au căutat în locul greșit.

Și, mai ales, despre comoară.

Cuvântul acesta avea o putere specială.

Comoară.

Nu aur.

Nu diamante.

Comoară.

Pentru că o comoară nu are dimensiuni exacte.

Poate fi orice.

Și tocmai de aceea poate deveni orice în imaginația oamenilor.

*

În cârciuma lui Petrică, discuțiile deveniseră tot mai aprinse.

În fiecare seară, alți oameni veneau cu versiuni noi.

— *Eu am auzit că era aur de război.*

— *Ba nu, era transport străin.*

— *Ba nu, era comoara unei bănci.*

— *Ba nu, era ceva din Ucraina.*

Nimeni nu știa nimic sigur.

Dar toți știau ceva.

Iar când mulți oameni știu câte puțin, povestea devine inevitabilă.

*

La câteva zile după razie, un bărbat a mers singur până la lac.

Nu cu intenții mari.

Doar din curiozitate.

A mers până la coada apei.

A privit stuful.

A privit pământul.

Nu a găsit nimic.

Dar a plecat cu o idee.

Dacă jandarmii au căutat în apă...

Poate că lucrul acela nu era în apă.

Poate era pe mal.

Gândul acesta era simplu.

Dar avea să devină periculos.

Pentru că ideile simple sunt cele care se răspândesc cel mai repede.

*

În următoarele zile, tot mai mulți oameni au început să se gândească la același lucru.

Dacă există o comoară...

Dacă jandarmii nu au găsit-o...

Dacă ea este încă acolo...

Atunci cineva o va găsi.

Și, în astfel de povești, fiecare om speră în secret că acel cineva ar putea fi el.

*

Astfel începe orice legendă.

Nu cu adevărul.

Ci cu o poveste spusă într-o cârciumă.

Cu o propoziție rostită prea ușor.

Cu o informație scăpată din greșeală.

Iar odată pornită, legenda nu mai aparține celui care a spus-o primul.

Ea aparține tuturor.

Și, în câteva săptămâni, lacul Lilieci nu mai era doar un lac.

Devenise un loc despre care oamenii vorbeau în șoaptă.

Un loc unde, undeva sub pământ sau sub apă, s-ar putea afla o comoară.

Și exact această posibilitate era suficientă.

Pentru că uneori nu ai nevoie de certitudine pentru a
porni o vânătoare de comori.

Îți ajunge doar un zvon.

Capitolul 36

Comoara

Primele semne au apărut discret.

Nu în ziare.

Nu pe internet.

Nu în vreun anunț oficial.

Au apărut pe drumurile de țară.

Câteva luni mai târziu, într-o seară de toamnă târzie, când frigul începea să coboare peste câmpurile din jurul Bacăului, două mașini au oprit la marginea drumului care ducea spre lacul Liliaci.

Nu era nimic spectaculos.

O Dacie veche și un Opel obosit de ani.

Din ele au coborât patru bărbați.

Au scos din portbagaj două lopeți, o târnăcopă și o lanternă puternică.

Nu vorbeau mult.

Nu râdeau.

Nu făceau glume.

Mergeau direct spre coada lacului.

Nu erau primii.

În aceeași noapte, la câteva sute de metri distanță, alți trei oameni coborau dintr-o mașină cu numere de Iași.

Mai târziu a apărut o dubă.

Apoi încă o mașină.

Nimeni nu organizase nimic.

Nimeni nu dăduse un semnal.

Dar zvonurile își făcuseră deja treaba.

În câteva luni, povestea comorii de la lacul Lilieci ajunsese în tot județul.

Unii spuneau că sunt lingouri de aur.

Alții vorbeau despre diamante.

Cei mai imaginați spuneau că este o comoară adusă din străinătate și îngropată în grabă într-o noapte.

Nimeni nu știa adevărul.

Dar asta nu conta.

Pentru că atunci când există chiar și o șansă mică de a găsi o comoară, oamenii devin dispuși să încerce.

*

În primele zile au venit puțini.

Cinci.

Zece.

Apoi douăzeci.

Unii veneau după lăsarea întunericului.

Alții dimineața devreme.

Unii săpau cu lopeți.

Alții aduseseră detectoare de metale.

Pământul de pe malul nordic al lacului începu să fie brăzdat de gropi mici.

Unele adânci.

Altele doar încercări rapide.

Stuful fusese călcat în picioare.

Iar liniștea lacului începea să dispară.

*

La cârciuma lui Petrică se vorbea acum doar despre asta.

— *Au găsit ceva?* întreba cineva.

— *Nu încă.*

— *Dar sigur e acolo.*

— *Dacă statul a venit cu jandarmi și scafandri, înseamnă că știe ceva.*

Discuțiile se repetau în fiecare seară.

Unii râdeau.

Unii spuneau că este o prostie.

Dar chiar și cei care râdeau se uitau uneori spre lac cu o curiozitate greu de ascuns.

Pentru că fiecare om are, undeva în mintea lui, o slăbiciune pentru ideea de comoară.

*

Într-o noapte de noiembrie, lucrurile au început să se transforme.

Nu era o noapte specială.

Cerul era acoperit.

Vântul bătea slab peste apă.

Dar pe drumul care ducea spre lac luminile farurilor au început să apară una după alta.

Mașini.

Mai multe decât de obicei.
Unele cu numere din județ.
Altele din alte orașe.
Oamenii coborau în tăcere.
Scoateau uneltele din portbagaj.
Lanternelor li se aprindea lumina albă, rece.
Apoi grupurile porneau spre stuf.
Câte doi.
Câte trei.

Ca niște echipe improvizate într-o expediție despre care nimeni nu știa exact unde trebuie să sape.

*

Dacă cineva ar fi privit locul de sus, imaginea ar fi fost aproape ireală.

Pe malul nordic al lacului Lilieci se mișcau zeci de puncte de lumină.

Lanternelor.

Detectoarelor de metale.

Oamenii mergeau încet, căutând zone unde pământul părea mai moale.

Apoi începeau să sape.

Loviturile târnăcoapelor se auzeau în noapte ca niște bătăi metalice înfundate. Și răsunau surd în pământul umed.

Din când în când, detectorul de metale scotea câte un bip scurt, iar oamenii se opreau o clipă, privind locul ca pe o promisiune.

Mirosul de motorină de la generatoarele portabile plutea peste apă. Pe mâinile lor, pământul negru se usca încet, crăpând ca o a doua piele.

Pământul era aruncat în lateral.

Unii săpau zece minute și plecau.

Alții rămâneau ore întregi.

În unele locuri se formaseră deja gropi adânci.

Dar nimeni nu găsisese nimic.

Și totuși, nimeni nu pleca.

Pentru că fiecare om era convins că comoara ar putea fi la câțiva metri mai încolo.

Sau poate la câțiva pași.

Sau poate exact în locul unde urma să sape următoarea groapă.

*

Pe drum continuau să apară mașini.

Un bărbat adusese chiar și un detector profesional.

Altul venise cu două lopeți și un prieten.

Unii râdeau.

Alții săpau cu o seriozitate aproape religioasă.

Era o vânătoare de comori.

Una fără hartă.

Fără indicii.

Fără certitudini.

Dar cu o speranță care creștea de la o oră la alta.

*

La câteva sute de metri de locul unde oamenii săpau, lacul rămânea liniștit.

Apa era neagră.

Stuful foşnea încet.

Şi undeva, sub pământul rece, în locul exact unde fusese îngropată în grabă în acea noapte de panică, valiza de aluminiu rămânea neatinsă.

La câteva zeci de metri de oamenii care săpau.

La câteva zeci de metri de lopeţile care răscoleau pământul.

Dar suficient de ascunsă pentru a rămâne invizibilă.

*

Pe măsură ce noaptea avansa, numărul oamenilor creştea.

Un grup nou apărea la fiecare jumătate de oră.

Lanternelor se înmulţeau.

Malul lacului începea să semene cu un furnicar luminat.

Zeci de oameni săpau.

Căutau.

Se mutau dintr-un loc în altul.

Uneori se certau.

Alteori râdeau.

Dar nimeni nu renunţa.

Pentru că fiecare dintre ei credea că următoarea lovitură de târnăcop ar putea atinge ceva dur.

Metal.

Aur.

Diamante.

Comoara.

*

Dacă cineva ar fi trecut atunci pe drumul care trecea pe lângă lac, ar fi văzut o imagine ciudată.

Zeci de siluete împrăștiate pe mal.

Lumini care se mișcau haotic.

Oameni care săpau în liniște.

Alții care veneau încă dinspre sat.

O procesiune lentă, tăcută.

O vânătoare de comori născută dintr-un zvon.

*

În acea noapte, lacul Lilieci nu mai era doar un lac.

Devenise un loc unde speranța și imaginația oamenilor se întâlneau cu o poveste pe care nimeni nu o putea confirma.

Un loc unde fiecare groapă săpată era o promisiune.

Un loc unde fiecare lanternă aprinsă era o speranță.

Și unde zeci de oameni căutau ceva despre care nimeni nu știa cu adevărat dacă există.

Și tocmai de aceea o căutau cu și mai multă înverșunare.

Capitolul 37

Noaptea care nu mai aparținea nimănui

Noaptea aceea nu semăna cu celelalte.

La prima vedere, era aceeași noapte liniștită peste lacul Lilieci. Cerul era acoperit de nori groși care nu lăsau luna să se vadă decât uneori, în pete palide de lumină. Vântul bătea încet peste apă, făcând stuful să foșnească cu acel sunet lung și moale care seamănă mai mult cu o respirație decât cu o mișcare.

Dar liniștea aceea era doar aparență.

În spatele ei se mișca ceva.

O tensiune invizibilă, ca o poveste care nu mai putea fi oprită.

Drumul care cobora dinspre sat spre coada lacului era acum brăzdat de urme de roți proaspete. Pământul era bătut de mașini care veniseră una după alta, unele cu motorul oprit cu mult înainte de mal, altele coborând până aproape de stuf.

În aer plutea un miros amestecat de pământ umed, benzină, fum de țigară și iarbă zdrobită sub pași.

Cei care veneau nu vorbeau tare.
Nu era genul de loc unde să strigi.
Era un loc unde oamenii vorbeau în șoaptă, de parcă
lacul ar fi putut auzi.

*

La ora nouă seara, pe mal erau deja câteva grupuri.
Trei bărbați din Buhuși, care veniseră cu o Dacie albă,
își montaseră detectorul de metale lângă o porțiune de stuf
mai rar.

Doi tineri din Bacău săpau deja de aproape o oră, fără
să scoată nimic altceva decât rădăcini groase și pietre.

Mai departe, aproape de apă, un bărbat în vârstă își
luminase zona cu o lanternă mare și săpa încet, metodic, ca
și cum ar fi fost la muncă într-o grădină.

Fiecare lucra separat.

Dar toți aveau aceeași idee.

Poate că următoarea lovitură de târnăcop va suna
diferit.

Poate că sub stratul de pământ se află ceva.

*

La ora zece, luminile se înmulțiseră.

Dinspre drum coborau alte mașini.

Unele veneau încet, cu farurile stinse, ghidându-se doar
după luminile care deja mișunau pe mal.

Când coborau oamenii, primul lucru pe care îl făceau
era să privească în jur.

Nu pentru că s-ar fi temut.

Ci pentru că voiau să vadă unde sapă ceilalți.

Pentru că, într-o vânătoare de comori, instinctul spune
că trebuie să fii mereu puțin mai departe decât ceilalți.

Un bărbat își aprinse o țigară și privi malul.

— *Parcă e furnicar*, spuse el.

Prietenul lui ridică din umeri.

— *Dacă e aur, să fie pentru toți*.

Râseră.

Dar râsul acela era scurt.

Pentru că nimeni nu era acolo pentru distracție.

*

Pe măsură ce noaptea înainta, lacul începea să capete o
lumină stranie.

Luminile lanternelor se mișcau peste stuf ca niște
licurici mari și nervoși.

Din loc în loc, detectorul de metale scotea un bip scurt,
iar oamenii se aplecau imediat, cu respirația tăiată.

De fiecare dată era același rezultat.

Un cui.

O bucată de fier.

O capsă ruginită.

Dar fiecare semnal era suficient pentru a aprinde din
nou speranța.

*

La marginea drumului, două mașini noi apăruseră.

Una era un SUV negru.

Din el coborâră trei bărbați îmbrăcați în haine scumpe.

Nu păreau oameni care să sape des.

Dar aveau un detector profesional.

Unul dintre ei privi scena de pe mal și zâmbi.

— *Deci chiar s-a răspândit.*

— *Ai crezut că nu?*

— *Nu atât de repede.*

Porniră spre stuf.

*

În același timp, la câteva sute de metri depărtare,
Andrei Moga stătea lângă mașina lui.

Nu venise să sape.

Venise să privească.

Farurile erau stinse.

Motorul oprit.

Din locul unde era parcat putea vedea aproape tot
malul.

Luminile lanternelor.

Oamenii.

Gropile.

Pentru un jurnalist, scena era incredibilă.

Un zvon.

Atât fusese nevoie.

Un zvon pornit într-o cârciumă.

Un subofițer obosit.

O propoziție spusă prea ușor.

Și acum zeci de oameni săpau pământul unui lac.

*

Moga scoase telefonul și făcu câteva fotografii.

Apoi privi din nou scena.

În acel moment începu să înțeleagă povestea.

Dacă ceea ce bănuia era adevărat, un singur articol ar fi fost suficient pentru a aprinde tot satul. Nu ar mai fi venit doar câțiva curioși cu lopeți și detectoare de metale. Ar fi venit zeci, poate sute de oameni convinși că pământul ascunde ceva care le poate schimba viața.

Moga știa prea bine cum funcționează asemenea istorii. Uneori un jurnalist nu dezvăluie doar un fapt. Uneori declanșează o goană pe care nimeni nu o mai poate opri.

Era ceva aproape poetic în absurditatea ei.

Oameni care săpau fără hartă.

Fără indicii.

Fără certitudine.

Doar cu credința că sub pământ se află ceva.

Uneori oamenii caută comori nu pentru că știu unde sunt, ci pentru că speră la o scurtătură prin viață.

Fiecare groapă săpată era, în felul ei, o formă de speranță.

O încercare simplă de a crede că, sub câțiva metri de pământ, poate exista ceva care schimbă destinul. Iar speranța, odată aprinsă, sapă uneori mai adânc decât orice târnăcop.

Comoara.

Cuvântul acesta devenise mai mare decât realitatea.

*

La miezul nopții, malul lacului era plin.

Zeci de gropi.

Zeci de oameni.

Loviturile de târnăcop se auzeau ritmic.

Pământul era aruncat în lateral.

Unii deveniseră nervoși.

— *Aici nu e nimic!*

— *Mută-te mai încolo.*

— *Acolo au săpat deja.*

— *Nu, aici e alt strat.*

Detectorul de metale continua să cânte.

Bip.

Bip.

Bip.

De fiecare dată oamenii se opreau.

Se aplecau.

Săpau mai repede.

Dar rezultatul era mereu același.

Nimic.

*

Pe lac, apa rămânea liniștită.

Din când în când, o pasăre de noapte zbura deasupra stufului, deranjată de luminile care nu ar fi trebuit să existe acolo.

Stuful foșnea.

Vântul aducea mirosul de pământ proaspăt săpat.

Iar undeva, sub acel pământ, valiza de aluminiu rămânea exact unde fusese lăsată.

Tăcută.

Invizibilă.

La doar câteva zeci de metri de locul unde oamenii săpau.

Dar suficient de bine ascunsă încât să nu fie găsită.

*

La ora unu noaptea, câțiva renunțară.
Se urcară în mașini și plecară.
Dar alții veneau în locul lor.
O Dacie veche opri lângă drum.
Din ea coborâră doi frați.
Unul avea o lopată.
Celălalt o lanternă.
— *Aici e?*
— *Aici.*
Porniră spre mal fără să mai spună nimic.

*

Dacă cineva ar fi privit locul de sus, imaginea ar fi fost aproape cinematografică.

Pe întunericul lacului, malul nordic era luminat de zeci de puncte de lumină.

Luminile lanternelor.
Detectoarele de metale.
Mașinile parcate haotic pe marginea drumului.
Oamenii se mișcau ca niște umbre.
Săpau.
Se mutau.
Se întorceau.
Era o coregrafie a speranței.
O coregrafie absurdă, dar perfect umană.

*

Andrei Moga rămase acolo până aproape de ora două.
Nu mai făcea fotografii.

Telefonul stătea în buzunarul hainei, uitat pentru moment.

Privea doar.

De pe locul unde își parcase mașina putea vedea aproape tot malul nordic al lacului. Luminile lanternelor se mișcau încet prin stuf, unele dispărând pentru câteva clipe când oamenii se aplecau să sape, apoi reapărând mai departe, ca niște stele rătăcite coborâte prea aproape de pământ.

Din când în când se auzea câte o lovitură de târnăcop.

Metal în pământ.

Sunetul acela surd, scurt, care se propagă prin noapte ca o bătaie de inimă.

Apoi liniște.

Apoi din nou.

Moga simțea că asistă la ceva care depășea simpla curiozitate a unor oameni care caută o comoară.

În fața lui nu era doar o scenă de noapte pe malul unui lac.

Era începutul unei povești.

O poveste care crescuse prea repede pentru a mai putea fi oprită.

În mintea lui, lucrurile se legau deja.

Urmele de roți pe care le văzuse prima dată.

Subofițerul care vorbise prea mult.

Razia oficială care nu găsisese nimic.

Telefonul anonim.

Șoaptele din cârciumă.

Toate acestea se adunaseră într-un singur punct.

Aici.

Pe malul acestui lac liniștit din apropierea Bacăului.

Nu mai era doar o investigație.

Nu mai era doar o ipoteză despre un transport dispărut.

Nu mai era doar o suspiciune că undeva, într-o noapte grăbită, cineva îngropase ceva ce nu trebuia găsit.

Devenise altceva.

Mult mai mare decât atât.

O legendă.

Iar legendele au o logică diferită de a faptelor.

Ele nu se nasc din dovezi.

Se nasc din întrebări.

Din golurile dintre lucruri.

Din propozițiile spuse prea repede și din tăcerile care urmează după ele.

Moga știa bine un lucru pe care oamenii obișnuiți îl uită adesea: atunci când o poveste ajunge să circule singură prin mintea oamenilor, nu mai aparține nimănui.

Nu mai aparține nici celui care a spus-o primul.

Nici celui care încearcă să o dezmință.

Nici măcar adevărului.

Legende au o forță ciudată.

Ele cresc din imaginația colectivă.

Și odată ce cresc, nici statul, nici serviciile, nici explicațiile raționale nu le mai pot opri.

Privi încă o dată malul lacului.

Oamenii continuau să sape.

Unul își mutase lanterna mai aproape de apă.

Altul stătea aplecat în groapă, aruncând pământul în lateral cu mișcări rapide.

Mai departe, doi bărbați discutau aprins lângă detectorul de metale.

Toți aveau aceeași expresie.

Aceeași tensiune în mișcări.

Aceeași convingere că următoarea lovitură ar putea fi cea care schimbă totul.

Moga își dădu seama că nu mai avea ce căuta acolo în noaptea aceea.

Povestea începuse deja.

Iar de acum înainte avea să crească singură.

Se urcă în mașină.

Motorul porni încet, cu un sunet scurt care păru pentru o clipă prea puternic în liniștea câmpului.

Mai rămase câteva secunde cu mâinile pe volan, privind încă o dată scena prin parbriz.

Apoi întoarse mașina pe drumul de pământ.

*

Când plecă, luminile lanternelor încă se mișcau pe mal.

Se mișcau încet, uneori haotic, alteori aproape disciplinat, ca niște licurici mari rătăciți printre stuf și gropi proaspăt săpate. Din loc în loc, o lumină dispărea pentru câteva secunde, când cineva se apleca în groapă, apoi reapărea mai încolo, mutată cu câțiva pași mai departe, ca și cum speranța însăși ar fi migrat dintr-un loc în altul.

Loviturile de târnăcop continuau.

Sunetul lor se răspândea în noapte cu un ecou scurt și înfundat. Metalul lovea pământul, pământul răspundea surd, iar apoi liniștea revenea pentru o clipă, înainte ca o altă lovitură să spargă din nou aerul rece al nopții.

Uneori se auzea și zgomotul lopeților.

Pământ aruncat în lateral.

Rădăcini rupte.

Pietre scoase la suprafață.

Detectorul de metale scoase din nou un semnal scurt undeva în stuf.

Un bip metalic, tăios, aproape triumfător.

În câteva secunde, câțiva oameni se îngrămădiră imediat în jurul locului.

Lanternelor li se strânsesă luminile într-un cerc tremurat.

Unul dintre bărbați începu să sape mai repede, aproape frenetic. Altul își ținea detectorul deasupra pământului, încercând să prindă din nou semnalul.

Respirațiile deveniseră mai rapide.

Pentru câteva clipe, toți crezură că acolo, sub stratul de pământ umed, s-ar putea afla ceva.

Dar chiar dacă nu găseau nimic, nimeni nu părea dispus să plece.

Nimeni nu renunța.

Nimeni nu pleca cu adevărat.

Cei care se opreau pentru câteva minute se mutau doar câțiva metri mai încolo. Cei care se ridicau dintr-o groapă

începeau imediat alta. Cei care stăteau pe margine privind ajungeau, mai devreme sau mai târziu, să apuce o lopată.

Era ceva contagios în acea febră.

O energie care trecea de la un om la altul fără să fie nevoie de cuvinte.

În noaptea aceea, lacul Lilieci nu mai era doar un lac liniștit de la marginea câmpului.

Nu mai era doar o apă întunecată înconjurată de stuf și de drumuri de țară.

Devenise altceva.

Un punct invizibil pe hartă unde speranța și imaginația oamenilor se întâlneau.

Un loc în care fiecare om venise cu propria poveste despre comoară.

Unii credeau în aur.

Alții în diamante.

Alții în valize pline cu bani.

Dar indiferent ce își imaginau, fiecare vedea în acel loc o posibilitate.

Un loc unde fiecare groapă săpată era o promisiune.

Un loc unde fiecare lanternă aprinsă era o credință.

Lanternelor li se mișcau fasciculele de lumină peste pământul răscolit, peste gropile deschise și peste siluetele aplecate ale oamenilor care nu se opreau.

Din depărtare, scena ar fi părut aproape ireală.

Un mal de lac luminat de zeci de puncte de lumină.

Umbre care se mișcau încet.

Pământ răscolit.

O vânătoare de comori născută dintr-un zvon.
O credință simplă și încăpățânată.
Că undeva, sub acel pământ rece, se află ceva.
Ceva care fusese ascuns într-o noapte grăbită.
Ceva care nu trebuia găsit.
O comoară pe care nimeni nu o văzuse vreodată.
Dar pe care fiecare dintre ei era convins că o poate găsi.
Și tocmai această convingere, încăpățânată și tăcută, îi
făcea să sape mai departe.

Post-scriptum

Lilieci - lacul care nu mai poate uita

După acel martie 2026, malul nordic al lacului Lilieci nu a mai arătat niciodată la fel.

La început schimbarea nu se vedea ușor.

Primăvara a venit peste locul acela cu răbdarea ei obișnuită, cu ploi lungi și liniștite care cad fără grabă peste câmpurile Moldovei.

Apa s-a scurs încet peste pământul răscolit de lopeți și târnăcoape, umplând gropile rămase din acea noapte. Unele au devenit mici ochiuri de apă tulbure. Altele s-au prăbușit în interior, pământul tasându-se peste ele ca și cum ar fi vrut să le înghită.

Apoi au venit iarba și vântul.

Iarba a crescut peste marginile gropilor, acoperind contururile crude ale pământului întors. Vântul a adus semințe din stufăriș, iar acestea au prins rădăcini în locurile unde pământul fusese sfâșiat. Până la începutul verii, stuful crescuse din nou. Verde, dens, încăpățânat, ca și cum ar fi vrut să ascundă orice urmă a acelei nopți.

Privit de departe, malul lacului părea din nou liniștit.

Apa era la fel de tăcută.

Păsările reveniseră.

Rațele sălbatice tăiau oglinda lacului dimineața devreme, iar seara stuful foșnea din nou cu sunetul lui lung și adormit.

Drumul tehnologic nu mai era brăzdat de mașini.

Praful s-a așezat din nou peste el.

Roțile nu mai treceau noaptea una după alta.

Motoarele nu mai răsunau în întuneric.

Și totuși, liniștea aceea nu mai era aceeași liniște.

Pentru că unele locuri, odată ce au devenit scena unei povești, nu mai pot fi niciodată complet goale de ea.

Ele păstrează ceva.

Nu în pământ.

Nu în apă.

Ci în memoria oamenilor.

Oamenii din sat spun și astăzi că, uneori, în nopțile liniștite, apar din nou lumini pe malul apei.

Nu multe.

Una.

Două.

Uneori trei.

Luminile lanternelor care se mișcă încet printre stuf.

Uneori se opresc într-un loc pentru câteva minute.

Alteori se mută mai departe, aproape de apă.

Poate sunt pescari.

Poate sunt oameni care vin să caute liniște.

Sau poate sunt oameni care încă mai caută altceva.

Pentru că povestea nu dispăre.
Ea rămâne în memoria locului.
Și în memoria oamenilor.

*

Despre jurnalistul Andrei Moga

Cât despre jurnalistul Andrei Moga, ancheta lui nu s-a oprit atunci.

După acea noapte în care zeci de oameni au început să sape pe malul lacului Lilieci, el a continuat să adune informații. Nu cu grabă și nu cu entuziasmul superficial al unei știri de moment, ci cu răbdarea încăpățânată a unui om care simte că în spatele unei povești simple se ascunde ceva mai mare.

A vorbit cu oameni din sat.

Cu bărbații care săpaseră primele gropi.

Cu cei care veniseră doar să privească.

Cu cei care pretindeau că au auzit lucruri de la cineva care „știa sigur”.

A vorbit cu polițiști care participaseră la cordonul de securitate în timpul raziei.

Cu funcționari care preferau să nu fie citați niciodată.

Cu oameni care, după ce închideau ușa biroului, vorbeau câteva minute și apoi spuneau, aproape reflex:

— Asta nu ai de unde să o citezi.

Moga nu avea nevoie să citeze totul.

Avea nevoie doar să înțeleagă.

A verificat trasee.

A comparat date.

A recitit articolele despre scandalul din Ungaria.

A urmărit cronologia transporturilor despre care se vorbise în presă cu câteva luni înainte.

Și, încet, povestea a început să se lege.

Nu complet.

Dar suficient.

Suficient pentru ca, după câteva luni de muncă, Andrei Moga să aibă în față un material de investigație complet.

Un articol lung.

Cu documente.

Cu declarații.

Cu ipoteze argumentate.

Cu un fir logic care lega lacul Lilieci de o operațiune mai mare decât orice zvon apărut într-un sat.

Ar fi fost, probabil, cel mai important articol din cariera lui.

Un articol care ar fi fost citit în toată țara.

Poate chiar în afara ei.

Dar jurnalistul nu l-a publicat.

Nu pentru că nu ar fi putut.

Nu pentru că nu ar fi avut dovezi suficiente.

Ci pentru că, într-un moment de luciditate rar întâlnit în presă, a înțeles ceva simplu.

Că uneori adevărul, spus prea devreme sau spus în locul nepotrivit, poate face mai mult rău decât bine.

În acea perioadă, goana după comoara de la lacul Lilieci devenise deja o obsesie locală.

Oamenii veneau noaptea să sape.

Alții veneau doar să privească.
Alții veneau doar să întrebe.
Iar zvonurile creșteau de la o zi la alta.
Publicarea articolului ar fi făcut un singur lucru sigur.
Ar fi confirmat legenda.
Și atunci nu ar mai fi venit zeci de oameni.
Ar fi venit sute.
Poate mii.
Cu detectoare de metale.
Cu lopeți.
Cu excavatoare improvizate.
Cu speranța că sub pământul aceluia lac se află ceva care
le poate schimba viața.

Iar jurnalistul știa prea bine ce se întâmplă atunci când
oamenii încep să caute comori blestemate.

Nu iese nimic bun.
Așa că Andrei Moga a făcut ceva rar pentru meseria lui.
A ales să nu publice.
Articolul a rămas într-un folder pe computerul lui.
Un draft complet.
O investigație terminată.
Dar niciodată tipărită.

*

Manuscrisul

După Paștele lui 2026, adică pe la jumătatea lunii
aprilie, destul de curând după evenimente, acel draft de
anchetă jurnalistică a ajuns însă în mâinile cuiva, altcuiva.

Cum s-a întâmplat exact acest lucru nu este important pentru povestea de față.

Important este doar rezultatul.

Pentru că acel manuscris, acea investigație neterminată în ochii publicului, a devenit baza unei alte povești.

Povestea pe care tocmai ai terminat-o de citit.

Autorul acestui roman nu a făcut decât să transforme o anchetă jurnalistică abandonată într-o narațiune.

Într-o încercare de a înțelege cum o operațiune secretă, un zvon rural și imaginația oamenilor pot crea împreună o legendă.

*

Despre comoară

Despre soarta comorii, lucrurile sunt și mai simple.

Autoritățile locale, Primăria și Consiliul Județean, nu au confirmat niciodată existența ei. Oficial, nu a existat niciun transport dispărut.

Nu a existat nicio valiză.

Nu a existat nicio comoară.

Comunicatele instituțiilor locale și naționale au repetat același lucru ani la rând.

Totul este o exagerare.

Un zvon.

O teorie conspiraționistă apărută în mediul rural.

În paralel, tehnicile clasice de dezinformare au început să circule.

Articole care ridiculizau povestea.

Comentarii care o numeau „*legendă urbană*”.

Explicații alternative despre luminile văzute noaptea pe malul lacului.

Totul pentru a împinge povestea în zona folclorului.

Și, oficial, strategia a funcționat.

Pentru că în documentele statului român nu există nici astăzi nicio mențiune despre vreo comoară de la lacul Lilieci.

*

Și totuși...

Există un detaliu care nu apare în comunicate.

Din martie 2026, controalele în zona lacului au devenit tot mai frecvente.

Nu sub forma unor operațiuni militare evidente.

Nu cu camioane și scafandri.

Ci sub o formă mult mai discretă.

În zonă au început să apară patrule ale unei organizații cunoscute în județ:

CRE – Centrul Regional de Ecologie Bacău.

Oficial, rolul lor este unul simplu și legitim. Voluntarii și membrii organizației efectuează patrule periodice pe lacurile de acumulare din județ pentru a monitoriza starea mediului, pentru a preveni braconajul piscicol și pentru a supraveghea zonele naturale protejate din rețeaua Natura 2000.

Echipamentul lor nu este unul cvasi - militar.

În teren poartă veste reflectorizante sau jachete inscripționate cu numele organizației, tricouri și șepci cu sigla CRE Bacău, iar în zonele mlăștinoase folosesc cizme de

cauciuc sau salopete de lucru, potrivite pentru activitățile de monitorizare și ecologizare.

Mașinile folosite de echipe sunt, de regulă, vehicule de teren, necesare pentru accesul pe drumurile dificile de pe malurile lacurilor de acumulare. Acestea sunt marcate vizibil cu sigla și denumirea organizației, tocmai pentru ca pescarii sau localnicii să poată identifica ușor patrulele ecologice.

Activitatea lor este cunoscută în județ. Voluntarii CRE participă la acțiuni de ecologizare, monitorizează fauna sălbatică și semnalează autorităților cazurile de braconaj sau alte activități ilegale.

În unele situații, deseori, patrulele lor sunt însoțite de jandarmi sau polițiști, mai ales atunci când există suspiciuni de braconaj sau când intervențiile necesită competențe legale de sancționare. Este o colaborare instituțională obișnuită între voluntari și autorități.

Pentru oamenii din sat, însă, simpla prezență periodică a acestor patrule în zona lacului are uneori o semnificație diferită.

Unii spun că este doar protecția mediului.

Alții cred că lacul Lilieci a rămas, într-un fel sau altul, un loc pe care cineva îl urmărește în continuare.

Oficial, este doar monitorizare ecologică.

Neoficial, pentru imaginația satului, este încă un semn că povestea lacului nu a fost uitată.

Finalul unei povești... sau începutul alteia

Astfel, povestea comorii de la lacul Lilieci a intrat încet într-o zonă ciudată.

Nu mai aparține nici realității, dar nici imaginației pure.

Se află undeva între ele.

Nu este confirmată.

Nu este negată complet.

Nu există un document oficial care să spună că s-a întâmplat.

Dar nici unul care să demonstreze definitiv că nu s-a întâmplat.

Există doar ca legendă.

O legendă care s-a născut din câteva fapte reale, din câteva tăceri prea lungi și din imaginația oamenilor care au încercat să umple golurile dintre ele.

O legendă despre o noapte în care niște mașini străine au venit la lac.

O noapte în care lumini puternice au apărut pe malul apei, iar oameni grăbiți au coborât din vehicule fără să vorbească mult, fără să lase explicații.

O legendă despre o operațiune militară sau aproape militară care a căutat ceva fără să găsească nimic.

Despre soldați, scafandri și echipe tehnice care au scotocit apa și malurile lacului în tăcere, apoi au plecat la fel de repede cum veniseră.

Despre oameni din sat care au privit totul de la distanță și au încercat, în zilele următoare, să înțeleagă ce văzuseră.

Și despre acea propoziție simplă, rostită poate prea ușor, care a pornit totul:

— Caută o valiză.

De acolo povestea a crescut.

A trecut prin cârciumi, prin curți, prin telefoane date seara târziu.

A devenit zvon.

Apoi suspiciune.

Apoi certitudine pentru unii.

Și, în cele din urmă, legendă.

O legendă despre oameni care au venit noaptea să sape pământul cu lopeți și detectoare de metale.

Despre gropi deschise în grabă.

Despre lumini care se mișcau printre stuf ca niște licurici nervoși.

Despre speranța tăcută că sub acel pământ ar putea exista ceva care schimbă vieți.

Aur.

Diamante.

Bani.

Sau poate doar o poveste suficient de puternică pentru a-i face pe oameni să creadă.

Și, în centrul tuturor acestor lucruri, o valiză.

O valiză despre care nimeni nu a văzut dovezi.

O valiză despre care nimeni nu poate spune cu siguranță că a existat.

Și totuși, o valiză despre care aproape toată lumea din zonă are, măcar o dată, o părere.

Unii spun că a fost luată înapoi în acea noapte.
Alții spun că nu a fost găsită niciodată.
Alții cred că nici nu a existat.
Dar mai există și o a patra variantă, cea pe care oamenii
o rostesc mai rar, aproape în șoaptă.
Că valiza există încă.
Undeva.
Sub pământ.
Sub straturile de iarbă și stuf care au crescut peste locul
acela.
Sub malul liniștit al lacului.
Poate la câțiva metri de locul unde oamenii au săpat în
acea primăvară.
Poate la câțiva pași de locul unde lanternelor li se
mișcau lumina peste gropile deschise.
Sau poate într-un loc atât de banal încât nimeni nu s-ar
gândi să sape acolo.
Adevărul este că nimeni nu știe.
Iar uneori, tocmai această lipsă a unui răspuns este cea
care ține o poveste vie.
Pentru că atunci când misterul rămâne deschis, oamenii
continuă să se întoarcă la el.
Să-l spună mai departe.
Să-l schimbe puțin de fiecare dată.
Să-l transforme.
Astfel, povestea comorii de la lacul Lilieci nu s-a
terminat niciodată cu adevărat.
Ea continuă să existe în două locuri.

În memoria oamenilor.

Și, poate, undeva mult mai adânc.

Sub pământul liniștit al unui lac care a învățat, de foarte mult timp, să păstreze secrete.

În unele nopți, când vântul cade și lacul rămâne nemișcat, pe mal se vede uneori o lumină mică.

O lanternă singură, mișcându-se încet printre stuf. Cineva sapă fără grabă, ca și cum ar ști că timpul nu mai contează.

Iar lacul Lilieci, ca de atâtea ori înainte, privește tăcut și nu spune nimic.

Și prezenta carte, romanul „**Operațiunea
ATLAS - Comoara de pe malul lacului**”, este
disponibilă în format electronic. Ediția digitală –
PDF, precum și alte lucrări la fel de interesante pot
fi accesate și descărcate gratuit, direct de pe **site-ul
de autor: <https://www.free-ebooks.fr/>**

Operațiunea Atlas

Într-o noapte liniștită, pe malul lacului Lilieci, pământul ascunde o comoară despre care nimeni nu ar fi trebuit să afle.

La mii de kilometri distanță, în birouri diplomatice și în subsoluri securizate ale Europei, o operațiune secretă pune în mișcare trei coloane care traversează continentul.

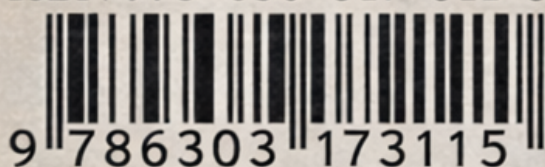
Numerar. Aur. Diamante.

Când unul dintre transporturi dispare fără urmă, lucrurile încep să se miște.

În Bacău, jurnalistul Andrei Moga descoperă indicii aparent fără legătură: un telefon anonim, un transport interceptat în Ungaria, oameni care îl urmăresc și un lac despre care nimeni nu vrea să vorbească.

Pentru că uneori cele mai importante operațiuni ale lumii nu se termină în capitale.

ISBN 978-630-317-311-5

EDITURA
SFÂNTUL IOAN